

HER TIŞT JI BO ENIYA RIZGARIYA NETEWA KURDISTAN

Berxwedan

Aylık gazete – 15 Mayıs 1995 – Sayı 183 – 3,- DM

SOSYALİZM

ve PKK'de gerçekleşen evrensel çözüm

BAŞKAN APO'nun 1 Mayıs dolayısıyla yaptığı değerlendirme

PKK insanlığın beşiğini insanlık mezarına çevirmek isteyen kapitalizme karşı duracaktır. Bu insanlık için büyük bela olan, tam bir kumar rejimi olmaktan öteye varmayan çapulcu kapitalist emperyalizme cevap verecektir.

12. sayfada

KÜRDÜN GÜCÜNÜ bütün dünya görüyor

PKK-MK'nin Kurban Bayramı'nı kutlama mesajı:

**“Gerçek bayramımız,
ülkemizin kazanıldığı gün olacak”**

“Binlerce yıllık özlemimiz olan bağımsızlık ve özgürlük günleri, ARGK gerillalarının vuruşlarıyla giderek gerçekleşmeye yüz tutarken, tüm halkımızın Kurban Bayramı'nı kutluyor, gelecek bayramların özgür Kürdistan topraklarında kutlanmasını diliyoruz.” 18. sayfada

KURD-A'nın, ARGK Merkez Karargah Komutanlarından Mustafa Karasu yoldaşla yaptığı ve ilk bölümünü Yeni Politika'nın yayınladığı röportaj:

Kurd-A: Son dönemde Güney'de oluşturulan bir Ulusal Güç Birliği vardır. Bu birliğin çalışmaları konusunda neler söyleyebilirsiniz?

M. Karasu: Güney Kürdistan'da oluşan demokratik bir birlik var. Bu önemli bir güç oluşturuyor ve şu anda

gelişiyor. Bu doğaldır da. PKK'nin etkisi yalnız Kuzey'de değil Doğu'da, Güney'de, Batı'da, bütün her tarafa var. Bütün dünyadaki Kürtler üzerinde etkisi var. Böyle olduğuna göre coğrafi veya ulusal topluluk olarak Kuzey'in en yakın uzantısı olan Güney alanında tabii ki, etkisini daha etkili, somut, örgütsel, askeri sonuçlar olarak gösterecektir. Nitekim Güney'deki bu gelişme, Kuzey Kürdistan devriminin, daha doğrusu Kürdistan'daki sorunları

Devamı 4. sayfada

BERXWEDAN'dan ayın yorumu

MAYIS '95 DÜNYA ve KÜRDİSTAN

Ortadoğu'da ve dünyada Mayıs ayı bu yıl çok daha yoğun ve hareketli gelişmelerle başladı. Uluslararası dayanışma günüyle başlamasının yanısıra, faşizmin yenilgisinin 50. yıldönümüyü. Ayrıca Mayıs, Kürdistan halkının ulusal kurtuluş tarihinde **Şehitler Ayı** ünvanına sahiptir.

Faşizmin yenilgisinin 50. yıldönümünün halklar ve emekçiler dışında emperyalist devletlerce de yaygın kutlanması dikkat çekici. Hemen her emperyalist devlet böyle bir kutlamaya önem verdi. Yapılan bütün açıklamalarda faşizm lanetlendi, barış-dostluklar önerildi, demokrasiye bağlılık vurgulandı. Halklara ve emekçilere ait olan bu söylemi, emperyalist sistem daha çarpıcı yansıtmaya özel bir önem verdi.

Neden?

Bu bir sorudur. Bunun cevabını oluşturan nedenler, özellikle gizlenmek istenen gerçeklere götürmektedir. Emperyalizmin eskisi gibi askeri tehditlerde bulunmaması, bütün dayatmalarını barış, demokrasi ve insan hakları

Devamı 3. sayfada

**Direnış
kahramanlarımız**

giyinmek değildir yaşamak. Yaşamayı böyle sananlar bunalımın farkına bile varmayan mahkumlarıdır.

Günlük yenilenme, günlük araştırma, günlük değıştirme, günlük eskiyi yıkmaya ama yerine alternatifi koyma yaşam mücadelesinin adıdır. Bu yaşam mücadelesi Kürt ulusunun kanıtlanmış önder gücü PKK tarafından yürütölüyor. Bu önderlik Başkan APO'nun bütün çözümleri, perspektifleriyle yeni ve gerçek yaşamı kuruyor.

Tanıştığında aradığını bulmuştu. Onbinlerce, yüzbinlerce, hatta milyonlarca insan şurada veya burada, bu düzeyde veya şu düzeyde PKK'nin özgür yaşam ve insan modeliyle tanışmış ve etkilenmişti. Çokları eski dünyayı terk ederek özgür dünyanın yolculuğuna çıkmıştı. Bunun için Yüksel hevalin çok daha başka olduğunu anlatabilse insan... Görenler unutamaz, ama gördüklerini anlatamaz görmeyenlere.

giden yolda yürüyordu. Geleceğı görüyordu bu yolun üstünde. Bu yolun yolculuğundan memnundu, emindi. Birey için, toplum için her şeyin bu yolda sıralandığına, bu yolda her şeyin kazanılacağına tam inanmıştı.

Neşeli ve moralli kişiliğı böyle ortaya çıkmıştı. Neşede, coşkuda, moralde Kürdistan pınarları gibi temiz, çekici, duru bir kaynak gibiydi.

Kürdistan'a nasıl da vurulmuştu. Avrupa'da

söylemekte sakınca görmeydi. Bir de espritüel özelliğı buna eklenince, herkes Yüksel hevali içten hatırlardı, gerektiğinde anılar biçiminde aktarırdı. İnsan sevgisi büyük sevgi karşılığını bulurdu. Arkadaşlarını seven, arkadaşlarınca sevilen bir gençti. Belki büyük mücadele gerektiren kişilik dönüşümünü parti ölçülerine göre tam başarmış değildi, ama terk ettiğı tabuları aramıyordu. Geriye dönüp bakmıyordu. Anılarıyla yaşayan, geleceğı yürümeyi göze alamayanlardan değildi.

Sabırsızdı, ya Kürdistan ya Kürdistan dışında arzusu yoktu. Vatandan uzaklığa dayanamıyordu. Kürdistan dağlarının yüceliğini içinde yükselen özleminden biliyordu. Yüreğıne sığmıyordu büyük özlem dağları. O dağlara çıkmak için her vesilede istemini, arzusunu iletmiyordu.

Kaynağı dönüşün yolları açıktı. Çağı vardı zaten. Bu yola engel çıkarmak mümkün değildi. Gün gelecek bu istemi kabul edilecekti elbet. O da biliyordu bilmesine ama bir an önce gerçekleşmesini istiyordu.

Beklediğı an 1991 yılının ilk yarısında gerçekleşti. Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gitti. En mutlu anını ve gününü yaşadı. O günü bütün geçmişine bedel bir gün olarak karşıladı. Orada iki eğitim devresine katıldı. Şehit Ahmet Güler ve Şehit Enver Tekme eğitim devrelerine coşkuyla katılım sağladı. Yaşadığı Avrupa'yı Avrupa'da bıraktığından Bekaa Vadisi'nde hiç zorlanmadı. Başka bir dünyada, çokça özlemini duyduğu bir dünyada yaşadığını iliklerine kadar hissediyordu. Başkan APO'ya bağlılığı büyüktü. **“Başkanın derslerini bir de yazılı okuyunca, neden daha iyi dinlemedim diye kendimi suçluyorum”** diyordu da, ama daha derin izah edememenin sıkıntılarını yansıtıyordu.

Derslere katılımı, içten ve örnekleme tarzıyla bütün yapının dikkatini üzerine topluyordu. Girişkendi, herkesle kısa sürede kaynaşıyordu. İlk devrenin sonunda, Başkan APO'nun bulunduğu ülke gruplarını hazırlama platformunda ülkeye gitmek istemini açıklayınca, (kefyesini iyi bağlamamıştı) Başkan APO **“Kefyeni düzgün bağlamayı öğrendiğin zaman seni de göndeririz”** demişti. Yapı gülmemekte epey zorlanmıştı.

Yüksel heval Bekaa Vadisi'nin karla dolduğı, hemen her gün tipiyle kuşatıldığı çok şiddetli kışı da geçirecekti. Bahara doğru

güneş çağırıyordu. Her gün güneşin doğuşunu bekliyordu. Gözleri her zaman karın erimesini, Kürdistan'a yolların açılmasını gözlüyordu. Karlar eriyecek, yollar uzanacaktı Kürdistan'a.

Nihayet gidecek vatanına, içindeki özlem dağlarını eritecek, asıl dağlara tırmanacaktı. O kadar sevinçliydi ki. Akademi yönetiminden almıştı hayatının en güzel müjdesini. Koşuyordu, kanatları olsa uçuyordu bir arkadaşına doğru. Göğsüne vura vura, **“Gidiyorum”** sözcüğünü tekrarlaya tekrarlaya.

Arkadaşının yanına vardığında **“Gidiyorum..gidiyorum...”** diyordu, **“Kürdistan'a gidiyorum...”** Gülererek, içi içine sığmayarak. Bir sevincin doruğundaydı. İnsan ancak o kadar sevinebilirdi. **“Üzölme, merak etme seni de önereceğim, birlikte gideceğiz”** diyordu arkadaşına. Bencil değildi, paylaşmak istiyordu sevinç ve coşkusunu.

1992 yılının Mart ayında Kürdistan yoluna düştü. Haftanın'e gitti. Ülkesinin topraklarına ayak bastı. Vatanının güzellikleriyle kucaklaştı. Güç aldı, ilham aldı. Her şeye değer ve kutsal buldu. Cennet coğrafyayı sevdikçe, gezdikçe neden daha fazla bir şeyler yapmadığını sorguladı.

Bir süre sonra Güney Savaşı başladı. O da sıcak savaş cephesindeydi. Kuzey ile Güney Kürdistan sınırını Kasım 1992'de geçerken bir grup arkadaşıyla mayına bastı. Orada sömürgecilerin ve emperyalistlerin böldükleri Kürdistan parçalarını kanıyla birleştirdi. O son nefesini verirken bunun bilincindeydi. Vatanı için can verdiğinden en küçük bir tereddüti yoktu. Başkan APO'ya, PKK'ye ve yoldaşlarına güveni sarsılmıyordu. Umut doluydu.

Yüksel heval büyük bir yurtseverdi. Vatanının bağımsızlığını ve halkının özgürlüğünü her şeyden kıskanan bir insandı. Bu kutsal davaya her şeyini adayan bir militandı.

Yüksel heval, sen güveninde ve inancında yanılmadın. Dağlarımıza bahar geldi. Kürdistan gülüyor. Kuzey ile Güney birleşti. Sınırlarda özgürlük çiçekleri açtı. Her bir çiçekte, her bir adımda sen ve senin gibi ölümsüz kahramanların adı var. İlerliyoruz, kararlı adımlarla. Güneş ufuktan yükseliyor. Ona koşuyoruz. Yakında zaptedeceğiz. Güneş ülkesini kuruyoruz. Siz yaşayan değerlerimizden aldığımız güçle.

Yüksel Günebakan

“Gidiyorum... gidiyorum... gidiyorum...” diyordu,

“KÜRDİSTAN'A GİDİYORUM...”

Yaşamak kolay değildir. Dünyanın her yerinde günlük olarak yaşam iflaslarının yoğunca yaşanması bundandır. Kaç kişi bunu ne kadar biliyor? Bilenler ne kadar tedbir alıyor?

Başlı başına bir mücadele sahasıdır yaşam. Ölmek kolay, ama yaşamak değil. Belki de zorların en başında gelir. Bunun için mücadele, ama amansız ve büyük bir mücadele kaçınılmazdır. Kaçışla olmaz. Bol para kazanmak, iyi yemek ve iyi

Müthiş çekici bir yaşam, müthiş güzel bir insan Kürdistan'da yeni bir çağ başlatıyor. Herkese, insan olan, yaşamak isteyen herkese hitap ediyor ve yer veriyor. Yaşamak; paralı olmak, iyi yemek, iyi giyinmek, nefes alıp vermekse, **Yüksel** helvalin çok iyi bir hayatı vardı. Ama değildi bu yaşamak. Bundan rahatsızdı, mutlu, moralli ve umutlu değildi. Arayışları da bundandı.

Arayışı, yürüyüşü, mevcut düzenin sunduklarına büyük tepkisi PKK'ye uzanacaktı.

Çarpılmıştı, büyülenmişti. Bunu görmek çok kolaydı. Çünkü bir merhabasında, bir heval deyişinde, bir bakışında, bir gülüşünde, kısacası her şeyinde coşkun bir ırmak gibi gürül gürül akardı. Onun bu coşkusunu, heyecanını, umudunu, moralini unutmaya hiçbir uzun zaman kesiti yetmez. Asırlık nedir ki; onun için diyemezsin asırlar geçse de unutulmaz diye.

Yüksel hevalde sonsuzluk vardı. Ruhen bunun bir yerinden yakalamayı başaramıştı. Ölümsüzlüğe

yaşamıştı. Bütün yaşam biçimlerini denediğini anlatırdı. Tanıştığı herkese geçmiş yaşamından bahsedirdi. Nefretle anardı. Kopuşu tam gerçekleştirdiğinden, ezik değil gururluydu. Kazanmanın, özgür yaşama atılmanın coşkusunu paylaşıyordu.

Yüksek bir tempoyla Avrupa'da çalışma yürüttü. Gittiği her yerde ve ortamda iz bıraktı. Açık sözlüydü. Hesapçılığı, kurnazlığı düşman için düşündürdü. Onun için kafasından geçeni

Berxwedan

Aylık Gazete

V. i. S. d. P.: Mariano Lohmann
Steinkauler Str. 33, 51063 Köln

Druck: Druckhaus Bonn • **Vertrieb:** Eigenvertrieb

Australya 4.00 \$ / Avusturya 25.00 s. / Belçika 70.00 bfr
Danimarka 12.00 dkr / Fransa 12.00 ffr / Hollanda 4.00 hfl
İngiltere 1.20 £ / İsveç 12.00 skr / İsviçre 3.00 sfr / Norveç 12.00 nkr

ABONE KOŞULLARI

Almanya içi	Almanya dışı
6 ay 36.00 DM	6 ay 72.00 DM
12 ay 66.00 DM	12 ay 130.00 DM

BERXWEDAN'DAN
ayın yorumu

Baştarafı 1. sayfada

söylemi altında gerçekleştirmek istemesi yeni bir süreçtir. Tabii ki her süreç de bir dönemin tamamlanması ya da sonuçlanması ardından başlar. Bunun derinlemesine araştırılması, emperyalizmin yaşadığı iç bunalımın boyutlarını karşımıza çıkarır.

Açıkçası emperyalizm toplumlar ve halklar karşısında eskisi gibi kendini maskeleyemiyor ve söyledikleriyle yaptıkları arasındaki farkı gizleyemiyor. Askeri tehdit ve operasyonlar karşı direnişlerle geri püskürtülüyor. Özellikle de son yıllarda, reel sosyalizmin dağılmasıyla birlikte rahatlatan, toplumları oldukça uyuşturmada zorlanmayan, halklara karşı imha operasyonlarına başvurmaya doğal hakkı sayan emperyalizm artık inandırıcı olamıyor. Bu yıllarda öne çıkardığı **“yeni dünya düzeni”** politikası beklenenden daha kısa sürede iflas etti.

Toplumlar, halklar, emekçiler üzerlerindeki ağır ama ince politikaların tahripkarlığını, sömürsünü, özgürlük kısıtlayıcılığını daha yakından görerek, yeni arayışlara giriyorlar. Özgüçlerine, bağımsız iradelerine dönmeye başlıyorlar.

Bunun bir sonucu olarak uluslararası dayanışmanın vaazgeçilmez gereğine daha fazla inanıyorlar.

Emperyalist sistemin faşizmin yenilgisinin 50. yıldönümünde bu şekilde gösteri yapmasının bir nedeni de budur. Emperyalist liderler kutlamalar vesilesiyle belli bazı merkezlerde bir araya geldiklerinde büyüyen, uluslararasılaşan faşizmin insanlık için nasıl tehlike çanlarını çaldığını, buna karşı nasıl ululararası düzeyde tedbir alınabileceğini konuşmadılar. Onların böyle bir sorunu yoktur. Daha çok bu sistemin doğasında olan faşizmin başka hangi yöntemlerle sömürü kaynaklarını artıracığı yönünde sorunları vardır.

Dünyanın neresinde faşizm varsa, beslendiği kaynak emperyalizmdir. Çokça dillerine doladıkları totaliter rejimler emperyalizmin yönlendirmesiyle terör estiriyorlar, insan haklarını çiğniyorlar. Emperyalizm faşizmin ince yöntemlerini geliştirirken, kendine bağımlı Türkiye gibi ülkelere ise kaba yöntemlerini uygulatıyor. Örneğin Türkiye devletinin Kürdistan halkı üzerindeki faşist soykırım uygulamalarının emperyalizmle bağlantıları tartışmasız bir gerçektir. Meşruluğu bulunmayan böyle bir devletin savunulabilir hiçbir yanı olmamasına rağmen hala destekleniyor olması, emperyalizmin nasıl faşizmi ürettiğini ortaya koyuyor.

Emperyalizmin artan zorlukları, içten içe boyutlanan bunalımı ve derinleşen çelişkileri, sosyalizmin halkların öz sistemi olduğunu kanıtlamaktadır. Hatta bu durum, emperyalizmin **“sosyalizm öldü”** şeklindeki propagandasıyla kendi ölümcül yapısını gizlemeyi hedeflediğini göstermektedir.

Bu temelde dünya genelinde kanıtlanan en önemli gelişmelerden biri de, halkların kendi doğal hakları için başvurduğu mücadele yöntemlerinin, karşıdaki güç ve engel düzeyi ne olursa olsun sonuç alabileceğidir. Bu gelişmenin somutunda ispatlanan gerçek ise, emperyalizmin **“terörizm”** kavramının iflas etmesidir. Çünkü halklar terörist olamaz. Terörist olan egemenler ve sömürücü sınıflardır. Bu anlamda kimlerin nasıl teröristlik yaptığı netleşmiştir. Halkları, devrimci hareketleri bastırmada emperyalist-sömürgeci güçlerin başvurduğu **“terörizm”** iddiası kendilerinin aleyhine işliyor. Artık kendilerini bir de kendi silahlarıyla vuruyorlar.

Halkların meşru kurtuluş savaşlarını ve emekçilerin haklarını kazanma mücadelelerini şiddet yoluyla bastıramayan kapitalist-emperyalist sistem, daha değişik maskeli ve ince yöntemleri devreye koymaktadır. **“Barış”** veya **“uzlaşma”**

yaklaşımlarıyla, kendisi aleyhindeki gidişatı daha büyük tehlike boyutlarına varmadan durdurmak istemektedir.

Bu bir geri adımdır, yenilginin bir türüdür. Her sosyal ve hak arama mücadelesi sosyalizmden bir parça olduğundan dolayı, kapitalizmin iflası yaşadığını belirtmek için birçok neden vardır. Bu sistemin kendini sürdürüyor olması, durumun böyle bir içerik taşıdığını yadsımaz. Henüz sosyalizmin yeterince politik bir güce ulaşıp alternatif olarak ortaya çıkmaması emperyalizmin kendini maskeleymesine yol açıyor. Ancak toplumlara dayatılan sömürü ve baskı biçimleri bir birikim yaratıyor. İnsanların bu hiçleştirme politikası karşısında sonsuza kadar suskun kalmaları beklenemez. Bu yönüyle sadece sosyalistler değil, aslında emperyalist-sömürgeci egemenler de reel sosyalizmin nasıl çözümlüğe gittiğinden ders çıkarabilirler. Hiçbir güç, sosyal bir varlık olarak insandaki gelişme ve sosyalleşme eğilimini durduramaz. Ve bu eğilimin bastırılmasıyla biriken şiddet gücünden sakınamaz.

Kürdistan halkının PKK önderliğinde

Türk özel savaş basınının her gün 10'dan aşağı olmamak üzere yansıttığı gerilla kayıpları yalandır. Psikolojik propagandadır. Zaten devletin yapabildiği psikolojik savaştır. Gerçekte ise savaşmıyor. Psikolojik savaş artık sonuç alamıyor. Sonuç alamadığından dolayı özel savaş ve Türkiye Cumhuriyeti yozlaşmıştır.

örgütlenerek yenilmez bir güç konumuna ulaşması, bir anlamda hem emperyalizmin iç yüzünü, güçsüzlüğünü kanıtlıyor, hem de sosyalizmin halkların özgür gelişmesinde tek seçenek olduğunu ortaya koyuyor.

Özellikle Türkiye'nin Güney'e yönelik operasyonunun PKK'nin askeri ordusu ARGK kuvvetleri tarafından geri püskürtülmesiyle birlikte, süreç hızla gelişme yoluna girdi. Kürdistan sorununa ilgi duyan bütün güçler aktifleşme gereğini duymak zorunda kalarak, yeni sürece denk düşebilecek politikalara yöneldiler. Artık kimse **“askeri yöntem”**le sonuç alınabileceğini söylemiyor, ya da söyleyemiyor. **“Askeri yöntem”**in PKK'yi zayıflatması bir yana, onun daha da güçlenmesine zemin yarattı.

Artık çok açıkça söylenebilir ki, milyonluk Türk ordusu PKK'yi yenememiştir. Bu ordu PKK karşısında felç olmuş, iddiasını yitirmiş, psikolojik olarak çökmüştür. Böyle bir ordu, kendi sahiplerine güven vermiyor. Hatta bunun da ötesinde bir yük olma konumunu yaşıyor. Güney yenilgisi bu gerçeğin altını çizmiştir. Bu anlamda geri çekilme Batı'nın istemiyle değil, tutunamamanın ve ARGK karşısında alınan darbelerin sonucu olarak gerçekleşmiştir.

Bu çok önemli ve süreci belirleyecek bir sonuçtur. Yeni politikalar ve taktikler devreye girerse şaşmamak gerekiyor. Bir yandan askeri savaş devam ederken, diğer yandan siyasal yöntemlerin ağırlık kazanması sürecin doğal bir gelişmesi olacaktır.

Gerek Batılı güçlerin, gerekse de Türkiye'nin son dönem, özellikle Güney operasyonu sonrası politikalarında bu yönlü gelişmeler görülebilir. *** Batılı emperyalist güçlerin, sorunun siyasal çözümüne ilişkin Türkiye'ye baskıları artmaktadır. Türkiye bu baskıları göğüsleyecek kadar güçlü ve bağımsız değildir. Demirel'in **“Batı Sevr'i istiyor”** şeklindeki açıklaması, başka amaçları güdebilir, fakat aynı zamanda yeni dönemde Türkiye'yi hangi zorlukların beklediğine de işaret etmektedir. Batı

Türkiye'yi kendi çözümüne çekmek için uğraşıyor. Kendi çıkarları böyle bir dayatmayı doğuruyor. Bu, Türkiye'nin askeri ve siyasal olarak tam bir iflası yaşadığı, bunun Batı'nın da çıkarlarına ters düştüğü yönünde bir uyarı niteliğindedir. Türkiye her ne kadar Batı'nın bu dayatmasına karşı açıklamalarda bulunuyorsa da, aslında bu açıklamaları bile onun ne kadar korkulu anlar yaşadığını gösteriyor. Biliniyor ki, Türkiye, Batı'ya dayanmadan PKK karşısında savaşamaz.

Diğer yandan PKK'nin hem askeri, hem siyasi alanlarda büyük gelişme imkanları yakaladığını, savaşın haklı tarafı olduğu konusunda ileri adımlar attığını yakından görüyor. PKK bu zengin taktikleriyle Batı'nın yönelimlerini de kendi lehine dönüştürebilme gücünü sergilediğini, bununla da Türkiye'nin çok önemli bir süreçte köşeye sıkıştırılabileceğini hesaplıyor.

Bu nedenle TC buna göre hazırlıklar da yapıyor. Nitekim Türk basınında yer alan bir haberde, PKK'nin siyasal atakları karşısında neler yapılabileceği konusunda Türk büyükelçilikleriyle Dışişleri Başkanlığı bünyesinde bir toplantının yapıldığı belirtiliyordu.

Bunun alaşılır nedenleri vardır. Türkiye imhacı ve inkarcı politikasında ısrar ettikçe, Kürdistan sorunu daha fazla gündeme oturdu. Uluslararası niteliği daha fazla boyutlandı. Türkiye her şeyi yasakladı ve Kürtlük adına olan her şeye imhayı dayattı. Bunu **“milli bütünlüğünü koruma”** adına geliştirdi. Dar, klasik ve uzun vadede sahibine dönecek bir politikaydı. Bugün gerçekleşen de budur. Çünkü PKK bütün

kapalı kapıları açtı; bütün yasakları kağıt üzerinde veya söylemde kalmaya mahkum etti. Bir yandan böyle Kürdistan'a yerleşirken ve Türkiye'ye kadar değişimin yollarını açarken, diğer yandan yurt dışı sahalarını birer yedek devrim cephesine dönüştürdü. Böylece Kürdistan devrimini her sahada çok çeşitli taktiklerle geliştirdi. Bu durum PKK'nin lehine gelişti ve büyük avantajlar sağladı.

Şimdi, 1995 yılıyla birlikte Türkiye, yurt dışı sahalarında da PKK'nin kuşatması altındadır. TC tarafında Avrupa ve diğer sahalara savrulan Kürdistan halkı büyük politikleşme sürecini yaşadı ve ülkedeki gelişmeler temelinde örgütlülüğünü kurumlaştırmaya başladı. Sürgünde Kürdistan Parlamentosu'nda iradesini birleştirerek güçlü bir muhatap durumuna geldi. Bir süre önce yayına başlayan MED-TV Kürdistan halkının diğer bir ulusal kazanımı olarak, Kürt insanının sesini, duygularını ve düşüncelerini birleştiriyor. Halkımız büyük ilgi ve sahiplenme duygularıyla ulusallaşma ve özgürleşme sürecini yaşıyor.

Kürdistan gerillası ise yaygın ve kapsamlı savaş taktikleriyle Türk ordusuna büyük kayıplar verdiriyor. PKK'nin 5. Kongre kararları, Güney operasyonu boşa çıkarıldıktan sonra daha da hızlı uygulamaya geçiriliyor. Ulusal iktidarlaşma yolunda hem askeri, hem de siyasi atılımlar hızlandırılıyor. Türk özel savaş basınının her gün 10'dan aşağı olmamak üzere yansıttığı gerilla kayıpları yalandır. Psikolojik propagandadır. Zaten devletin yapabildiği psikolojik savaştır. Gerçekte ise savaşmıyor. Psikolojik savaş artık sonuç alamıyor. Sonuç alamadığından dolayı özel savaş ve Türkiye Cumhuriyeti yozlaşmıştır.

Türkiye'nin en yakın müttefiklerine bile kendi mevcut politikalarını onaylatamaması sıradan bir gelişme değil. Bu Kürdistan sorununun çözümünde çok değerli bir siyasal süreçtir. Ve bütünyle Kürdistan devriminin lehinde özellikler taşımaktadır. Bu dönemsel gelişmelere zengin taktiklerle kaşılık verilirse, çok büyük kazanımların sağlanması, sorunun çözümünde beklenenin üstünde bir mesafenin alınması zor değildir. Savaş sürecin bu keskinliğine göre hem yoğunlaşacak, hem de çeşitlenecektir. Olası büyük gelişmelerin olmaması için hiçbir neden yoktur. Burada kesinlik kazanan bir gerçek de, bizim her durumda başarmaya güç yetirebileceğimizdir.

MAYIS '95 Dünya ve Kürdistan

**Halklar terörist
Holamaz. Terörist
olan egemenler ve
sömürücü sınıflardır.
Bu anlamda kimlerin
nasıl teröristlik
yaptığı netleşmiştir.**

Kürdün gücünü bütün dünya görüyor

Kürdün gücü artık dünyada görülüyor. Dünya da bunu görüyor. Artık Kürdün sesini kısmak da mümkün değildir. Ulusal kurtuluş savaşları her zaman zordur. Sıkıntılar olur. Ancak halklar bütün bunlara anarak hem güçlerini ispatlamışlardır, hem de özgürlüklerini ve bağımsızlıklarını kazanmışlardır.

Kürdistan'da gelişen demokratik devrimin Güney'e de yansması, Kuzey Kürdistan'daki dünya çapındaki Kürt sorununda çözüm öncülüğünün veya çözüm gücü olan politikanın Güney'de de hem diğer Kürt örgütlerine yansıtılması, hem de halka yansıtılması olarak görebiliriz. Bu yönüyle de tarihsel rolünü oynaması anlamındadır.

PKK ve Kuzeybatı devriminin kendisini Türkiye'nin siyasal sınırları içindeki alanlarla sınırlaması düşünülemez. Bu hem tarihsel, hem de siyasal olarak, kendini dayatıyor. Ayrıca bu Güney halkına karşı görevlerini yapması anlamına geliyor. Bunu da devrimci bir hareketten, devrimci gelişimden, dinamizmden beklemek, doğaldır. PKK'yi bu çabadan geri tutup engellemek mümkün değildir. Müdahale direkt olmasa da, doğal olarak böyle bir sonuç ortaya çıkaracaktı. Tabii ki belli bir desteğin olması da söz konusudur.

Faaliyetlerine gelince, bu oluşum, daha yeni kurumlaşıyor. Yasal alanda da bir kurumlaşma var. Bizim durumumuz destek vermektir. Yoksa direkt PKK'ye bağlı, PKK'nin direkt örgütlediği bir oluşum demek de doğru değil, ama PKK'den kopuk saymak da doğru değildir. Bu yönüyle moralmen, siyasal olarak destek, kısacası her türlü destek verilecektir. Yalnız Güney'de değil, bütün Kürdistan parçalarında ve dünyadaki bütün Kürtlere bu destek zaten veriliyor. İlişki bu düzeydedir. Ama gelişme vardır. Özellikle Türk devletinin Güney'deki işgaline karşı diğer Kürt güçlerinin savaşmamaları, sessiz kalmaları, otorite oldukları alanlarda otorite haklarını kullanmamaları, hükümler olduklarını iddia ettikleri alanlarda sessiz kalmaları ister istemez bu işgale karşı çıkan, bu işgali püskürtürken ideolojinin, politikanın o alanda da etkili olmasını, giderek gelişmesini beraberinde getirecekti. Biraz da gelişme, Güney'deki diğer güçleri, bizim ulusal-siyasal güçler içinde gördüğümüz, tümünden karşımıza almak, tümünden yok saymak niyetinde olmadığımız açıktır. KDP ve YNK'nin siyasal etkisinin yanında yeni bir gücün ortaya çıkmasının zeminini etkili bir biçimde

oluşturduğu ortadadır. Kaldı ki bu yeni de değildir. Kuzey Kürdistan'da 10 yıldır süren savaşın etkileri eskiden beri sürüyordu. Şimdi daha da derinleşti. Ve giderek somut duruma dönüşüyor.

Sanırız bu örgütlenmeler şu anda etkili olma aşamasındadır. Bu sadece Güney Kürdistan'ın kuzeyinde, Kuzeybatı parçasında değil, Güney Kürdistan'ın en güneyinde de etkisini sürdürüyor. Bütün halkın ilgisi var. Yani

Güney güçleri de bu ilgiyi, bu etkiyi görüyorlar. Bu aslında önemli ve sağlıklı bir olaydır. Güney'i de sağlıklı bir siyasal dengeye kavuşturacaktır. Güney'deki politikayı biraz daha özgüce dayandıran, kendi özgücüne güven duyan iddiamızı da getirecektir. Güney'deki bu yeni demokratik birlik diğer güçleri, daha etkili, örgütlü olmaya, daha ulusal boyutlarda

sorunlara eğilmeye ve sorumluluk duygusunu geliştirmeye itecektir. Bu yönüyle de sağlıklı bir gelişmedir. Güney'deki yeni kurulan oluşum hakkındaki bizim gelecekle ilgili değerlendirmelerimizi, beklentilerimizi ve oluşumun şu andaki durumunu böyle ifade edebiliriz.

Kurd-A: Bu güç birliğinde hangi örgütler veya kaç örgüt bulunuyor?

M. Karasu: Şimdi güç birliği başlı başına kurulan bir örgüttür. Demokratik birlik, yani güç birliği değil. Fakat bu demokratik birlik tarzı da yine güç birliğine gidiyor. Gidecek de. Nitekim daha şimdiden birçok örgütte çeşitli konularda ortak tutum alma, ortak bildiri yayınlama, hatta protokol yapma biçiminde çalışmaları var. Yani o yönüyle Güney'deki demokrasiyi geliştiren, bütün güçlerin demokratik birliğini gerçekleştirecek bir siyasal oluşuma öncülük eden bir rolü de oynuyor. Ama yeni oluşum kendi başına bir harekettir. İdeolojisiyle, politikasıyla bir siyasal harekettir. Yani bir cephe hareketi, sadece belirli bir güç birliği hareketi değil, bundan sonra iddialı olabilecek, Güney'de devrimci bir süreci hızlandıracak bir örgütlenme için çalışan bir güçtür. Bu konuda bunlar belirtilebilir.

YNK-KDP çelişkileri aşiretsel ve dış kaynaklıdır

Kurd-A: Güney'deki KDP ve YNK arasındaki çelişkiler ateşkesine rağmen hala devam ediyor. Bu çelişki nereden kaynaklanıyor? Bu konudaki düşünceniz ve tavırlarınız nedir? Aracı olma konusunda ne diyebilirsiniz?

M. Karasu: KDP-YNK çelişkisi; sadece ulusal ve toplumsal çelişkiden kaynaklansaydı, buna belki de kimi sağlıklı sonuçları olabilecek bir çelişki denilebilirdi. Ama öyle bir çelişki değil. Daha çok aşiretsel ya da farklı dış güçlere bağlanmanın, farklı çıkar çevrelerinin etkili olma niyetinden kaynaklanan çelişkilerin savaş düzeyine sıçramasıdır. Tabii belirli sınıfsal nedenlerle de olsa asıl ulusal düzeyde bir çelişkiyi, bir savaşı yansıtmıyorlar. Aşiretsel, bireysel ya da dış etkenlere dayalı bir çelişkiyi, çatışmayı yansıtmıyorlar. Bu çatışmaların tümünden bitmesi söz konusu değil. Belirli ulusal, siyasal güçler olmasına rağmen, ulusal çıkarları, ulusal boyutu düşünen, bu yönüyle de ulusal birliği dışa karşı geliştiren bir yaklaşımın, bir politikanın sahibi olamıyorlar. Halbuki şu anda Güney Kürtleri için en fazla gerekli olan içeride Kürt güçleri arasında ve halk içinde demokrasiyi geliştirmeleri, özellikle halkın gücünü arkasına almaları gerekirken, bugün demokrasiyi geliştiremedikleri için ne küçük örgütlerin, ne de halkın gücünü arkasına alabiliyorlar. Bu onları da güçsüz bırakıyor.

Bunların izledikleri ulusal politika, devrimi ya da ulusal mevzileri geliştiren bir politika değildir. Bu nedenle çatışmaları bir iktidar çatışması, ya da ulusal güçlerin, yanlış politikalar karşısında doğru politikanın hakim kılınması çatışması değil. Böyle görmemek gerekiyor.

Biz bu çatışmanın bir an önce bitmesini istiyoruz, bir an önce bitmesinde fayda görüyoruz. Bu çatışmadan dış güçler yararlanıyorlar. Bazen kışkırtıyorlar, bazen de barıştırmak istiyorlar. Bu, söz konusu güçlerin özellikle dikkate alması gereken bir durumdur. Bu güçlere yanıt; güçlerin birliğini sağlamak, çatışmayı bitirmek olmalıdır. Belirttiğiniz gibi sürtüşmeler, gerilim devam ediyor. Çatışmaların durması da, başlaması gibi biraz dış etkenlerle, dış zorlamalarla oldu. Öyle görülüyor. Fakat bizim ve yeni oluşan

Baştarafı 1. sayfada

çözen Kuzeybatı devriminin Güney'deki çıkmaza, çözümsüzlüğe alternatif olarak ortaya çıkmasıdır. Bu yönüyle diyebiliriz ki orada oluşturulan oluşum yenidir, ama geleceğiyle, doğru politikasıyla bütün parçalardaki Kürtlerin ya da doğru siyasetinden alacağı destekle şimdiden güç olmaya adaydır. Fakat şunu belirtmek gerekirken bu, Kürdistan'ın en

büyük parçasının etkisinde olan bir gelişmedir. Ayrıca bu gelişme, Kuzey'deki devrimin etkisidir diyerek diğer güçleri tümünden inkar etmek, reddetmek, YNK, KDP'yi tümünden tasfiye etmek değil, aksine Güney'deki Kürtler, Kürt siyasal ve ulusal güçleri arasında demokrasiyi, ortak bir tutumla Güney'deki kazanımları geliştirmek biçiminde bir etkidir. Bu etkiyi Kuzey

güçlerin görevi bu çatışmaları durdurmak, çatışmaları bitirmektir.

Biz bu çatışmalardan yarar ummayı, **“çatışsınlar biz de fırsat bilelim”** anlayışında değiliz. Öyle bir yaklaşımımız yok. Aksine bütün örgütlere çağrımız şudur: Gelin bütün Güney Kürtleri arasında demokrasiyi geliştirelim. Ulusal-siyasal güçler arasında demokrasiyi geliştirelim. Ulusal Kongre, demokratik bir Ulusal Meclis, demokratik yürütme ve bu temelde de hiçbir gücün şantaj yapamayacağı bir güce ulaşmayı istiyoruz. Böyle bir çağrımız var. Eğer bu çağrıya doğru cevap verirlerse, Türkiye ve başka güçler de onlar üzerinde baskı yapamaz. Aksine bütün bölge, dünya güçleri de Kürtleri daha fazla ciddiye alabilirler. Bu örgütlerin bunları dikkate alması gerekiyor. Bizim KDP-YNK çatışmasını değerlendirmemiz bu düzeydedir. Yalnız şu eleştiriyi de o örgütlere getirmek gerekir: Halk da, biz de bunlara **“savaşı durdurun”** dememize rağmen aylarca savaş durmadı, ama başka devletler devreye girince savaş durdu. Gerçekten bu örgütler için de, halk için de olmayacak bir durum, yakışmayan bir durum, bu yakışsızlığın ortadan kaldırılması gerekiyor.

Parlamento gecikmiş bir adımdır

Kurd-A: *Geçtiğimiz süreçte Hollanda'da Sürgünde Kürt Parlamentosu'nun oluşumu vardı. Bu konuda neler söyleyebilirsiniz?*

M. Karasu: Şunu belirtmek gerekir ki, Kürtler parlamentoyu çoktan hak etmişlerdi. Çünkü parlamentosu olan birçok devletten, birçok topluluktan daha fazla ve büyük bir mücadele vermişlerdir. Birçok topluluktan daha fazla iradelerini ortaya koyarak güçlerini ispatlamışlardır. Bu yönüyle parlamento Kürtlerin kendi iradelerini ellerine almasının, gecikmiş küçük bir kurumlaşmış ifadesidir. Aslında parlamento düzeyi çok önceden yakalanmıştı. Bu yönüyle parlamentonun ortaya çıkması olumludur.

Bu parlamento gelişecektir, herkes dikkate alacaktır. Çünkü birkaç kişinin ortaya çıkmasıyla oluşan bir parlamento değildir. Kürt halkının yıllardır verdiği mücadele sonucu ortaya çıkan birikimlerinin ürünüdür. Parlamentoyu oluşturan güçler de, dışarıdaki güçler de bunu biliyorlar. Parlamento aslında Kürdistan'daki siyasi, ulusal, askeri gelişmeye denk düşen, hatta biraz gecikmiş bir kurumlaşma oluyor. Aslında Kürt sorununda herkes konuşuyordu; sömürgeciler, emperyalistler, bölge devletleri konuşuyordu. Ama asıl muhatap olması gereken bir kurum, Kürdün iradesi yoktu. Bu çok çelişkili, çok anlamsız, komik, trajedik bir olay. İşte bu parlamento kurumsal anlamda da, uluslararası alanda belli güçler karşısında da olsa Kürt sorununu iki taraflı konuşulacak duruma getirme konusunda bir adımdır. Bir taraftır. Yani Kürt sorununda asıl olması gereken tarafın ortaya çıkması adımdır.

Ama şunu belirtmek gerekir; Kürt sorununda taraf her zaman vardı. PKK'nin bu konuda ulusun iradesi olduğu ortaya çıkmıştır. Daha 1990'da serhildanların bütün ülkede yayılması, aslında ulusun bu iradeyi, bu yetkiyi PKK'ye vermesi, ERNK'ye vermesi anlamına geliyordu. Yani iradenin ya da Kürt sorununda taraf olan kesimin, kurumların varlığı zaten söz konusuydu. Yalnızca belirli uluslararası düzeyde söylenen, demokratik veya ulus içindeki farklı tabakaların, farklı azınlıkların, toplumsal tabakaların içine

alınmasıyla, onların dediği geniş yelpaze oluşumu veya bütün ulusu temsil etmesiyle, geçmişte **“PKK temsil etmiyor”** biçimindeki tavırlarına, ısrarlarına bir cevaptır. Bu yönüyle bir yeniliği vardır. Zaten parlamento eskiden oluşan bir iradenin, halkın iradesinin kurumlaşmasıdır, somutlaşmasıdır. Yoksa yeni ortaya çıkması değildir. Bu olumlu bir

gelişmedir.

Sanıyoruz bazı örgütler katılmamıştır, dışında kalmışlardır. Aslında bu doğru değildir, bu ulusal politikadan yoksunluk anlamına geliyor. PKK bunlara, **“Meclis oluşturun, kongre oluşturun”** diyor ama bu konuda **“illede bütün kurumlar, meclisler, kongreler benim etkimde olsun”** demiyor. Zaten bu parlamento da öyle. Bu parlamento da PKK'nin seçtiği, **“şöyle veya böyle olsun”** dediği bir parlamento değildir. Bütün toplumsal tabakaları temsil ediyor. Kaldı ki diğer ulusal güçlerin PKK'nin varlığından rahatsız olmamaları, aksine PKK'nin etkili biçimde böyle kurumlarda yer almasını istemeleri gerekir. Onların tutumu bu olmalıydı. Yoksa **“içinde PKK var, onun etkisi daha fazla”** demeleri ulusal, siyasi düzeyde yanlış bir tutumdur. Bu yönüyle bu kurumdan ayrı durmaları da yanlıştır. Beklenen bütün ulusal güçlerin oluşan parlamentoya destek vermeleri, güçlendirmeleri, emperyalistlerin, sömürgecilerin iddialarını boşa çıkarmaları, onlara hiçbir kaçamak bırakmayacak şekilde bu parlanemtonun tüm ulusu, tüm güçleri temsil ettiği biçimindeki gerçek durumu, kendileri de yurtseverlik, ulusal görevlerini yerine getirerek desteklemeleri gerekiyor. Bu örgütlerden beklenen budur. Sanırız bu örgütler de kendi örgütlenmeleri düzeyinde bu parlamentoda yer alırlar. Bu bizim beklentimizdir. Kaldı ki şu anda Avrupa veya dünya Türk devletine **“sorunu çöz”** derken, Kürt sorununun çözümünde çeşitli dayatmalarda

bulunurken bu örgütlerin **“bu patlamento, şöyledir, böyledir”** demeleri, tarihe de, ulusal sorumluluğa da ters bir olaydır, doğru bir yaklaşım değildir. Dünyada, ülkede ve bölgedeki siyasal gelişmeleri dikkate alarak bütün örgütlerin ulusal birlik, ulusal sorumluluk çerçevesinde parlamento etrafında toplanmaları ve sorumluluklarını yerine

getirmeleri beklenmektedir. Biz de ulusal kurtuluş savaşı veren bir örgüt olarak, onun gücü olarak bu beklentilerimizi dile getiriyoruz.

Avrupa'daki Kürdistanlılar baskılara boyun eğmemelidirler

Kurd-A: *Son olarak Avrupa'daki Kürdistanlılara yönelik bir mesajınız var mı?*

M. Karasu: Bir parlamento kuruldu. Avrupa'daki Kürt topluluğu, onların örgütlülüğü ve gücü olmasaydı parlamento orada kurulamazdı. Bu kadar etkili de olamazdı. Bu meclisin kurulmasında Avrupa'daki kitlenin rolü oldukça büyüktür. Bu yönüyle Türkiye ve dünyanın baskılarına karşı çıkacak, oradaki parlamentoyu yaşatacak, önemli bir politik ve kitle gücüdür. Eğer bu güçlerini kullanırlarsa, tarihte Kürt sorununu dışa kapatma, tarihte Kürt isyanlarının dezavantajı olan ulusal kurtuluş mücadelesini dışa kapatarak boğma biçimindeki politikaları boşa çıkarmada birincil derecede rol oynayabilirler. Nitekim oynuyorlar da. Bundan sonra da bu rollerini oynamaladırlar. Artık özgürlüğün de, bağımsız, demokratik yaşamının da büyük adımları atılmış ve hedefe doğru yaklaşılmıştır. Tüm bunların ışığında halkımız özlemlerini, umutlarını yüksek tutarak, ülkeyle bütünleşerek rollerini, sorumluluklarını yerine getirebilir. Türk devleti,

sömürgeciler, Kürtlerin Avrupa'daki gücünden rahatsız oluyor ve bu gücü dağıtmak için her türlü çabayı gösteriyorlar.

Öte yandan kimi emperyalist ülkeler de özel savaş politikalarıyla, Kürt halkının örgütlenmesini, öncüsüyle bütünleşmesini engellemeye çalışıyorlar. Bu konudaki baskılara boyun eğilmemelidir. Çünkü dünyanın en haklı savaşını veriyor Kürt halkı. Dünyada bu savaştan daha haklı, daha meşru, daha insancıl hiçbir mücadele yoktur. Buna karşı çıkan her çaba gayrimeşrudur, haksızdır, anti-demokratiktir, hatta faşizme destek veren güçtür. Hangi devlet veya ülke olursa olsun konumu budur. Bunun için hiç kimse bizi haksız

duruma düşüremez. Bize baskı ve düşmanlık yapanlar ise tarih tarafından yargılanacaklardır. Kürdün gücü artık dünyada görülüyor. Dünya da bunu görüyor. Artık Kürdün sesini kısmak da mümkün değildir. Ulusal kurtuluş savaşları her zaman zordur. Sıkıntılar olur. Ancak halklar bütün bunlara dayanarak hem güçlerini ispatlamışlardır, hem de özgürlüklerini ve bağımsızlıklarını kazanmışlardır. Bunlar olması, yapılması gereken şeylerdir. Kürtler yapmışlardır. Artık bunun sonuna doğru gidiliyor.

Halkımız Türk devletinin propagandasına aldanmamalıdır. Çöken, çözülmüşe giden Türk devletidir. Kürt halkı ise umut ve özlem içinde olandır. Savaştaki durum budur. Bunun için umudu görerek daha da yüklenmek, çaba sarfetmek dönemin görevidir. Biz de Avrupa'daki Kürt halkının bu görevlere daha fazla sarılacağına, Parti Önderliği'nin komutası altında şimdiye kadar nasıl kazanıldıysa bundan sonra da bu komuta altında kazanacağına inanıyoruz. Geçmiş tarih Başkan APO'nun önderliğinin de, öncülüğünün de, savaşın da doğru olduğunu gösterdi. Gelecek de gösterecektir. Bu yönüyle kitlelerimiz önderliğe, partiye, savaşa daha fazla sarılmaları; hem kendilerine güvenmeleri, hem de örgütlerine güvenmeleri gerekiyor. Son olarak Avrupa'daki halka ARGK savaşçıları adına ülkenin dağlarından, ovalarından ve buradaki bütün halktan selamlarımızı, sevgilerimizi ve saygılarımızı iletiyoruz.

Başkan APO değerlendiriyor

KARŞI-DEVİRİM KOMPLOLARI VE DEVİRİMSEL POLİTİK DUYARLILIK

Düşman karargahı Urfa'nın kurtuluş günü dolayısıyla, Fırat'la Harran'ı buluşturma adı altında bir gösteriye hazırlanıyor. Bu gösteri uzun bir süreden beri mücadelemize karşı Fırat'ı bir silah olarak kullanma çabalarının en son adımıdır. Fırat'la Harran'ı birleştirme adı altında ekonomik cepheden bir saldırıyı uzun süreden beri kurtuluş savaşımıza karşı geliştirmek istediklerini biliyoruz. Kenan Evren, Atatürk Barajı'nın temelini attığında "Apolara karşı bu adımı atıyoruz ama sonucunu kim getirecek, kim yararlanacak" biçiminde bir değerlendirmede bulunmuştu. Büyük bir hızla bu adımı günümüze kadar, yeni ek adımlarla ard arda ilerletmek istedikler. Özellikle silahlı savaşıma karşı, bunu çok uluslu sermayenin desteğiyle bir ekonomik cephe saldırısı haline getirmekte hayli iddialydılar. Yine bizim Ortadoğu sahasındaki çalışmalarımıza karşı Atatürk Barajı, ve Urfa tünellerini bir silah olarak kullanarak, hareket alanımızı daraltmayı da günlük politikanın ayrılmaz bir parçası olarak yürütmek istiyorlar.

Bundan ne kadar sonuç alacakları ayrı bir konu olmakla birlikte, bu silahlı daha yoğun bir biçimde kullanmak isteyeceklerdir. Hatta "İsrail'in 20 yıllık su ihtiyacını da Atatürk Barajı karşılıyor. Suya Suriye, Irak da çok muhtaçtır. Suyun kilidi artık elimizdedir. Petrolün de, Azeri petrollerinin de kilidini elimize alacağız ve iki büyük kilit bizi rüyalarımıza kavuşturabilir" biçiminde bir senaryoyu da yaymak istiyorlar. Bunun altındaki temel etken de, mücadelemizin nasıl bir seyir izleyeceğidir. Bu rüyalarının gerçekleşmesi için mücadelemizin bastırılması çok büyük önem taşıyor.

İşler gelip şu noktaya dayanmıştır; uluslararası sermayenin, başta ABD ve Batı ülkeleri olmak üzere, çok muhtaç oldukları petrolün kontrolü olsun, yine Ortadoğu ülkelerinin muhtaç oldukları suyun kontrolü olsun, bu sorunlarla birlikte Kürt sorunu son derece iç içe geçmiş durumdadır. Burada çok çeşitli görüşlerin, politikaların çatışması her geçen gün daha da artan bir eğilim halinde ortaya çıkıyor. Özellikle ABD'nin ulus-

lararası politikasında baş yeri işgal eden Ortadoğu'daki istikrar, büyük önem taşıyor. En az zorlandığı bu bölgeyi kontrol altında tutmak için, Kürt sorununa gittikçe ilgisini artırmaktadır. ABD'nin bu ilgisine karşı, diğer devletler de ilişkide veya çelişkide bulunuyorlar. Sessiz kalmayarak onlar da ilgilenecekler.

Tüm bu sorunlar, en son Güney operasyonunda gördüğümüz gibi, kendini yeniden açığa çıkardı. Son derece uluslararası olduğu gibi, çok taraflı bir sorun olduğu da bütün yönleriyle ortaya çıkmıştır. Öte yandan Türkiye'nin oynamak istediği role gelince; gerçekten hem ihtiraslı bir şekilde sermayesine bir açılım kazandırmak için çok etkin olmak istiyor, hem de Kürt sorununun en temel muhatabı olduğu için sıkışıyor. Çok kişinin ve devletlerin hayret ettiği büyük çaplı Güney operasyonu da bu nedenle bu biçimle gelişti. "Bölgenin kabadayısı benim, beni hesaba katmayan burada herhangi bir etkinlikte rol oynayamaz, çözüm benden geçer" diyerek bu gösteriyi geliştirdi.

TC, Güney operasyonunu böyle geliştirirken, su operasyonunu da benzer amaçla bir silah olarak kullanmak istiyor. Özellikle Suriye karşısında çok problemlili bir durumda tutuyor. Bunu vurgulamak kadar kullanmak istiyor. Bize yönelik son günlerde yaptığı propagandada "ah-tapotun başı Suriye'de" diyor. Yine "operasyon sahasından bir gün önce kaçtılar; dolayısıyla sorunun çözümü için Suriye ile sorunun halledilmesi gerekir" biçiminde bir politik gelişme ağırlık kazanıyor. Heyetler gelip gidiyor. Bunu ABD Dışişleri Bakanı da açıkça ortaya koyuyor. Özellikle Parti Önderliği'nin ve PKK çalışmalarının kabul edilemeyeceğini, buna karşı tavır içine girilmesi gerektiğini vurguluyor. Bunu İsrail için de, Türkiye için de yapıyor. diğer yandan Türkiye'yi kışkırtarak, üzerimizde baskı uygulaması için Suriye'ye yükleniyor. Böylece çeşitli silahları birden devreye sokarak, bu arada baskıyı üzerimizde yoğunlaştırarak sonuç almaya çalışıyor. Alıp almaması ayrı bir konu. Fakat düşmanın çok etkili olmak, tüm gücünü tek bir merkezde bize yönelik olarak harekete geçirmek istediği

açaktır.

Güney operasyonunun fazla etkili olmadığı, tam tersine zarar hanesi çok gelişkin bir sonuçla karşılaştığı söylenebilir. Gerek petrol, gerekse su hamlesinde de çok sayıda çelişkili tutumlar içinde kalındığı, bir sonuca gidemeyeceği de anlaşılıyor. Yine ABD'yle birlikte yoğun diplomatik görüşmelerle, bölgede bir düzenlemeye gitmek istediği, bu arada Suriye'yle de çeşitli yaklaşımlar temelinde bölgede nasıl bir düzenlemeye gidileceği bugünlerde yoğunca tartışılıyor. Çok çeşitli seviyelerde heyetlerle diplomasi trafiğini yoğunlaştırıyorlar. Bu bizim için hem leh-te, hem de aleyhte bir durumun gelişmesi anlamına gelir.

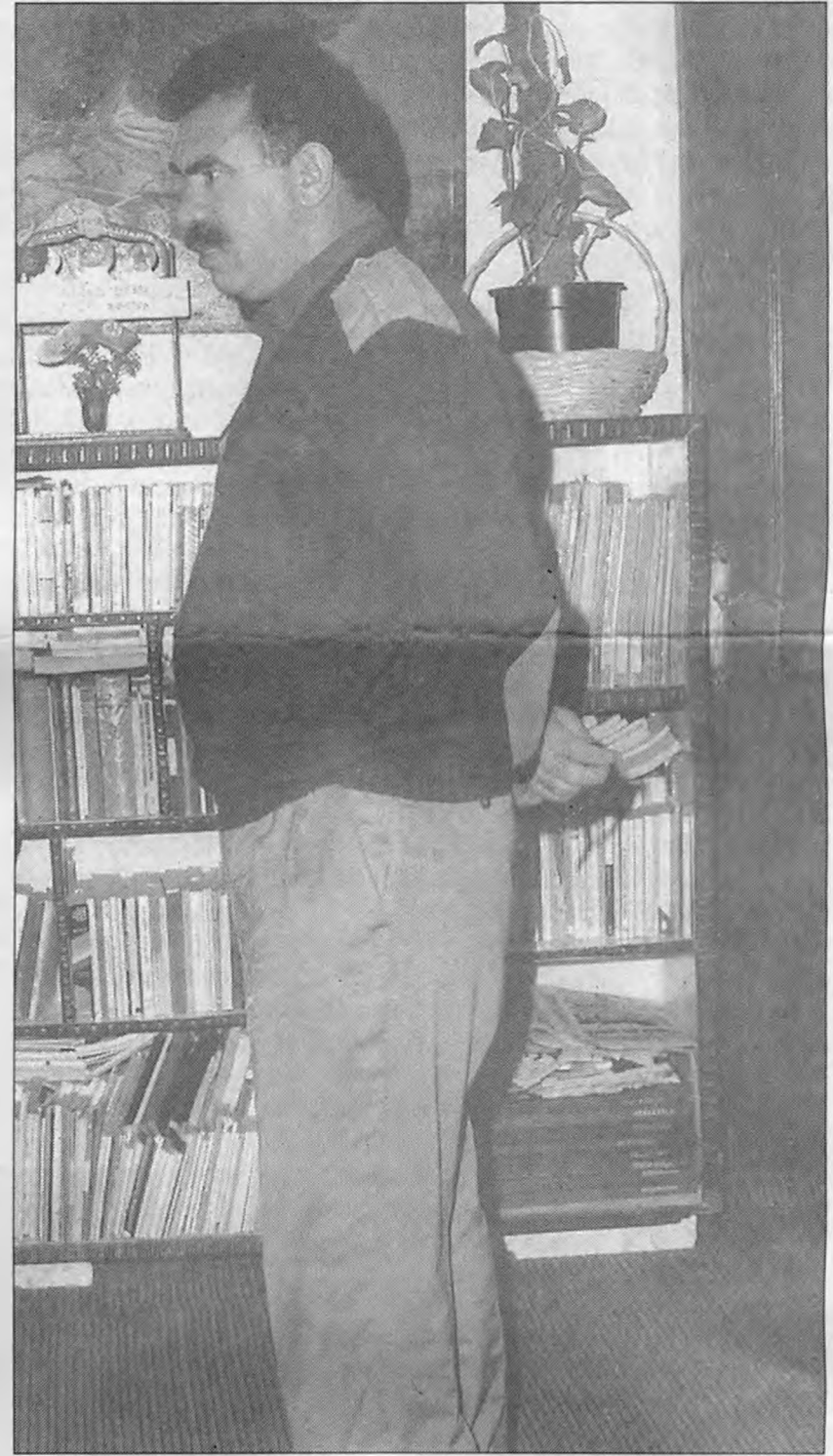
Diplomatik, siyasi, askeri birçok alanı zorlayarak bazı gelişmeleri sağlayabileceğimizi her zaman gündemde tutuyoruz. Dolayısıyla son derece dikkatli ve tedbirli olma gereği açıktır. Dengeler değişir, çıkarlar gelişir, uyuşur ve bu da olumlu veya olumsuz olarak bizde yansımaları bulur. Burada önemli olan temel taktik çizgiye göre, faaliyetleri, gafflete düşmeden, altından çıkılamayacak yönlerde kaydırmadan, büyük bir di- rayetle, olgunluk ve sorumluluk anlayışıyla bütün dengeleri hesaplayarak ilerletebilmektir.

Bu süreci herkesin iliklerine kadar hissetmesi, pratikte ne yapılabileceğini bilmesi günlük olarak her yönüyle kendini yenilemekten tutalım pratik adımları atmaya kadar, en alt düzeyden en üst düzeye kadar, her sorumluluk düzeyinin gelişmiş bir politik sorumlulukla sürece cevap vermesi, sağlam değerlendirmeler kadar kendini pratikleştirmesi büyük önem taşıyor.

Bu dönemde, en yüksek sorumluluk düzeyi kadar, pratik ustalığı da yakalayarak, mesafe alınabileceği çok açıktır. Kendini kandırmayacak kişilikler, pratikte yol açabilir. Aksi halde iyi niyetle yetinip, gafilce dönemi kavramayan, kavrasa da pratik adımları atmaya beceremeyenler, sürekli kaybeden kişiliklerdir. Bunlar da içimizde yaygındır. Fırsatı görmemek kadar, tehlikeyi de görmemek, sonuçta zararlara yol açmak tadır. Bunu da görüp, son derece politik duyarlılığı gelişkin olan, attığı adımların ne anlama geldiğini bilen,

kazaya belaya dikkat eden (özellikle dönem komploların da geliştiği bir dönemdir), komplolara karşı da azami dikkati gösteren bir yürüyüş, yöneliş tarzı hayatidir. Bugünlerde komploların işaretleri var ve yoğun- dur. Aynı zamanda önemli gelişmelerin de işaretleri vardır. Kişi hazırlıklıysa, tedbirliyse, olumlu yönü ağır basan bir pratiğin sahibi olabilecektir. Güncel politikayı bu yönle- riyle kavramak gerekiyor. Bir poli-

tik kişilik, eğer gelişmek ve ilerisi için kendini güçlü hazırlamak istiyorsa, bu süreçlere hakkını verirse, bunu sağlayabilir. Bu dönemler, zayıf kişilikleri ortaya çıkardığı gibi güçlü kişilikleri de ortaya çıkarır. Başarıyı ortaya çıkardığı gibi, başarısızlığı da ortaya çıkarır. Dikkat edilirse günlük taktiklere doğru anlam vermek, hemen her sahada güçlü yönelmek, çok önemli başarılarla yol açar.

Nisan ayı savaş bilançosu

ARGK Botan Basın Bürosu

1- Bu ay içerisinde 163 noktada eylem gerçekleştirilmiştir. Bu eylemlerin 54'ü pusu, 12'si sızma, 6'sı baskın, 29'u yol kesme, 4'ü kitle eylemi ve çatışmalardır. Eylemlerde 10'u rütbeli olmak üzere 899 asker yaralanmıştır. Verilen sayılar sadece tarafımızdan tesbit edilenlerdir. Yine 74 çete öldürülmüş ve 18 çete de yaralanmıştır. Ayrıca 6 kontra, 1 belediye

başkanı, 11 işbirlikçi olmak üzere toplam 18 ajan ve işbirlikçi cezalandırılmıştır.

2- Bu ay içerisinde, toplam 158 gerilla şehit düşmüş, 43 gerilla da yaralanmıştır. Yaralı gerillalarımız ARGK ordusunun tıbbi olanakları dahilinde tedavi altına alınmıştır.

3- Bu eylem ve çatışmalarda Türk ordu güçlerinden alınan malzemeler: 13 adet MG-3 silahı, 5 adet kalaşnikof silahı, 8 adet lav silahı, 3

adet B-7 roketatarı, 1 adet 60'lık havan, 2 av tüfeği, 39 adet G-3 silahı, 1 adet karnas, 1 adet M-16 silahı, 3533 G-3 mermisi, 950 BKC mermisi, 413 kalaşnikof mermisi, 1900 MG-3 mermisi, 600 doğka mermisi, 80 M-16 mermisi, 4 adet helikopter işaret fişegi, 63 adet G-3 şarjörü, 34 kalaşnikof şarjörü, 37 el bombası, 1165 adet mayın, 41 adet çeşitli roketler, 12 adet çeşitli dürbün, 5 çanta ilaç, 4 kol saati, 6 radyo,

1 ışıldak, 63 çanta, 2 alan haritası, 38 parke ve çok sayıda askeri malzeme alınmıştır. Yine yol kesme eylemlerinde 41 milyon TL, 6000 dinar, 3000 dolar kamulaştırılmıştır.

4- Bu ay içerisinde düşmana ve işbirlikçilerine ait: 1 adet tank, 2 panzer, 4 polis arabası, 1 kamyon, 9 cemse, 2 traktör ve 2 otobüs yakılarak imha edilmiştir. Ayrıca 3 yüksek gerilim direği, 2 petrol borusu ve çok sayıda elektrik direği de darbelenmiştir.

30 yaşını aşkın bir genç, Alman polisinden yediği yumruğa karşılık vermek isteyince 10'a yakın polis müdahale ediyor. Başına çullanan birkaç polisten **"nasibini"** alan 30'u aşkın genç didiniyor, karşı çıkıyor. Acı duymuyorcasına polise saldırarak, bağıyor: **"Haut ab (defolun)!"** Doğu Almanya'nın Batı Almanya tarafından **"işgal"**

edilmesinden bu yana ilk kez Batı Alman polislerinin yumruğunu yüzünde hisseden Markus, hiddetle direniyor. Bunun tek nedeni var: Arkasında, 200'e yakın ve çoğunun elinde ERNK bayrağı olan Kürdü korumak istiyor. İlk kez Kürtlerin yürüyüşüne şahit olan Markus onlarla birlikte polise karşı direniyor. Kürtleri yakından tanımıyor, ancak bu yürüyüşte onlarla bütünleşiyor. Bunu planlamıyor, belki Kürtlerle aynı saflarda olmak bile aklından geçmiyordu. Ancak talih onu Kürtlere, Kürtleri ona getiriyor. Hiçbir Kürdü tanımayan Markus, Kürtlerle birlikte 500'ü

aşkın polise karşı direniş barikatını oluşturuyor. Ronahi, üç saattir devamlı saldırıya uğrayanların arasında yürümektedir. Eylemden bir gün önce babasından izin alarak ilk kez bir Kürt yürüyüşüne katılmak istemektedir. 7 Mayıs, yani yürüyüşten bir gün önce babasına; **"bu yürüyüş öyle tehlikeli türden değil, en çok Almanlar yürüyecekler, faşizmi lanetlemek için hep birlikte yürüyeceğiz"** diyor. Onu ikna etmek için de; **"faşizme karşı olmayan kim var ki? Babacığım korkmana hiç gerek yok, aslında sen de gelsen pek fena olmaz"** demişti. Babası eylemden korkardı, kızının da gitmesine taraftar değildi, ancak **"faşizm"** onun için adi bir sözcüktü. O, birine **"sen en alçak insansın"** demekle, **"sen faşistsin"** demek arasında bir fark görmüyordu ve böylece kızının bu yürüyüşe katılmasına karşı çıkmadı. Ronahi, yürüyüşte tam üç saat

Alman polislerinin sadece Kürtlere saldırdığına şahit oluyordu. Yürüyüşün diğer kortejlerinde anti-faşistler yürüyorlardı. Bando takımları vardı, bazıları devrimci marşlar çalıyorlardı. Ancak sadece Kürt korteji polis ablukasındaydı. Bu Ronahi'nin ilk Kürt eylemiydi.

Kortejdekilerin tümü polise karşı duruyordu. Polis kenetlenen bu insan barikatını yaramıyordu. Kortejdekilerin kararlılığı, kendilerini sindirmek isteyen egemenliğe karşı bayraklarını başarıyla

amblemlerini taşıyanlara saldırısına anlam veremiyordu. Doğu Almanya'da, **"Doğu Alman Demokratik Cumhuriyeti Parlamentosu"** binasının önü, **"Alman Tarih Müzesi"** ve **"Meçhul Asker Anıtı"**nın karşısı, **"Marks-Engels Meydanı"**nda 600 polisin

polisinden daha sert olduğunu ispatlarcasına saldıran Alman polisine karşı çıkanların çoğu, Hitler faşizmine karşı savaşan direnişçi Almanlardı. Bugün, faşizmin yıkılışının 50. yılında, **"güler yüzlü"** Alman polisi, Prusya Krallığı'nı koruyan pos bıyıklı, şapkalarının iki tarafında kartal simgesi

vücudunun geriye kalanının metal ve çelik kaplı olduğunu söylüyor. Çok dayak yemiş ve çokça dövmüş bu **"zurnacı"**, bir sonraki kavgaya hazırlanmak için daha da güçlü olması gerektiğini söyleyerek yürüyüşün ön kortejlerine doğru yürüyordu. Berlin **Marks-Engels** meydanında koloniler ve kolonyalistler arasında bir kavga var gibi; Doğu Almanya, Batı Almanya'yla **"birleşti."** Doğu Almanya, Batı Almanya olamadı. Böylece bir tek Almanya'dan bahsetmek çok güç. Almanya'da Batılılar, Doğuluları kendi raylarına oturtmak istiyorlar. Doğu Almanya'yı, İtalya'nın Sicilyası'na veya Batı'nın yeni kolonilerine benzetenler var. Kürdistan ise, en klasik kolonilerin egemenlerinden daha da barbar olan

sömürgecilere karşı direniyor. Kürtlere Doğu Almanların bu eylemde, Prusya Krallığı'nın haşmet ve şiddetiyle hareket eden Batı Alman polisine karşı birlikte direnmesi, her ne kadar ayrı nedenlerden dolayı olsa da, bir akrabalık arz ediyor. Hitler faşizmine karşı savaşan yaşlı Doğu Almanyalı, mikrofondan; **"polis lütfen Kürtlere saldırıp, faşizme karşı eylememizi provoke etmeyiniz. Durun. Biz Kürtleri size ezdirtmeyeceğiz"** dediğinde Alman-Kürt anti-faşist 19 kişi tutuklanmış, polisten dört kişi,

Berlin Marks-Engels meydanında anti-faşizm mi, anti-Kürdizm mi?

Selim Ferat

taşımaktı. Sadece direnmiyor, polisin çelikten olmayan yerlerine denk gelebilecek uzmanca vuruşlarla nefsi müdafaalarını da unutmuyorlardı. Öyle ya, bu uzun mücadele ve kavga meydanında yanında yürüyen ve elinde bayrak taşıyan Agit, polisten iki çop darbesi alana dek eylemlerin ne dışında ne de içindeydi. Agit'in patlayan kaşından akan kanlar onu adeta eylemin içine sürmüştü. Polis, ERNK bayrağını görünce hemen oraya yöneliyordu. Bayrağı taşıyanları tespit için resim ve film çeken polis, hedefini tespit edince saldıırıyordu. Ronahi kararsızdı, bazen uzaklaşıyor, tahammül edemeyince yaklaşıyordu. Kürtlere saldırının tek nedeninin Batı Almanya tarafından yasaklanan ERNK bayrağını taşımak olduğunu öğrenince, direndi. Tahammülsüzdü, Türkiye'de Kürt renklerinin yasaklandığını biliyordu, ancak Alman polislerinin Kürt

yürüyüşçüsünü bine yakın Alman koruyordu. Yürüyen Kürtler hayretler içindeydi. İlk kez bu yoğunlukta **"Alman"**, Alman polisine karşı Kürtleri savunuyordu. Alman faşizminden kurtuluşun 50. yılında anti-faşist mücadeleyi diri tutmak için yapılan bir yürüyüşte, Türk sömürgeciliğine ve Türk ordusunun faşist saldırılarına ve onu destekleyen Alman yönetimine karşı yürüyenlerle, Hitler faşizmine karşı yürüyenler Batı Alman polisine göre, iki ayrı gruptular. Hitler faşizmi tarihe **"karışmış"**tı. Türk faşizmi ise diri duruyordu. Alman polisi, ölen faşizme **"karşı"**, diri faşizmi koruyordu. Ronahi, ERNK bayrağını taşıdı, onu tanımayan, ancak bu eylemini onaylayanların omuzlarındaydı. Marks-Engels meydanında Batı Alman polisi saldırdığında, Almanlar anti-faşistleri ERNK kortejinde yürüyenleri korumak için çembere aldı. İçlerinden birçoğu yaşlıydı. Prusya

bir Alman yediği yumruk ve tekmelere karşı tahammülsüz kalarak yere yığıldı. Kürtler ona ulaşmak isteyince, polis gelenleri yakalıyordu. En çok, bayrakları taşıyanlara karşı **"duyarlı"** olan polis, gelenler arasında Ronahi'yi yakaladı. Yürüyüşe katılan zurnacı Şemso ise, polisiye saldırılara karşı tedbir almadığı için sol kaburga kemiğine aldığı darbelerle sarsılıyor, yürüyemiyordu. Ancak hala ayakta ve direniyor, zurnasını sırt kemiğine siper etmişti. **"Marx-Engels Platz"** levhasına gözlerini dikerek; **"Tarih ters işliyor gibi, sömürgeci kavganın içinde büyüdük, büyük alim ve devrimcilerin isimlerinin verildiği alanlarda da hala kavganın tam da ortasındayız. Ama bugünkü kavgamız güçlüydü, dayağı en çok yiyenlerden biriyim, umudun da fazlasına sahip olduğuma inanıyorum"** dedi. Alman polislerinin vurulacak tek tarafının kalçası olduğunu,

anti-faşistlerden 40'a yakın eylemci yaralanmıştı. **"Hoch die internationale Solidarität"** (Yaşasın Enternasyonal Dayanışma) bir eyleme dönüşmüştü ve bu eylemde Alman politikası yenilmişti. İngiltere'de **"anti-faşist"** kutlamalara katılan Alman Başbakanı ile Berlin Marks-Engels meydanındaki Alman polislerinin anti-Kürt saldırısı birbiriyle bağdaşmıyor gibi görünse de, her an faşizmi doğurabilecek Alman siyasal sistemi, günümüzde var olan faşizmlerden biri olan Türk faşizmini desteklemek için yoğun çaba harcıyordu. Eylem **"sona"** eriyordu. Direniş nöbet değiştirecek ve yengiye dek devam edecekti. Kürtler yeni bir müttefik kazanıyorlar: **"Koloni"** Doğu Almanya'da, Batı Alman kapitalizmine boyun eğmeyen milyonları! Onlarla köklü ilişkiler geliştirmek ise Kürt devriminin ustalarına düşüyor.

KÜRDİSTAN DEVRİMİ

bütün ezilenlerin umudu ve zaferidir

Brüksel'de yapılan "komünist partilerin uluslararası birlik" konulu 3 günlük konferansına katılan dünyanın çeşitli ülkelerinden komünist parti temsilcileriyle Nuray Bayındır'ın yaptığı röportajlar:

Demokrasi ve Sosyalizm için Cezayirli Parti (PADS) adına Bovalem Khalfa

Bu konferanstan beklentileriniz nelerdir? Önümüzdeki yıllarda daha güçlü bir organizasyona gitme ihtimali var mıdır?

– Uluslararası komünist hareketlerin birliği gereklidir. Dünyanın bugünkü şartlarında 4-5 yıldır sosyalist Avrupa ve Sovyetler Birliği'nin yıkılışından sonra komünist partilerin bir araya gelerek, tartışmalarına, içinde bulundukları durum ve gerekçeleri sorgulamaya gerek vardır.

Herkes düşüncesini açıklasın. Kim düşüncesini ifade etmez ve savunmazsa, komünist birliğe gitmenin mümkün olmayacağı açıktır. Bütün sorunları açıklığa kavuşturmak için yavaş gitmek gerekiyor. Temeli iyi yapmak, birliği sağlamak için bütün olanakları değerlendirmek gerekiyor. İkili, bölgesel, kıtasal görüşmeler yapmak gerekir. Örneğin Avrupa ölçüsünde, Afrika ölçüsünde, Asya, Latin Amerika ölçüsünde görüşmeler yapılmaktadır. Görüştüğümüzde birbirimizle daha çok yakınlaşacağız. Komünist partilerin tüm sorunlarda anlaşmaları da mümkün değildir. Bugünün dünya şartlarında bu mümkün değildir. Şimdi ortak noktadaki görevlerle ilgilenmek gereklidir. Birlikte harekete geçmek için her noktada anlaşmak gerekmiyor.

Anti-emperyalist mücadele, Kürtlerle, Ruanda'yla dayanışma, silahsızlanma, üçüncü dünyanın borçlanma sorunları, Uluslararası Para Fonu ve Dünya Bankası'na karşı savaşım da benzer birçok konuda savaşım yürütmek için yüzde yüz aynı ideolojide olmak gerekmiyor. Sorunu böyle gö-

rüyoruz.

Meksika Doğu Demokratik Cephesi Emiliano Zapata Temsilcisi Jose Manuel Rocha

Kürt halkının mücadelesini yakından tanıyorsunuz. Ülkenizde verdiğiniz savaşla PKK'nin Kürdistan'da yürüttüğü mücadele arasında nasıl bir ilişki kuruyorsunuz?

– Birçok ortak nokta var. Aynı tarzda savaşıyoruz. Silahlı mücadele ve aynı zamanda kitlesel mücadele de veriyoruz. Aynı düşmana, emperyalizme karşı savaşıyoruz. PKK, Alman ve Avrupa emperyalizminin desteklediği Türk faşizmine karşı savaşıyor. Biz temel olarak Kuzey Amerika emperyalizmine karşı savaşıyoruz. Biz ülkemizde sınıf savaşı veriyoruz. Aynı şekilde Kürdistan'da sınıf savaşı var. Kürt halkının ve devrimcilerinin özgürleşme savaşı var.

PKK'nin önderliğinde Kürt halkının bugün yürüttüğü mücadeleye sizin ülkenizde devrimciler arasında tanınıyor mu?

– Tabii, PKK'nin Kürdistan'da yürüttüğü halk savaşını tanıdığımızdan bu yana Meksika'da, PKK'nin mücadele deneylerini Meksika devrimcilerine kavratmaya çalışıyoruz.

Kürt halkının lideri Abdullah Öcalan'ın düşüncelerini biliyor musunuz?

– Henüz değil, fakat öğrenmek istiyoruz.

Kürt halkı ile Meksika halkı arasında sıkı bağların kurulması mümkün müdür?

– Elbette, biz devrimci bağların kurulması yolunda ilerliyoruz. Aramızda kilometrelerce uzaklığın olduğu bir gerçektir. Ancak bu hiçbir şeydir. Aynı objektif, aynı düşman,

aynı mücadele bizleri yakınlaştırıyor.

Ülkenizde aydınların silahlı mücadeleye karşı tavırları nasıldır?

– Aydınların büyük bir çoğunluğu burjuva entellektüelidir. Liberal ama burjuvadır. Silahlı mücadeleye karşıdır. Biz sosyalizm için savaşıyoruz. Bu tüm toplum için en iyi şartları yaratmanın tek yolu. Ancak aydınların büyük çoğunluğu buna karşıdır. Kapitalizmin yanında, sosyal demokratların yanında, kimisi de faşistlerin yanında yer alıyor. Devrimci silahlı mücadeleye işçiler, köylüler ve kızıl derililer katılıyorlar.

Kürt halkına ve PKK'ye yönelik bir mesajınız var mı?

– Kürdistan'da savaşım veren devrimci mücadele örgütü PKK'yi selamlıyorum. Tüm Kürt halkını da selamlıyorum. Sizin mücadeleniz bizim de mücadelemizdir.

Filipin Komünist Partisi Merkez Komitesi adına Antonio Zunel

Filipinlerdeki silahlı mücadelenin gelişimi konusunda ne söyleyebilirsiniz, son gelişmeler ne düzeydedir?

– Komünist parti önderliğindeki halk ordusu mücadele veriyor. Halkın ordusu 60 cepheden oluşuyor. 70 eyalet var. Son zamanlarda Filipin Komünist Partisi bir eyalet taarruzu başlattı. Bu eyalet taarruzunun kökünde son 11 yıllık mücadelenin bize kazandırdığı tecrübe ve birikim var.

Bu toplantı bizim için çok önemliydi çünkü zaman zaman halktan kopukluklar yaşandı. Bu toplantıda halkla tekrar nasıl bütünleşebiliriz konusunda derin yoğunlaşmaları yaşadık.

Kürdistan İşçi Partisi

(PKK) ile bir ilişkiniz var mı?

– Evet, biz Den Haag'daki toplantıya davet edildik. Bizi bu toplantıya davet ederek şeref verdiler. İlişkilerimiz iyidir.

Kürdistan ulusal mücadelesi ile kendi mücadeleniz arasında bir karşılaştırma yapabilir misiniz?

– PKK'nin verdiği mücadelede halkla bütünleştiğini görüyoruz; aynı şekilde kendi mücadelemiz için de bunu söyleyebiliriz. Diğer yönden teorik olarak paylaştığımız düşünceler var.

Kürdistan halkına ve önderliğine bir mesajınız var mı?

– Evet, savaşçıları selamlıyoruz, halkı selamlıyoruz. Mücadelede, Kürt ulusunu yaratmada kendilerine başarılar diliyoruz.

Zaire Yenilenme ve Gelişme için Yurtsever Cephe Temsilcisi Kinkela vi Kansy

Zaire'deki mücadelenizi tanımak istiyoruz. Mücadelenizin geldiği seviyeyi anlatır mısınız?

– Zaire şu anda bütünüyle emperyalizmin işgali altında bulunuyor. Fransa, Amerika ve Belçika'nın birlikte uyguladıkları politik troikanın altındadır. Bu troika halkımızın çıkarlarına karşı bir oyundur. Devrimci güçlerin güçlenmelerinden, kendi sistemlerinin bölgeden süpürülmesinden korkuyorlar. Bu sistem bölgedeki zenginliklerin yabancı metropollere taşınmasının garantisidir. Kongo zengin bir ülkedir. Zaire zengin bir ülkedir. Uranyum, radyum madenleriyle emperyalist ülkelerin rezervidir.

Halk özgürleşmek istiyor. İktidardaki Mabutu'dan kurtulmak istiyor. 30 yıldır ikti-

dardadır; halk bıktı, halk fakir. Bir işçi ne süt, ne et alabiliyor. Bunun için halk değişiklik istiyor.

Halk "radikal değişiklik için birlik" hareketi tarafından savunuluyor. Bu hareket ulusal, demokratik ve halkçı bir harekettir. Halkın çıkarlarını savunuyor. Liberal demokratlar tarafından yönetiliyor. Önceden Mabutu ile çalışan, şimdi ona karşı olan liberal-demokratlar, devrimci hareketler ve halk kesimleri bu grup içinde ifade ediliyor. Mabutu'ya karşı savaşmak çok önemli. Benim partim olan Vatandaşlar Cephesi de bu grup içinde. Bugünkü mücadelenin amacı Mabutu faşizmini ülkeden kovmaktır. Mücadelemiz 1964-65'lerde başladı. Mabutu yönetimi altında avukatlık mesleğini yaptığım dönem cezaevine girdim. Eski yoldaşlar da Maoist düşüncelerinden dolayı cezaevine düştüler. Mücadelemiz resmi olarak 1990 yılında başladı.

Kürt halkı ulusal kurtuluş mücadelesi veriyor. Kimlik savaşı veriyor. Kendi kimliği ve sosyalizm için savaşıyor. Kürt halkı devletsiz bir halktır. Bugün PKK'nin önderliği altında 15 yıldır silahlı savaş veriyor. İki halk için de kimlik sorunu, sisteme karşılık var, mücadeleyi nasıl değerlendiriyorsunuz?

– PKK'nin yürüttüğü mücadeleyi içten selamlıyorum. Dedğim gibi iki mücadele de aynı hedeflerdedir. Sizin ülkenizde ulusal özgürlük, bizde de sosyal özgürlük için, halkın çıkarları doğrultusunda politik iktidarın değişimi için mücadele var. Hiç kimse halkın yerine onun zenginlik kaynaklarını kullanmak için karar veremez. Kişisel olarak Kürt halkı üzerindeki tüm baskıları mahkum ediyorum. Sonuç olarak Kürt halkı kendi hak ettiği zaferini ilan edecektir. Zaire halkı da demokratik hakları için kendine güvenini geliştirmek için savaşıyor. Sonuç olarak iki halkın da bu anlamda sorunları benzerdir. Kimlik savaşıdır.

Bu konferansın yıllardır silahlı mücadele veren halkların birliğini güçlendirici bir işlev kazandıracağına inanıyoruz. Son olarak Kürdistan halkına ve önderliği PKK'ye vereceğiniz bir mesajınız var mı?

– Yaptıkları doğrudur, devam etsinler, yaptıklarına inansınlar. Afrika'da "zafer kesindir." Kürt halkı baskının, zulmün zincirlerinden kendisini kurtarıyor. Halklar kazanacaktır.

Ruanda Sosyalist Partisi (PSR) Temsilcisi Médard Rutjunwa

Ruanda'daki gelişmeleri çok yakından takip ediyoruz. Şu an insanlar hayatta kalabilme savaşı veriyor ülkenizde. Mevcut koşullarda yaşayan insanların bir araya gelerek örgütlenebilme ve sisteme karşı örgütlü mücadele yürütebilme şartları mevcut mu, ya da yaratılabilir mi?

– Sorun halkı ayaklandırmak değil, sorun halkı yeniden yapılandırmaktır. Aydınlarımız, yazar, gazeteci, siyasi örgüt temsilcileri hepsi öldürüldü. Hayatta kalanlar muc-

ze eseri kurtuldular. Yeniden yapılandırma görevi de bize düşüyor.

Hangi şartlarda bu görevi hayata geçireceksiniz? Faşizm ve emperyalizm tarafından zayıf düşürülmüş bir ülkeyi nasıl yeniden yapılandıracaksınız?

– Bizim imkanlarımız bizim gücümüzdür, gönüllü insanlarımızdır ve uluslararası yardımlaşmadır.

Böylesi bir durumda Kürtler gibi silahlı ulusal kurtuluş mücadelesi veren bir halktan nasıl bir beklentiniz var?

– Böyle bir durumu kendi ülkenizde yaşamamanız için bizim durumumuzu anlamanızı istiyoruz. Bizimle dayanışma içinde bulunun, mücadeleanizi güçlendirin. Sizin ülkenizdeki mücadelenizin zaferi bizim de zaferimizdir.

Habeşistan temsilcisi

Habeşistan'da mevcut son durum nasıldır?

– Habeşistan çok uluslu bir devlettir, emperyalizmin bir ürünüdür. Bu çok uluslu devlete bir ulus hakimdir. 1989-1991'e kadar şovenist-milliyetçi bir hakimiyet vardı. Bunun sonucu Eritre bağımsızlığını istedi. Diğer halklar üzerinde de çok baskıcı ve talancı bir yönetim yürürlükteydi. Benim bağlı bulunduğum Somali ulusu, hakları gaspedilmiş Kürtlere benziyor. Habeşistan'ın içinde 6 milyon nüfuslu Somalili yaşıyor. 3 milyon Somalili Kenya'da, 300-400 bin de Debuti'de yaşıyor. Bu bölgelerin ikisi bağımsızdır.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini tanıyor musunuz?

– PKK programını ve birçok yayını okudum.

Kürt halkının mücadelesi hakkında ne düşünüyorsunuz?

– Şunu belirtmek istiyorum; Kürt halkının kendi kaderini tayin etme hakkının olduğunu iddia ediyorum. Bence Türkiye çok şovenist bir ülkedir. Yalnızca Kürtleri değil, diğer ulusları da baskı altında tutuyor.

Bu mücadeleyi yürüten PKK'ye ve Kürt halkına bir mesajınız var mı?

– Ben, Kürt mücadelesi ile ruhen ileri bir dayanışma içerisindeyim. Çünkü sadece Türk faşizmine karşı değil aynı zamanda Alman emperyalizmine karşı da savaşıyoruz.

Şunu hatırlatmakta yarar görüyorum: Kürdistan'ın parçalanmasında bütün emperyalistlerin rolü vardır. Kürt savaşçıları Türkiye'deki devrimci mücadele ile dayanışma içerisinde olsunar. Dikkat edilmesi gereken bir şey vardır. Bu konuda dikkatli olunmazsa Türk işçilerinin şovenist duyguları kabartılır ve Türk burjuvazisinin yanında olabilirler.

Çok hassas bir nokta var. Burada başarılı olmazsanız korkarım kan gövdeyi götürür. Çünkü ağaçlardan ziyade büyük ormanı görmek lazım, emperyalizmin parmağını görmek lazım. Türk emekçileri, Kürt savaşçıları bunun farkında olmalılar. Bu çelişki tarihseldir. Birinci düşman kim, ikinci düşman kim bunların netleşmesi lazım. Mücadelenizi selamlıyorum.

Başkan APO değerlendiriyor

Şehitler partisine verilecek karşılık KOLAY ÖLMEMEKTİR

Kimdir kahraman? Nasıl ortaya çıkar? Bazı yönleriyle cevaplandırılıyor. Agit arkadaşımızın şahadetinin 10. yılına girmesi dolayısıyla bir kez daha Mart ayı şehitleri ve **21-28 Mart Kahramanlık Haftası'nı** doğru devrimci tanımla anıyoruz. Kahramanlık ve şehitlik tanımı, PKK edebiyatında yeterince

PKK özünün kahramanca bir temelde başlatılmış olmasıdır. Eylemin kendisi başlarken kahramancadır, sonuca giderken kahramancadır, şahadete giderken kahramancadır. Binlerce örnek bunun böyle olduğunu dost düşmana göstermiştir. Kahramanca tarzın dışında hiçbir tarz, ne PKK'nin tarzı olabilir, ne de gelişmeye yol açabilir. Tarihsel ve toplumsal açıdan da

diyalektiğin, bizim yaşam diyalektiğimizin (eğer devrimle tamamlanmak isteniyorsa) böyle olması gerektiğinden dolayıdır.

Kahramanca başlayıp kahramanca götürmek objektif gerçekliktir. Sıradan, tek düze, yüzeysel bir tarz, PKK tarzı olamaz. Bu, ancak diğer örgütlerin tarzı olabilir ve bunda da başarı yoktur. Başarılı olmak istiyorsanız partiye katılımınızı, parti içindeki savaşımınızı kahramanca yapmalısınız. Bunun dışındaki katılımlar gerçeğin ifadesi olamaz. Diğer örgütler gibi olursunuz. İşte tasfiyeciler, provokatörler, hizipçiler, sınıf etkileri, içindeki objektif ajanlar! Nedir bunlarla kastedilen? Bu PKK'nin ana esprisine, ana özelliklerine uygun olmayan her durumdur.

Şehitlerimizi birer kahraman olarak anarken, en başta anlaşılması gereken nedir? Partimizin bu kahramanca özelliklerine uygun yaşamlarını noktaladıkları için, bu gücü gösterdikleri için gerçek PKK'li, gerçek kahramanlardır. Ölmeyi bilmek de bir kahramanlıktır. Her ölüm, özellikle vakitsiz ve yerinde olmayan bir kusurun sonucudur. İster o şahadetin sahibinden, ister onun dışındakilerden kaynaklansın, bu bir eksikliği, bir yanlışlığı bünyesinde barındırır. Bir büyüklük kadar bir borçluluğu da ifade ediyor. Bunun en somut ifadesini, büyük şehitlerin başında gelen Mehmet Hayri Durmuş arkadaşımızın yaklaşımında görüyoruz. Kendi şahadetinde borçlu, yine kendi şahadetinde büyük eksiklikler içinde kaldığını ve bunun acısıyla şahadete gittiğini söylemesi, tamimatına dile getirmek istediklerimizi ifade ediyor. Şahadeti büyüklüktür ama borçlu ve eksikli olmuştur. Vasiyetin gereği nedir? Borçlu ve eksik olmaktan kurtulun. Bu neyle sağlanır? PKK'nin doğru savaş tarzına ulaşmakla sağlanır.

Şehitlerin anısından çıkarabileceğimiz en temel ders; gerektiğinde, ölüm kendini çok kötü dayattığında veya düşman sahte bir yaşam temelinde ucuz bir kurtuluş yolunu dayattığında, bu da ihanete kadar gidecek bir yaşam yolu olduğunda ve başka çare kalmadığında, tıpkı Mazlum'da, Kemal Pir'de, Hayri'de olduğu gibi, ölümü tercih etmektir. Çünkü ölüm burada artık yaşamın tek şerefli sonudur. Başka hiçbir şey şerefli değildir. Ancak bu noktada ölüm kabul edilebilir. Bu yoldaşlarımızın ölümü kabul ettikleri nokta; teslimiyet dışında hiçbir yaşam yolunun kalmadığı noktadır. Hiç kimse, başka tür bir şahadet tanımı yapmasın, bir ölüm tanımı yapmasın. Ölüm ne zaman kabul edilebilir? Yapacağın hiçbir şey olmadığı zaman. Bu bir intihar eylemidir, ölümüne bir saldırı eylemidir. Dört taraftan kuşatılmışsan teslim olmaktansa bunu tercih etmek en onurlusudur. Hatta şu da söylenebilir; bir umut varsa değerlendirirsin. Bu anlamda zindanda da direnmek mümkündür. Tabii bu herkesin kendi keyfine göre

belirleyeceği bir seçenek değildir. Koşullar gereğidir. Birileriniz esir de alınsa, davayı temsil eder. Ama birilerinin burada olanağı yoksa veya kesinlikle

ortam bunun böyle olmadığını gösteriyorsa (ki şahadetlerde bu böyledir, teslim olmanın içinde davayı iğne ucu kadar bile savunma imkanı yok), burada aşağılık bir gün uzatma vardır. Sonuç yine ölümdür. Ölüm tercihini, şahadet tercihini yaparken, bu yoldaşlarımız son derece gerçekçidirler. Dolayısıyla Mazlum'un şahadeti bir intihar eylemi değildir. Diğer büyük ölüm oruçları da intihar eylemleri değildir. Yaşamın en şerefli eylemleridir. PKK'de şahadeti böyle değerlendirmek önemlidir.

Mazlum yoldaş bir kibrit çöpüyle Newroz'u kutlamaya çalışıyor. Nedir bu? İğne ucu kadar bir fırsatla bir eylem yapmaktır. Ölüm orucu ne demektir? Başka türlü hiçbir biçimde eylem imkanı yoktur, canını çıra gibi eritmektir. Ama etrafında silahlar dolu, militanlar dolu, kitle dolu, dağlar geniş olmasına rağmen, eğer sen sonuna kadar direnemiyorsan, çok ucuz bir ölüme geçit veriyorsan, bu, büyük zarar veriyorsun demektir. Ölümün büyük borçlususun, hem de hiç yerinde olmadığı halde büyük eksiklik içine giriyorsun demektir. Bu anlayışın sahibi, kesinlikle büyük şehitlerin anısına bağlı davranmadığını bilmek zorundadır. Çünkü, onlar diğerlerine ders olsun diye şehit oldular. Hayri'nin sözünden başka ne sonuç çıkarılabilir? Tekrar belirtiyorum; yoldaşlar Amed zindanının en kahredici sürecini yaşıyorlardı ve onlar için iğne ucu kadar bir savaş imkanı yoktu. Olsaydı herhalde başka türlü değerlendirmeyi bilirlerdi. Ama sizin elinizde o kadar savaşım imkanı olacak, değerlendirmeyi bilemeyeceksiniz! Ondan sonra da şehitlerin yolunda yürüyoruz diye kendinizi kandıracaksınız. Bu olmaz. Şehitleri doğru anlamak gerekir. Doğru anlamının da doğru tanımlanması böyledir. Şehitlere saygınızı doğru belirleyiniz. Özellikle ağır borçlarla gidilen şahadetlere son vermeliyiz. Çoğunuz gencecik, doğru-dürüst hiçbir borç ödmeden, hatta kendinize gereken saygınlığı bile göstermeden gidiyorsunuz. Bu şahadet kabul edilmemelidir. Bu şahadete artık "dur" diyoruz. Kabul edilebilir şahadetlerin sınırlarını çok çok aşılıyorsunuz. Bu önlenemez mi? Önlenebilir. Neyle önlenebilir? Kahramanca adımlara sahip olmakla.

Kahramanca adımların nasıl bir tanımla, nasıl bir adımla, nasıl bir çabayla, nasıl bir ifadeyle, nasıl bir örgüt anlayışıyla, nasıl bir eylem ve savaş anlayışıyla, yine sorumluluk anlayışıyla götürülmesi gerektiğini

açıyoruz. Ucuz ölmemenin, borçlu ölmemenin yolu budur. Amansız bir zindan kuşatmasında, imkansızlıklar içinde değilsiniz, elinizde iyi

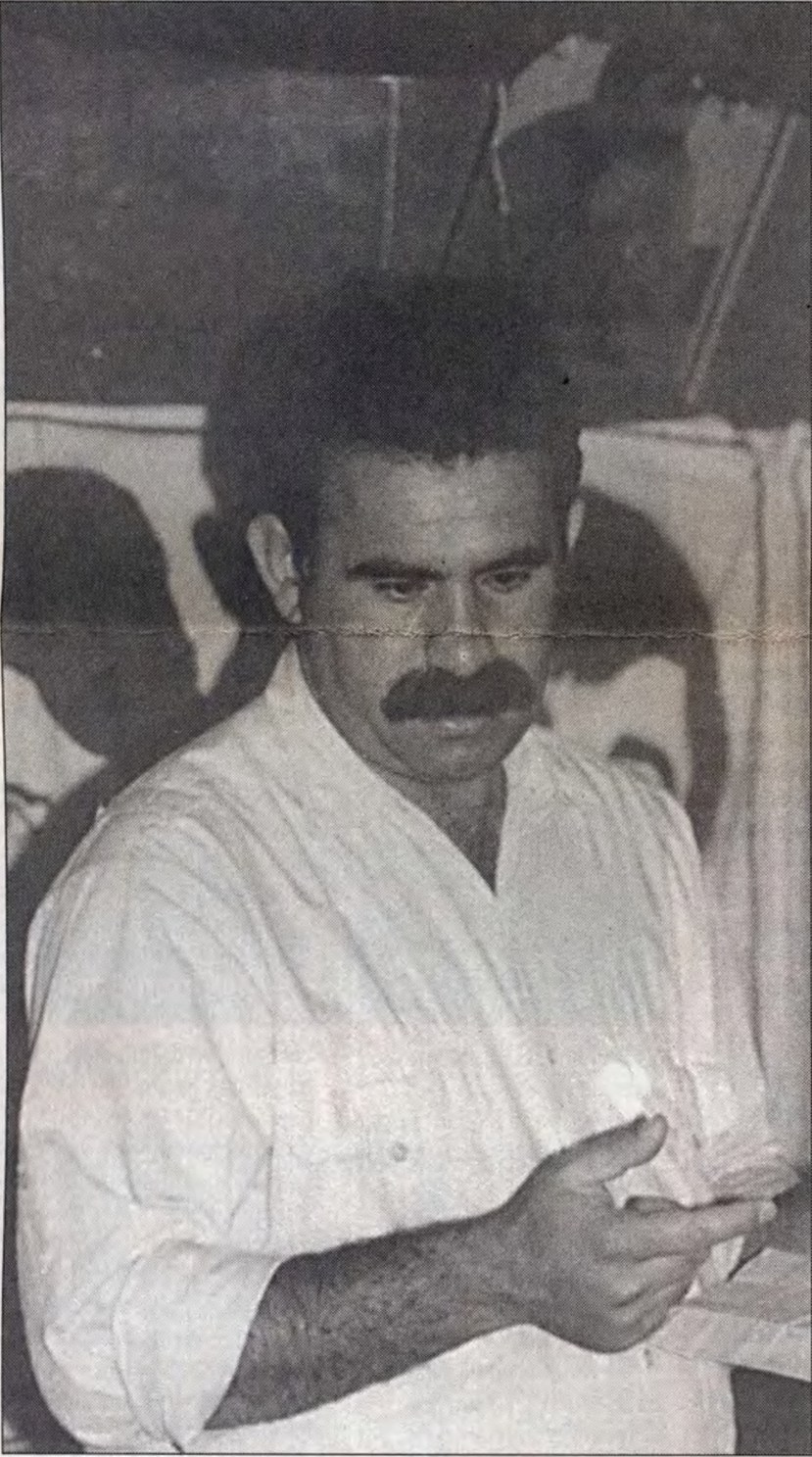
"Hiç kimse, başka tür bir şahadet tanımı yapmasın, bir ölüm tanımı yapmasın. Ölüm ne zaman kabul edilebilir? Yapacağın hiçbir şey olmadığı zaman. Bu bir intihar eylemidir, ölümüne bir saldırı eylemidir. Dört taraftan kuşatılmışsan teslim olmaktansa bunu tercih etmek en onurlusudur."

savaşım araçları var, gençsiniz, iyi özgürlük silahları veriliyor, neden kullanmayı bilmiyorsunuz? Bilmeden düşürülürseniz, siz büyük şahadetlerin anısına gereken cevabı veremediniz demektir. Şehitler için söylenebilecek en temel söz, verilebilecek en iyi karşılık kolay ölmemektir. Nedenleri ne olursa olsun, kim olursa olsun, nereden gelirse gelsin, **"dur"** diyebilmek mümkündür.

Ölmesi gereken nesne varsa, o da düşmandır. Biz değiliz, biz artık yaşama noktasına gelip dayandık. En tarihi süreçlerin kahramanca şahadetleri bizde yaşanmıştır. Hakilerin kişiliğinde yaşanmıştır. Bir şahadetin olması zorunluydu. İlk şahadet Haki arkadaşın şahadeti idi. Zindan sürecinde büyük bir şahadet yaşanacaktı. Mazlumların, Hayrilerin, Kemallerin şahadetleri. Gerilla süreçlerinde de bazı şahadetler kaçınılmazdı. İşte Agitler. Ama birçok şahadetin de yerinde ve zamanında olmadığını biliyoruz. Bunu da en başta yaşayanlar görmelidirler. Bunun önüne geçmek, şehitlere bağlı olmanın en temel gereğidir ve bu bir an bile gözardı edilmemelidir. Şahadetlere lafta, biçimde değil, amansız bir pratikle, kesinleşmiş kişilikle saygılı olmayı bilmek gerekir. Bu temelde bağlı olmayı bilmek en doğrusudur. Gerekli olan da budur. Kim şahadetlerin anısı üzerinde daha fazla ölüme koşuyorsa; o en büyük tersliği, en büyük zararı veriyor demektir.

Şehitlerin anısına en iyi cevap, onların borçlu ve eksik olan yönlerini tamamlamaktır. Şehitler son nefeslerinde bunu vasiyet etmişlerdir. Düz yolda ölüme koşmak, bu kadar tedbirsizce, tehlikelere açık olmak, imkan ve fırsatları değerlendirmemek, kahramanca savaşmamak, şehitlerin anısına ters düşmeyi ifade etmektedir.

Biz yıllardır bu konuda sizlere doğru şahadet tanımını vermeye çalışıyoruz. Şehitler çiğnenmemesi gereken en yüce değerlerdir. Onların vasiyetleri her şeyden önce esas alınması gerekir. Ben de şehitlerin anısına bağlı olmaya çalıştım. Haki Karer yoldaşın anısına hareketi partileştirmekle; Mazlumların, Hayrilerin, Kemallerin anılarına partiyi hem yaşatmak, hem de

yapılmıştır.

PKK'nin büyük çıkışı, bu tanım gereği kahramancadır. Nitekim çok sayıda kahramanın çıkışı da bunun açık bir ispatıdır. PKK'den esinlenmiş sıradan bir insan bile, kahraman olabiliyorsa, bunun nedeni

bunu kanıtlayabiliriz. Halk gerçekliğimiz, tarihsel ve güncel özellikleriyle değerlendirildiğinde, girilecek kurtuluş yolu ancak kahramanca olabilir. Bu kadar düşünlüğün, alçaklığın ve utanılası bir durumun yaşandığı bir yaşama yol açan kişilikler var ki; onlara karşı savaşım olsa olsa bu denli yüceliklerde, amansızlıklarda seyreder. Bunun adı da kahramanlık tarzının tutturulmasıdır. Bunu ben icat etmiyorum, tarihi

"Hiç kimse PKK'nin şehitlerini sahihsiz göremez. Onlara yalan-yanlış, yetersiz yaklaşım içinde olamaz. Belki biz her birisi için iyi bir makber kuramadık. Belki iyi türküler söyleyemedik, iyi şiirler yazamadık, hatta cenazelerinin nerede olduğunu bile tespit edemedik. Ama en iyi karşılık olarak PKK'de hemen herkesi bu şehitler partisinin bir elemanı haline getirerek görevimizi yaptığımıza inanıyoruz."

ülkeye taşımakla ve halk savaşına hazırlanmakla bağlı oldum. Agitlerin anısına gerillayı mümkün kılıp, kökleştirmekle bağlı oldum. Kendime bu tarihi süreçlerde görev bellettiğim hususlar bunlardır ve hepsini de gerçekleştirdim. Hakilerin anısını partileşmeye, Mazlumların anısını gerillayı tekrar ülkeye çevirmeye, yine Agitlerin anısını kalıcı bir gerillaya dönüştürmenin kolay mı olduğunu sanıyorsunuz? Bu dünyanın en zor işiydi, ama başarmıştım. Var mı sizin de kişiliklerinizde böyle şehitlerin anısına verdiğiniz karşılık? Onların yaşamının bir cevabı olabilmek, kaldıkları yerden devam etmek. Eksikliklerden arınarak bunu yaparsanız şehitlerin anısının gereklerini iyi bir şekilde yerine getirdiğinizi söyleyebiliriz. Bu aynı zamanda şehitler partisinin yüce amaçlarına, şehitler yaşamının temel özelliklerine bağlı olmakla mümkündür. Borçlu ölmek, eksik, yanlış bir temelde ölmek, partiyi özümsemekten geçer. Partinin savaşım tarzını iyi bilmekten geçer. Bunun başka yolu yoktur. Bir

de, bu yönüyle siz yüce değerlerin bizde nasıl olması, nasıl kavranması gerektiğini biliyorsunuzdur. Birçok yüce temel değerde olduğu gibi şehitler değerine de sağlam bir karşılık verip kendiniz de bir tanımlamayı geliştirmiyorsunuz. Dolayısıyla cüce kalıyorsunuz. Neredeyse bu kadar şehidin anısını gözardı ediyorsunuz.

Şehitlerin anısına bağlılık çok sıradan sözler haline gelmiş. Sıradan bağlılık; bizdeki toplumun ölülerine bağlılığı gibidir. Bunu kabul edemeyiz. Şehitler yaşamsaldır. Kim, başka türlü şehit tanımı yaparsa o en büyük alçaktır. Onda her şey gelişebilir, ama asla şehitler davasının takipçiliği gelişmez. Bu kadar şehidin anısına, vasiyetine uymayı esas alan bir devrimci başarısız kalır mı? Ciddi savaşmadan, savaş meydanını terk eder mi? Şehitlerle yaşamayı bilin, şehitleri kendinizde yaşatarak yaşayın, o zaman bakın başarılar nasıl peş peşe geliyor.

Artık bazı temel değerlere göre yaşamayı bilmek gerekiyor. Dikkat edin, sizler bazı alışkanlıklarınızdan

kolay kolay vazgeçmiyorsunuz. Ama şehitler en kutsal yaşam haklarından bir çırpıda vazgeçmişlerdir. Onların bize vasiyetleri, anılarının gerekleri var. Sıradan kötü bir alışkanlıktan vazgeçmeyi bir hak biliyorsunuz, ama bu kadar şehidin hakkını görmezlikten de geliyorsunuz. O zaman size nasıl saygılı olabiliriz? Beni nasıl aldatabilirsiniz? Şehitlerin yolunda yürümezsem, onlara layık olmazsam ben kendime önderlik sıfatını yakıştıramam. Hiçbir işe yaramazsam bile şehitlerin yolunun takipçisi olmak bana yeterlidir. Bunun da nasıl yapılması gerektiğini biliyorum. Kendim layık olmasam bile, başkalarının nasıl layık olması gerektiğini bilir ve yaparım. Ben bir sözcüyüm. Zaman zaman kendime bu adı da taktım; şehitlerin anısının bir sözcüsü. Bu da önemli bir görev. Önderlik aynı zamanda şahadetlerin yolunda yürütmeyi bilir, gözetir. Bunu anlamamız gerekir. Bu adam nasıl şahadetlerin yolunda bizi götürür, bu ne anlama gelir, nasıl yaptırır? Bilirseniz sizin için iyidir.

Bilmezseniz zora sokulursunuz. Bu şahadetlerin hemen hepsinin vasiyeti banadır. Bizim adımıza haykırarak şahadete gitmişlerdir. Ben onların bu sözüne sahiplik etmeyi bileceğim.

Şehitleri ve kahramanca militanlığı değerlendirmek istiyorsak; bir kez daha anmayı gerçekçi ve doğru bir biçimde yapmalıyız. Bu kesinlikle vazgeçilmez değerlerimiz için geliştirmemiz gereken en temel bir yaklaşımdır. Diğer bütün yüce değerlere bağlılık, onların gereklerini yerine getirmekle mümkündür. Önderlik, şehitlerin anısına bağlı olarak yaşamaktır; onların vasiyetlerinin siyasal, ideolojik ve örgütsel istem olduğunu, ortaya koyan, böylece de anılarına karşılık verdiğini bilerek bugüne gelmesini sağlayan bir gerçekliktir.

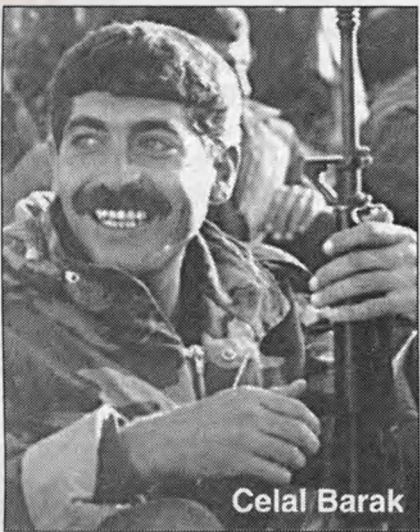
Şahadetlerin yolunda yürüyen militanların da kendi gerçekliğini bir kez daha borçtan, eksiklikten arındırarak gerçekleştirmeleri gerekir. Yine bu anılara doğru anlayış getirmekten tutalım amansız

bir savaşçısı, oldukça zafere yürüyen bir militanı olmasını bilmek, partimizde bugüne kadar getirilen temel tutumun bu olduğunu görebilmek, kavrayabilmek, yapabilmektir.

Hiç kimse PKK'nın şehitlerini sahipsiz göremez. Onlara yalan-yanlış, yetersiz yaklaşım içinde olamaz. Belki biz her birisi için iyi bir makber kuramadık. Belki iyi türküler, iyi şiirler yazamadık, hatta cenazelerinin nerede olduğunu bile tespit edemedik. Ama bu şahadetlerin birer kutsal abide değerinde olduğunu ortadan kaldıramaz. Önemli olan, onların, birleşik kolektif anlamıdır. Bunu da yeterince gösterdiğimizize inanıyorum. PKK'de hemen herkesi bu şehitler partisinin bir elemanı haline getirerek görevimizi yaptığımıza inanıyoruz. Hiç kimse benden başka türlü bir particilik beklemesin. Benim yürüttüğüm particilik şehitler particiliğidir. Onların yolunda yürüme ve gerektiğinde şehit olma particiliğidir. Bu parti böyle yürüyor ve zafere kadar da böyle yürüyecektir.

5. Kongre belgeleri

Şehit ve şehit ailelerine ilişkin

Celal Barak

Bütün halklarda şahadet kutsal bir merteye ve şehitler de en kutsal bir değer olarak anılır. Bu gerçeklik halkımız için daha da anlamlıdır. Çünkü Kürdistan halkı, halk olarak kaybettiklerine şehitlerimizin şahsında yeniden kavuşmaktadır.

Bir davanın ciddiyeti ve yüceliği uğruna dökülen kan şehitleriyle ölçülür. Uğruna kan dökülmeyen, can ve emek verilmeyen büyük davaların kazanılması mümkün olmadığı gibi, ona halklar nezdinde değer de biçilmez.

Daha bugünden binlerle ifade edilen şehitleriyle partimiz PKK, gerçek bir şehitler partisi olmuştur. Eğer

bugün parti ve halk olarak dünya insanlığı nezdinde ciddiye alınıyor ve ilgi görüyorsak, yine zaferden, halk ordusundan ve halk iktidarından bahsedebiliyorsak, kuşkusuz bu, toprağa düşen kahraman şehitlerimizin kanı ve emekleri sayesindedir.

Bu anlamda parti çizgimizin doğruluğunu, canları pahasına tartışmasız olarak kanıtlayan şehitlerimiz, en yüce, en kutsal değerlerimiz olmaktadır. Partimizin yaratarak, halkımıza ve insanlığa armağan ettiği şehitlerimiz, kurtuluş savaşımızda manevi komutanlarımız, güç ve ilham kaynağımız olurlarken, onların anısına bağlılık, devrime, halka, partiye, parti çizgisine ve savaş taktiğine bağlılığın da şaşmaz ölçütüdür.

Şehitlere bağlılığın bir gereği olarak 5. Kongremiz;

1- Şehit düşen yoldaşların imkanlar oranında eyalet, bölge ve mıntikalarda oluşturulan şehitliklere defnedilmesini,

2- Birlikler içinde şehit düşen yoldaşların o birlik tarafından anma toplantılarının ve imkanlar ölçüsünde cenaze törenlerinin yapılmasını,

3- Ordu ve cephe içerisinde manga düzeninin en üst birliklere kadar birimlerin şehit

yoldaşların isimleriyle adlandırılmasını,

4- Şehit düşen yoldaşlar hakkında gerekli bilgi ve fotoğrafların eyalet karargahlarına zamanında ulaştırılmasını, onların kişilik ve mücadelelerini anlatan yazıların, bağlı bulundukları birliklerde yazılmasını ve bu görevlerden söz konusu birlikler ve eyalet karargahlarının sorumlu tutularak, ihlal edilmesi durumunda suç sayılmasını,

5- Şehit düşen her yoldaşın anısına yazılan yazıların basın-yayın organlarımızda yayınlanmasını,

6- Her eyalette, 4. Kongre döneminden bu yana, şehit

düşen yoldaşların özgeçmişleri ve varsa fotoğraflarıyla birlikte mücadele yaşamlarının ortaya çıkarılarak, bunun eyalet şehitler albümü tarzında düzenlenmesini,

7- Eylemlerde normal grupların yanı sıra şehit ve yaralı arkadaşların taşınması için de sağlık ekibiyle birlikte ayrı grupların örgütlenmesini,

8- Bazı büyük direnişlerin yaşandığı yerlere veya düşman tarafından suni isim takılmış olan mevkilere direniş şehitlerimizin isimlerinin verilmesini,

9- Mümkün olan her sahada şehitliklerin açılmasını, Güney Savaşı direniş şehitlerimiz için Haftanın, Çukurca ve Xankürk'de şehitliklerin kurulmasını,

10- Eyaletler düzeyinde her yıl şahadet bilançolarının çıkarılmasını,

11- Şehitler ayında, onların anılarını yaşatmak için seminerler verilmesini, toplantılar ve geceler düzenlenmesini, kitap, kaset, resim vb. çalışmalarla şehitlerin mücadelelerinin anlatılmasını,

12- Eyaletlerde her yıl büyük direniş sergileyen şehitlerin tespit edilmesi ve çeşitli ünvanlarla ödüllendirilmesini,

13- Şehit düşen yoldaşların ailelerine, onlarla ilgili bilgi ve

olduğu yönünde ailelerinin bilinçlendirilmesini,

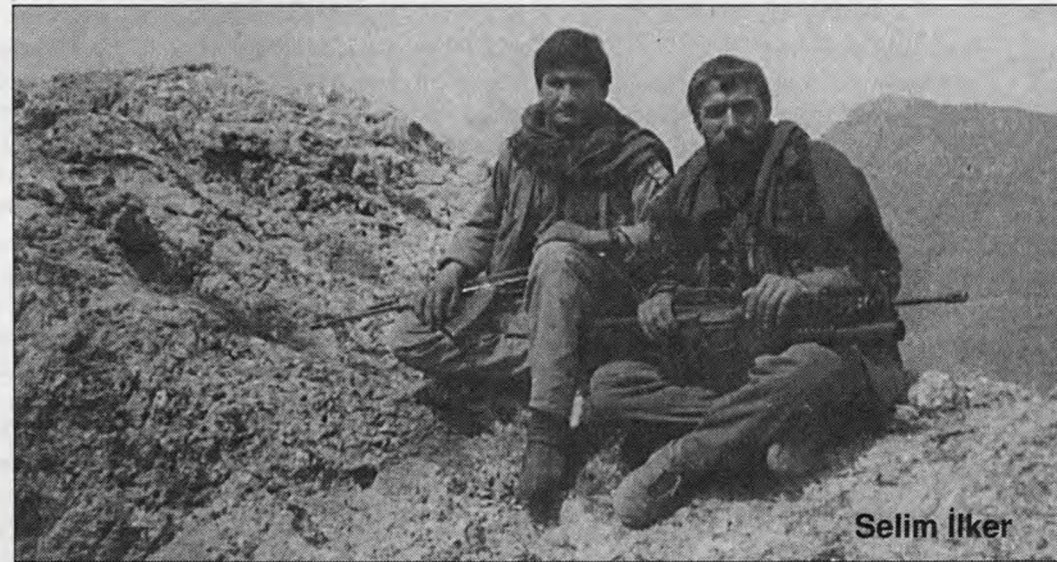
14- Partinin ve ulusun kutsal değerleri olarak şehitleri kendi çıkarları doğrultusunda istismar etmeye çalışan yaklaşımların görüldükleri her yerde mahkum edilmesini,

15- Şehit Azime (Mihriban SARAN-Varto) arkadaşın uzun süredir gerilla saflarında oluşu ve örnek bir kişiliği sergilemesi dolayısıyla PKK-MK onur üyesi ve kadın ordulaşmasının manevi komutanı sıfatıyla onurlandırılmasını,

16- Şehit Cuma (Selim İLKER) ve Zeynel (Celal BARAK) arkadaşların askeri çizginin ısrarlı takipçisi olmaları ve fedakarlıkta sınır tanımamaları nedeniyle PKK-MK onur üyeliğiyle onurlandırılmalarını,

17- Beritan (Gülnaz KARATAŞ), Ronahi (Bedriye TAŞ), Berivan (NİLGÜN YILDIRIM), Rahşan DEMİREL arkadaşların sergiledikleri örnek direnişler nedeniyle Kürt kadınının direniş sembolleri olarak kabul edilip onurlandırılmalarını,

18- Güney Savaşı'nda şehit düşen Mahir (Cizre) ve Gabar'da 1993 yılında şehit düşen Yılmaz (Halil-Nihêkê köyünden) arkadaşların küçük yaşta olmalarına rağmen sergiledikleri kahramanca

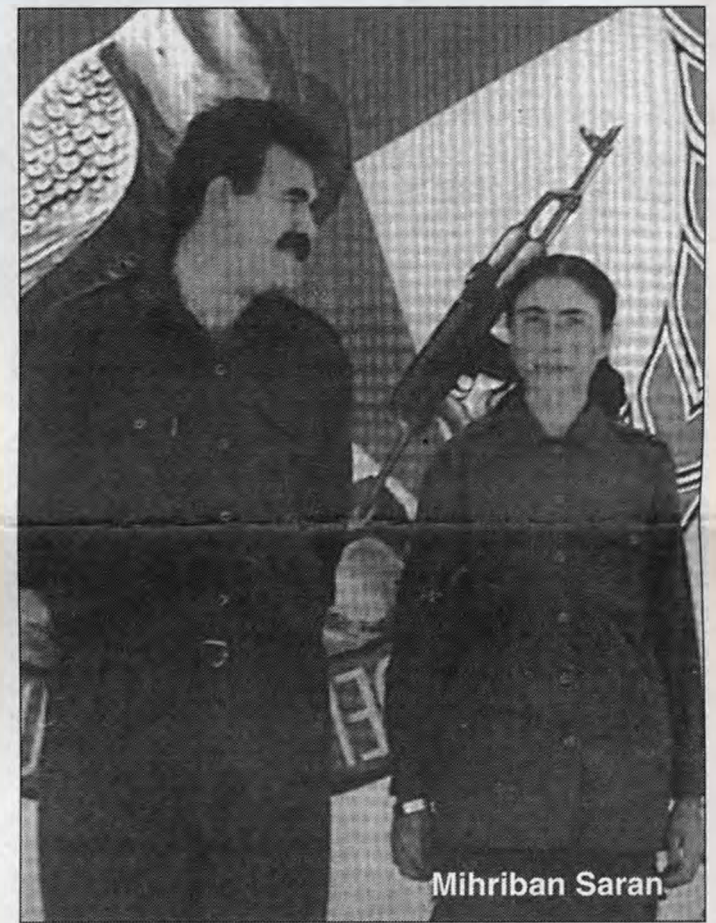

Selim İlker

değerlendirmeyi içeren mektupların, varsa fotoğraflarıyla birlikte gönderilmesi ve şehitlerin sadece yakınlarının değil, tüm Kürdistan halkının şehitleri

direnişler nedeniyle direnen Kürt çocuğunun sembolleri olarak kabul edilmelerini karar altına alır.

Şehit aileleri Özgürlüğünü partimiz

Mihriban Saran

öncülüğündeki ulusal kurtuluş savaşında gören halkımız, bütün güç ve imkanlarıyla bu kutsal davaya destek sunmakta ve katılmaktadır.

Halkımız en değerli varlıkları olan evlatlarını mücadele saflarına göndermekten kaçınmamaktadır.

Mevcut durumda binlerle ifade edilen şehit aileleri devrimimiz için önemli bir

korumak ve örgütlemek partimizin insani özelliklerinin bir gereği olduğu gibi şehitlere ve devrime bağlılığın da bir koşuludur.

Bunun için 5. Kongremiz;

1- Şehit ailelerinin korunması, gerekli desteğin sunulması ve deşifre olmaları durumunda gerekli görülenlerin uygun alanlara çekilmesinin sağlanmasını,

2- Şehit ailelerinin merkezi bir örgütlülük içine alınması ve bu temelde gerekli komite ve temsilciliklerin oluşturulmasını,

3- Şehit aileleri arasında dayanışmanın ve ulusal kurtuluş mücadelesine bütün güçleriyle katılımlarının sağlanmasını,

4- Şehit ailelerinin ekonomik, kültürel, sosyal sorunlarının çözümüne yardımcı olunması ve ihtiyacı olan ailelere verilmek üzere merkezi bir fonun oluşturulmasını,

5- Parti tarihinde önemli günlerde şehit ailelerine mektup vb. gönderilmesini,

6- Bütün bu görevlerin sorumluluğunun eyalet veya bölgeler çapında cephe birimlerine verilmesini karar altına alır.

güç kaynağı durumundadır. En değerli varlıklarını partimiz öncülüğünde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesine katan şehit ailelerini ilgisiz bırakmamak, sahiplenerek

Kızıldevillerin neredeyse nesilleri tüketildi ve tarihten silinmekle yüz yüze bırakıldılar.

Hiroşima'da yüzbinlerce insan Amerika Birleşik Devletleri tarafından atılan bir atom bombasıyla öldürüldü.

20 milyon Sovyet insanı Hitler faşizmi tarafından öldürüldü.

Bir milyona yakın Vietnamlı ABD tarafından katledildi.

6 milyon Yahudi Hitler tarafından fırınlara atıldı.

Bir buçuk milyon Ermeni Türk soykırımı sonucu katledildi.

Buna benzer dünyanın hemen her bölgesinde faşizm tarafından insanı yer yüzünde hiçleştirme politikası dayatılmaktadır. İnsanın mücadelesi, yaşam kavgası, güçlüye boyun eğmeme, teslim olmama savaşı da her zaman süregeldi. İnsanlık var oldukça ezen-ezilen mücadelesi de hep olacaktır.

Yıl 1995. Faşizmin yenilgisinin 50. yıldönüm kutlamaları toplantılar, konferanslar, gösteriler ve mitingler yapılarak **"kınıyor."**

Kim kimi kınıyor? Katliamı yapanlar birbirlerini mi kınıyorlar? **"Halkları ben**

Uluslararasılaşan faşizm

yenilgisinin 50.

yıldönümünde Hitler'i kınadığını söylüyor. Yeni dönem faşizmi ve 50. yıldönüm kutlamaları ve kınamaları tümüyle bundan ibaret.

Emperyalizm bugün faşizmi Hitler şahsında somutlaştırarak hapsetmeye çalışıyor. Bununla kendi gerçek yüzünü gizliyor. Nitekim günümüz faşizmi Hitler faşizmini kat be kat aşan bir biçimde uygulanmaktadır. Bunun en açık örneği Kürdistan'da uygulanan faşizmdir. Hitler fiziksel katliamlar uygulayarak amacına ulaşmak istemişti. Fakat günümüz faşizminin boyutu ve Hitlerleri değişmiştir.

Emperyalizm işleri artık kaba fiziksel yöntemlerle değil, **"güteryüzle"** halletmeye çalışıyor. Yeni dönem faşizminin diğer bir özelliği de güteryüzlü olmasıdır. Daha çok insanların düşüncelerinde, yüreklerinde, beyinlerinde ve manevi dünyalarında

körükleniyor. Mevcut yönetimler, devletler insanlara bir şey veremiyorlar. İnsanların duyguları maddiyatla saptırılıyor. Başkan APO, faşizmin yarattığı insan tipi hakkında yaptığı bir değerlendirmede şöyle diyor:

"Bütün burjuvalar hayvanları insandan daha çok seviyorlar. İnsanlar hayvanlardan daha kötü bir duruma getirilmiş ki onun için insanlar sevilmiyor. Sevilme durumu ortadan kalktıktan sonra yaşanacak olan hayvanlaşmaktır."

Faşizmin yarattığı insan tipi bir hiçtir, bir yoktur. Faşizmde insan hiçbir zaman amaç olmamıştır, hep araçtır. Kullanılır, eskidiğinde yeri yenisiyle değiştirilir. Bundan dolayı faşizmi bir fabrikaya benzetmek mümkündür.

Hitler'in katliamları üzerine çok şeyler söylendi, yazıldı, çizildi, filmler yapıldı. Ama Türk tarzındaki katliamın hangi boyutta

kalmadı. Sadece fiziki değil, coğrafi bir katliam da dayatılıyor. Kürdistan'ın bütün dağları bombalanmakta, bütün ormanları yakılmakta, insanlar yurtlarından zorla göç ettirilmektedir.

Yine Kürdistan'da 1 milyona yakın hayvan Türk faşizmi tarafından telef edildi. Dünyanın neresinde, hangi faşist hareket bu kadar ormanları yakmıştır, dağları bombalamıştır, hayvanları katletmiştir. Türk tarzındaki faşizm sadece Kürtlere, insanlara değil, hayvanlara, dağlara, ormanlara, her şeye düşman bir rejimdir.

Emperyalizm, PKK önderliğindeki Kürt ulusunun mücadelesini **"dünyanın en tehlikeli, acımasız, vahşi terörizmi"** olarak değerlendiriyor. Yine PKK için **"En tehlikeli uluslararası terörist hareket"** diyor. Buradan da anlaşılmaktadır ki, Kürt ulusuna dayatılan faşizmi sadece Türk faşizmi olarak

anılabiliyorlar ama Kürtlerin tek bir söz söylemeleri, konuşmaları, türkü söylemeleri ölüm demektir" diyor. Hiçbir faşist harekette, ne Hitler, ne Franko, ne de Mussolini faşizmlerinde insanlara Alman, İtalyan ya da İspanyol oldukları dayatılmadı. Ama Türk tarzındaki faşizmde bu günlük bir politikadır. Kürtlere **"Sen Türksün", "Senin konuşmaya, adını söylemeye hakkın yoktur"** deniliyor. Türk faşizmi barbarlıkta, hayvanlaşmada bir zirveyi yaşıyor. Sadece Kürtlere değil, Türkler, Yunanlılar, Araplar ve bütün komşu halklara da dayatılan hayvanlıktır.

Batı da Kürt ulusuna dayatılan faşizmi görmezden geliyor. Kürt ulusu yeryüzünden silinmek isteniyor. Bir yandan Hitler faşizmi kınanırken, diğer yandan da Kürdistan'daki faşizme alkış çalınıyor, destek veriliyor. Kürdistan'daki faşizm, çılgınlar ve hasta yaratıkların yürüttüğü tahripkar bir faşizmdir. Bu insanlık için bir ayıptır.

Kürt ulusu ve PKK, emperyalizmi en zayıf halkasından yakalamıştır ve bu halkayı bırakmayacaktır. Bunalımlı, hasta insan yerine Kürdistan ve Ortadoğu'da yeni insanın doğuşu gerçekleşiyor. Emperyalizm PKK'den korktuğu kadar başka hiçbir şeyden korkmuyor. Onun için bu denli tahripkar, yok edici bir faşizmin Kürt ulusuna dayatılmasını onaylıyor.

ABD başta olmak üzere emperyalizm ve TC 70 yıl boyunca Sovyetler Birliği'ne karşı amansız bir savaş yürüttüler ve Sovyetleri yenilgiye uğrattılar. Bugün PKK'ye karşı verilen savaşımın boyutu da uluslararasılaşmıştır. Bir anlamda Sovyetlere karşı yürütülen savaşı kat be kat aşmıştır. Emperyalist-kapitalist sistem Kürdistan devriminin Ekim Devrimi'nden daha etkili olacağını biliyor. Sovyetler yenilgiye uğratıldı ama PKK ve Kürt ulusunun zaferine hiçbir şey engel olamaz.

PKK'nin idealleri salt bir Kürdistan'la sınırlı değildir. PKK'nin hedeflediği bir dünya var ve bu dünyayı inşa etmek için mücadele yürütüyor. Bu, genelde insalığa karşı yürütülen büyük saldırıyı durdurmak için bir görev durumundadır. Başkan APO bu nedenle,

"Ya insan olarak kalmak, ya maymunlaşmak. Çünkü başka seçenek bırakılmamıştır" diyor.

katlederim, katliamlarımı ben kınarım" misali. Adeta daha iyi bir faşizm uygulamanın kutlamaları yapılıyor. Helmut Kohl'den tutalım Tansu Çiller'e kadar hepsi faşizmi kınamaları bir yerde kendi katliamlarını kutlamaktır. Bu anlamda katliamları kınamak ihtiyaç duyulan bir maskedir. Bu oldukça da basittir. Alparslan Türkeş de faşizmin

katliamı tercih etmektedir. İnsanlara tümüyle bir hiçleştirme dayatılıyor. İnsanların insan olma hakkı elinden alınıyor. Dünyaya iddiasızlık ve umutsuzluk tohumları ekiliyor.

Kapitalist-emperyalist sistem insanlığı içinden çıkılmaz bir duruma sürüklüyor. Savaşlar, çatışmalar, mezhep kavgaları alabildiğine

olduğu bile tartışılmadı. Bir anlamda fiziksel katliam; kültürel, sosyal ve siyasal katliamlara göre daha hafiftir. Bugün Kürdistan'da Türk faşizmi Kürt ulusuna her iki katliam türünü de dayatıyor. Kürdistan'da faşizmden daha beter bir rejim hüküm sürmektedir. Kürt halkı tarihin hiçbir döneminde bu denli bir soykırımla karşı karşıya

değerlendirmek yanılıgılı olur. Onun dış bağlantıları vardır. Kürdistan'daki faşizm sınırları aşan uluslararası bir faşizmdir. Bu yönüyle Türk tarzındaki faşizm uluslararası alanda yeni bir model oluyor.

Başkan APO; **"Bu faşizm en barbar, en hayvancadır. Hatta hayvanlıktan daha tehlikelidir. Hayvanlar istedikleri gibi**

İlesiyile yaptığı değerlendirme

ALİZM

şen evrensel çözüm

düşücek en aşağılık durumdur. Ahlaksızlığın temeli de budur. Her türlü kıt düşünmenin, hatta maddi olarak asgari çıkarlarını bile karşılayamayanın da nedeni kesinlikle budur. İsrarla biz de bu noktada “iğrençlik, alçaklık” kelimelerini çok yaygın kullandık ve yerindedir. Bunda son derece ısrarlıyız. Bu anlamda sosyalizm ufkunu büyük bir kararlılıkla savunmak, bunu özgürce ve savaşıarak yapmak önemlidir. Yaparken dogmatik olmamak, saplantılar içinde kalmamak çok önemlidir.

Çünkü toplumu bilimsel anlamda ancak emekçiler daha iyi anlayabilir. Her emek dışı sınıf; yalana, her türlü dogmatizme başvurabilir. Çok çeşitli uydurmaları kalıcı ideolojiler gibi, hatta mutlakmış gibi dayatabilir. Ama tarihin her döneminde olduğu gibi, emeğin sahibi olanlar, onun sonuçlarıyla yakından ilgilenenler ise yeni ve devrimci olan ideolojiyi geliştirmekte zorluk çekmezler; bunda kararlıdır ve ortaya da çıkarırlar.

Reel sosyalizm taktik bir aşamadır

Günümüzün sosyalizm tartışmalarında en çok 70 yılı aşkın bir süre dünyanın büyük bir kısmını etkileyen, kurulup da bugün çözülen veya aşılacak sosyalizm tartışılıyor. Buna bir kez daha değinmekte yarar olabilir. Biz bu sosyalizmi genel olarak da değerlendirebiliriz. Sosyalizmin her şeyimiş gibi bu kurulmuş sosyalizmi değerlendirmek büyük bir darlığı içerir. Zaten leninizmin de esas itibarıyla politik-taktik yani ağır basan yaklaşımları göz önüne getirildiğinde, bunu sosyalizm tarihinde bir taktik aşama olarak değerlendirmek en uygunudur. Nedir bu aşamanın en temel özellikleri? Kapitalist-emperyalizmin çok açık ilişkileri ve bunun için iki dünya savaşını dayatması var. Öncesinde de birçok anlamsız savaş var. Dünyanın halklar aleyhine bölüşülmesi, emekçiler üzerinde çok kaba sömürü biçimlerinin sürüp gitmesi, bu arada bilimin, teknolojinin çok hızlı gelişmesi, emekçilerin de bu temelde hızlı bir uyanışa, yine ulusların, halkların hız-

lı uyanışa ve uluslaşmaya yönelmeleri çağında leninizm büyük bir özgürlük hareketinin adı oluyor. Gerçekten de çok büyük bir etkinliğe yol açıyor. Denilebilir ki, 20. yüzyıl leninist yüzyıldır. Her ne kadar günümüzde “gözden düştü” deniliyorsa da, aslında yüzyılı bütünüyle etkileyen leninizmdir. Başlangıcında iyi biliyoruz ki bilimsel sosyalizm Marx-Engels’le büyük bir aşama kaydetmişti. Özellikle dünya görüşü daha bilimselleşmiş ve örgütlenmeye doğru da yol almıştı. Ama politik, taktik anlamda fazla gelişmiş değildi. Özellikle Paris Komünü deneyiminde olsun, buna benzer bazı ayaklanmalarda olsun etkisi çok sınırlıydı. Leninizm, ona bu politik taktiği usta bir biçimde yerleştirdi ve dünyanın devrimle değiştirilmesine, sosyalist devrimin geliştirilmesine büyük bir ivme kazandırdı. Onun ideolojik-moral yönlerine hiç şüphesiz fazla öncelik tanımadığı gibi, eski sömürücü dünyanın ve en başta da kapitalist-emperyalizmin etkilerini de çok yönlü gözden geçirip çözümleyecek durumda değildi. Onun kur-tarmak istediği; çok kaba sömürü ve baskı düzenini aşır emekçiler, halklar için biraz daha uygun yaşam dünyasını yaratmaktır. Aslında bunda da başarılı olunmuştur.

Biz, bu anlamda reel sosyalizmin tümüyle çözüldüğü, başarısız kaldığını söyleyemeyiz. Bu büyük bir yalan olur. Hiç şüphesiz sosyalizmle bağdaşmayan yetersizlikleri, yanlışlıkları fazla olmakla birlikte, emekçilerin örgütlenmesinde, maddi ve manevi gelişimlerinde de büyük bir aşamayı ifade eder. Aynı biçimde halkların uluslaşmasında ve özgür, bağımsız gelişiminde de leninizm gerçekten tarihin en önemli bir aşamasını ifade eder. Sosyalizmin bu aşaması, bu anlamda oldukça büyük başarılarla doludur. “Peki çözülen, aşılacak gibi gözükene nedir?” denildiğinde, kendini yenileyememesi, yeniden güncelleştirememesi, yeni sorunları ve çözüm yollarını görememesi biçiminde de formüle edilebilir. Yüzyılın başlangıcındaki program aslında az çok Sovyet deneyiminde uygulandı ve başarılı. Örneğin asrın son çeyreğinde komünizme bile ulaşmaktan bahsediliyordu. Bunun bir hayal, bir abartma oldu-

Yine ulusların, halkların hızlı uyanışa ve uluslaşmaya yönelen çağında leninizm büyük bir özgürlük hareketinin adı oluyor. Gerçekten de çok büyük bir etkinliğe yol açıyor. Denilebilir ki, 20. yüzyıl leninist yüzyıldır. Her ne kadar günümüzde “gözden düştü” deniliyorsa da, aslında yüzyılı bütünüyle etkileyen leninizmdir.

ğunu daha o zaman görebiliyorduk. Kapitalist-emperyalist dünyanın o kadar güçlü olduğu, hatta daha önceki köleciler toplum biçimlerinin, özellikle bireyde yaygın yaşandığı bir süreçte komünist iddialardan bahsetmek kendini abartmak, yanıltmaktır. Ama bundan anlaşılması gereken; leninist taktiğin sonuna veya görevini yerine getirerek yeni bir aşamanın eşğine gelmesidir. İşte daha geçenlerde Türkiye’yi ilginç bir biçimde dolaşan bir Gorbaçov var. Bu çözümüş işinde adından en çok bahsedilen kişidir. Aslında anlayarak veya anlamayarak da olsa bu ilişkiyi yaşıyor. Belki de söylemeye çalışıyor. Fazla kanıtlamaya gerek yok. Zaten halkların ve emekçilerin özgürlük düzeyi, 19. yüzyıla kıyaslanamaz bir biçimde ilerledi.

Devletçilik sosyalizmin gelişmesine engeldir

Bunlar tamamen bilimsel sosyalizmin, onun en önemli leninist pratik, taktik başarılarının bir sonucudur. Bu süreçte hiç şüphesiz kurulan partiler var. Özellikle bu partilerin mücadele taktikleri vardır. Hepsi de leninizmde kapsamlı işlenmiştir. Ama günümüze doğru geldiğimizde artık alınması gereken mesafe alınmış, ulaşılmıştır. Bu nedenle hedefleri belirlemek gerekiyordu. Bu da insanlığın güncel durumunu değerlendirmek, bundan yani hedef programları çıkarmaktır. Ya eski komünist partileri yenilemek, ya da yenilerini kurmaktır. Böyle yeni bir aşmaya, evreye sosyalizmi ulaştırmak gerekiyordu. Yani gerekli olan buydu. Fakat yeterince yapılmayan da buydu.

Biraz da yapılması zordu. Çünkü Sovyetler’deki devletleşme düzeyi buna engeldir. Asıl ilişki burada. Hiç şüphesiz sosyalizmin bu

aşaması için devletleşme gerekiyordu. Bu inkar edilemez. Ama devletleşmenin bu kadar abartılması, büyütülmesi sosyalizmin özüyle çelişirdi. Öyle anlaşıyor ki, sosyalist bir devleti, hatta proletarya diktatörlüğünü kurmak sosyalist bir toplum kurmak değildir. Sosyalist bir insan yaratmak ise hiç değildir. Yanılgı veya yanlışlık ağırlıklı olarak buradadır. İyi bir devlet kurmanın her şeye yeterli olacağı sanıldı. Neredeyse günümüzde devletçilik anlayışı en ultra düzeye yükselmiştir. Hemen herkes kutsalmış gibi “devlet, devlet çıkarı” diyor. Ama ilginçtir ki, bugün herkes en çok da aşırı devletçilikten şikayet ediyor. En çok devletçilik yapanlar, devletçilikten en çok çıkarı olanlar, bugün devletçiliğe karşı çıkma gereğini duyuyorlar. Bu sosyalizmin ne kadar gerekli olduğunu açıkça ve kendiliğinden gösteriyor.

Devletleşmeye en çok karşı duran aslında sosyalizmdi. Hatta devletin tükenişini, sonuşunu teorik olarak ifade etmiştir. Diğer bütün sömürücü ideolojiler devletçiliğe çok kutsal yer verdiler. Sosyalizm yer vermez. Ama tuhaftır, bugün de en çok liberal-kapitalizm yanlıları, devletin aleyhine tartışma yürütüyorlar. Türkiye’de işte en çok kapitalist olanlar, özelleştirmeden, devletin küçültülmesinden bahsediyorlar. Aslında sosyalizmin yapması gereken işi, hem de yalanla, ikiyüzlüce biraz daha kendini sürdürmek için yapıyorlar.

Demek ki, her şeyden önce yeni güncel sosyalizm, bu devletçiliğe karşı, herhangi bir ideolojiden daha fazla karşı çıkmak durumundadır. Devletin küçültülmesini, söndürülüşünü başarması, toplum üzerindeki, hatta birey üzerindeki çok tehlikeli, anlamsız ve belki de baş ilişki durumunu görerek nasıl aşılabileceğini göstermesi gerekirdi. Yapılmayan biraz bu oluyor. Hatta Sovyet devlet aygıtı bu anlamda en temel bir engelleyici güç ola-

rak karşımıza çıkıyor. Hiç şüphesiz, bunda eski sömürücü toplumların izleri var. Kapitalist-emperyalizmin dayatmaları etkili olmuştur. Ama sosyalist iradenin bunu aşması esas belirleyici nedendir. Bu sorumlu tutulması gereken husustur. Sovyetler’de bile aslında bugün özelleştirmeden, bireyselleştirmeden, liberalizmden bahsedilmesinin de nedeni bu. Öyle bir devlet yaratılmış ki, toplum altında nefes alamaz durumda. Bu anlamda yapılan belki tümüyle kapitalizme dönüş değil. Zaten kapitalizmin bir biçimi. Onca devletçi biçiminin abartılması buna yol açıyor. Devlet kapitalizmini sosyalist sanma anlayışı bu duruma neden olmuştur. Bundan kurtulmak, bireye daha fazla ağırlık vermek, daha fazla liberalizm, daha fazla demokrasidir ki, bu, devlet kapitalizminin aşılmasıdır. Yoksa kapitalizmin geliştirilmesi filan değil. Hiç şüphesiz bireysel kapitalizme de, özel kapitalizme de yol alınacak, ama tümüyle gidişatın bu olduğunu söylemek gerçekleri çarpıtmaktır. Ama bu tartışma daha bitmemiştir. Sovyet deneyimi bu açıdan yoğun tartışılmaya devam ediliyor. Onu izleyen modeller de, yeni adımlar buluncaya kadar tartışılmaya, gözden geçirilmeye devam edilecektir. Tabii sorun, kurulan sosyalizmin sadece kendini gözden geçirmesi, yenilemesi değildir.

Kapitalist-emperyalist gelişkinin insanlığın başına yığıldığı sorunlar hiç de 19. yüzyılın sonlarından, yine 20. yüzyılın başlarından daha az değildir.

Kapitalizm dünyanın sonunu getiriyor

İnsanlık şimdi her zaman-İkinden daha fazla büyük felaketlerle karşı karşıyadır. Kontrol altına alınamayan toplumsal süreçler söz konusu. Özellikle kapitalist ekonominin çevreyi, doğayı müthiş tahrip et-

mesi neredeyse dünyanın sonunu getirecek. Yine çok kontrolsüz toplum yapısını dünyaya sığdıramaz duruma getiriyor. İdeolojik, moral açıdan da insanları büyük bir umutsuzluk içinde bırakıyor, çok anlamsız bir biçimlenme durumuyla yüz yüze getiriyor. Bugün bu konuda kapitalizmin ideologları da değerlendirme geliştirmiyorlar. Bu, şu anlama geliyor: Kapitalizm insanlıkta idealizm bırakmamıştır. İddiayı, umudu bitirmiştir. Tarihin sonu demek, insanda iddianın, umudun tükenmesi demektir. Bu da eşittir kapitalizm. Kapitalizm artık ufuk, umut vermiyor. O zaman tam da bu noktada ne gerekli? İnsanlığa umut verecek ideoloji. Bu da olsa sosyalizmdir.

Kendi sonunu insanlığın sonuymuş gibi, kendi tarihinin sonunu insanlık tarihinin sonuymuş gibi göstermek her egemen ideolojinin bir özelliğidir. Kendisinden sonra hiçbir şeyin olmayacağını söylemek, yaşamaları açısından gereklidir de. Bu her önemli çağda görülmüştür. Biri dönemler belki de Roma kendini en yıkılmaz düzen olarak ortaya koyuyordu. Feodal imparatorluklar hakeza öyle. Yine birçok kapitalist imparatorluklar da (bir ABD) kendini en son insanlık gibi yutturmaya çalışıyor. Ama gelişme doğanın bir yasasıdır. İnsanlığın sonunun gelmesi bu haliyle mümkün değil. Ne evren altüst oluyor, ne de insan çok ciddi bir yıkımla hastalıkla karşı karşıyadır. Sorunları, ideolojik-politiktir, sosyal, ekonomik. Çözümleri de, hiç şüphesiz ideolojik-politik; sosyal, ekonomik, kültürel ve moral olacaktır. Burada kendini insanlığın kaderiyle en çok bağlantılı gören, onun kaderiyle ilgilenen, çözmek için kendini görevli hisseden tutumlar, davranışlar etkin olacak ki, bunda da toplumsallık, dolayısıyla sosyalizm en iddialı olması gereken ve oldukça da bilimsel olan ideolojik yaklaşımdır.

Bu temelde sosyalizm kendini yeniden formüle edebilir. Kapitalizmin günümüzde de gerçekten verebileceği fazla bir şey yok. Mesela, bu serbest piyasa mekanizmalarına baktığımızda, bütünüyle ranta, faize dayalı bir

uyguluyorlar. Biraz da yavuz hırsız misali, yani hem bastırıyor, hem kendini güçlü gösteriyor. Hem insanlığın evini soyuyor, hem de insanlığın sahiplerini suçlu gösteriyor. Özellikle PKK'ye son günler-

ABD'nin ideologları, istihbarat şebekeleri, politik güçleri bu anlamda akıllıdırlar, tespit ederler. Reel sosyalizm büyük hataları, kusurları içinde aşama yapamaması ve bunda en kararlı örgütlerin başında PKK'nin yer alması.

müzde de çok faşist bir rejimin saldırı ve imha seferlerini yeterli görmüyor. Hatta “neden erkenden bitiremedin?” diye kızıyor. Diğer irili-ufaklı emperyalist ülkeler de Türkiye'yi alabildiğine destekleyip “neden bu terörizmi önleyemiyorsun?” diyor. Karşı çıkışları başarısızlıklarındandır. Gizliden on yılı aşkındır bütün güçleriyle desteklediler. Son saldırı operasyonlarına da tüm yönleriyle destek verdiklerini biliyoruz. Ama artık mızrak çuvala sığmıyor. Tüm dünya halkları gördü ki, bu bir işgal, istiladır. Nereye bunlar saldırıyor ve kimin desteği var? Halklarına karşı daha çok zor duruma düşmemek için, görünüşte de olsa “karşınız” diyorlar. Ama kendini en güçlü hisseden Amerika utanmadan çok açıkça “destekliyoruz” diyebiliyordu. Utangaçça da olsa şimdi “yeter, operasyonları geriye al” filan diyor. Bunu söylemesinin nedeni ise, başarısızlıktır. Ayrıca gittikçe kendileri açığa çıkıyor ve tehlike büyüyor. Tıpkı Roma döneminde olduğu gibi, Hristiyanlık giderek kökleşiyor. Kendileri ise tüm o görkemliliklerine rağmen daraldıkça daralıyorlar, kudur-

mamız, aslında salt bir ulusal kurtuluş hareketi özelliğinden ötürü değil, yine mahalli bir şiddet örgütü, hatta sosyalist örgütü olmaktan da değildir. Mevcut emperyalist sistemi en tehlikeli yerinden deldiği ve kendilerine göre çok kötü bir örnek olma durumunu sezdikleri içindir.

PKK asrın son çeyreğinin önde gelen hareketidir

Tabii hareketimizin gelişimi de biraz buna uygun. PKK'nin bir insanlık hareketi olduğu tartışma götürmez. Sosyal idealere daha başlangıcından itibaren oldukça bağlı ve ıddialıdır. Onun bilimsel anlamına bütün yönleriyle dikkat ediyor. Bu anlamda, tam bir emek hareketi olmanın özelliklerine sahip olmaya çalışıyor. Yirmi yılı aşkındır, özellikle asrın son çeyreğinin çözülen, aşama yapamayan reel sosyalizmine karşı aşama yapan, en önde gelen parti hareketi oluyor. Bu önemli. Ayrıcalığı ve farkı burada. Gerçekten aşama yapamayan reel sosyalizm, PKK'nin baştan itibaren eleştiriye tabi tuttuğu sosyalizmdi. Aşırı devletleşmesini, bütün dünyanın sosyalist-komünist partilerinin dış politikasının bir eklentisi haline getirmesini kabul edilemez bir yaklaşım olarak görüyordu. Bu konuda olumsuzlukları gördü. Özellikle TKP gerçeğinde ve Türk sol gerçeğindeki (hepsi de bu reel sosyalizmden etkilenmişti) oldukça yüklendiler. PKK de çok yoğun bir mücadeleye yürüttü. Bu 1970-1980 arası bir anlamda reel sosyalizmin olumsuz etkilerine, devletçi sola karşı mücadeleydi. Nitekim Türkiye'de bu, eşittir kemalizm solu biçiminde kendisini göstermiştir. Sol, Türkiye'de kemalizmdir. Hala da bu özelliğini aşmış değildir. Bu da çok somut olarak bir sosyal-şovenizm Türkiye'de aşırı devletçilik ve ulusalcılık; yine Kürt gerçeğinin imhasına dek inkar edilmesi, yok edilmeye rıza gösterilmesidir. Bunun da yüzde yüz bir sosyalizmin inkarı olduğu açık. Yine baştan beri bunun kuruluş aşamasındaki kemalizmle bağlantısı kadar, çözülüş sürecinde de kemalizmin en büyük destekçisi olması, evrensel etkileri olan bir gerçekliktir.

İşte biz bu gerçekliğe yüklendik. Kurulan sosyalizmin bu en temel yanlış sürecle gelişti. Kaldı ki 1925'lerde görülmeye çalış-

den birisi oldu. Kemalizmin kendisi de bu anlamda en çok reel sosyalizmden yararlanan rejimin adıdır. Onun solu da, en sosyal-şoven soldur. Dolayısıyla sol, Türkiye'deki emekçi halka hiçbir şey vermemiştir. Kemalizm özünde ne kadar halk karşıtıysa, solun da sosyal-şoven niteliği gereği o kadar karşıt olacağı açıktır. Bu açıklık günümüzde o kadar açığa çıkmıştır ki, emekçileri, din ideolojiler bile etkileyebiliyor, umut olabiliyor. Sözümona “en radikal solum” diyenler zırnık kadar emekçiler dünyasında etkili olamıyorlar. Solun bunu değerlendirememesi, nedenlerini ortaya çıkarmaması hayli düşündürücüdür.

Tabii biz anlamakta güçlük çekmedik. Anlamak kadar da etkili bir mücadeleyle yüklendik ve PKK'yi PKK yaptık. PKK'nin ideolojik anlamda belki de söylenebilecek en olumlu ve güçlü yanı, genelde reel sosyalizmin ve kemalizme yönelik yaklaşımlarındaki hatalarına düşmemek, onu hem ilkede hem pratikte kıyasıya eleştirip aşmak olmuştur. 1970-1980 yılları arasında bunu çok güçlü yaptığımız için, daha sonrasını getirme özünü koruyabildik. Eğer diğer sol gruplar gibi olunsaydı, hiç şüphesiz, 1980 sonrası atılım gösterilemeyecekti. Diğer gruplar zayıf oldukları için değil, ideolojik olarak sol-kemalist konumu aşamadıkları için gelişme sağlayamadılar ve emekçilerle birleşemediler.

İnsanlar, emekçiler evcil hayvanlar gibi yönetiliyor

Emekçiler, bugün belki de evcil hayvanlardan daha kötü durumdalar. Dünyanın hiçbir emekçi halkı Türkiye'deki emekçi halk kadar düşürülmemiştir. Ne Afrika'nın, ne Asya'nın, ne Latin Amerika'nın halkları ve emekçilerinin hiçbirisi Türkiye halkı kadar onursuz bir durumu yaşamıyor veya yaşatılmıyor. Özellikle Türkiye halkı adına düşünmek durumunda olanların bu onursuz durumu bütün yönleriyle kavramaları, mümkünse bir çözüm göstermeleri gerekiyor. Hiçbir yerde emekçi halkın bu duruma düşürüldüğü görülmemiştir.

Neden düşürüldü? O zaman bunu TC gerçeğinde, hatta Türkiye'nin sömürücü gerçeğinde yerli yerine oturtmak gerekir. Bu oturtulmadan bugün dayanılmaz boyutlardaki baskı-sömürü ortadan kalkmaz. Dünyada (kendileri söylüyor) en kolay yönetilen

En büyük teröristin ABD'nin politik ve ekonomik güçleri olduğunu söylemek yerindedir. Çünkü insanlığın başına en bela olan, en tehlikeli oyunu oynayan, dolayısıyla da baskıyı, işkenceyi en amansız uygulayan bu bir avuç borsa teröristidir, politik teröristtir.

sömürücü kesim oluşturmuştur. Kapitalistler daha önceki yüzyıllarda üretimle, ticaretle ilgilenirdi. Şimdi üretim, ticaret, teknik bir tarafa bırakılmış, günlük piyasa, faiz endeks oranlarıyla oturup kalkıyorlar. Bunun üretimle hiçbir ilgisi yok. Kapitalizm bu kadar anlamsız, işlevsiz hale gelmiştir. Ve bütün iri, temel kapitalist ülkelerde bu piyasa, borsa oyunları egemendir. Bu da kapitalizmin tam başardığını değil, bir hiç durumuna geldiğini, anlamsızlaştığını gösterir. Borsa oyunları nereye varılabilir? Bu kumarın bir biçimidir. Ondan alıyor diğerine veriyor. El değiştiriyor sürekli. Bu da kumarın ta kenisidir.

Demek ki, kapitalizm günümüzde tam bir kumar oyunu durumuna gelmiştir. Kapitalizm için hiç yeni tanımlar yapmaya gerek yok. İyi bir kumarcılık düzeni, günümüzde kapitalizmi çok iyi ifade ediyor. O halde tam da bu noktada, bu büyük kumar, insanlık üzerinde oynanıyor. Trilyonlar dönüyor insanlık üzerinde. Bu trilyonlar dünya için, insanlık için bir felakettir; bütün olumsuzlukların esas nedenidir. Bunu görmemek, görüp de karşı durmamak, insanlığın (-Neron'dan daha tehlikeli bir biçimde) yakılıp seyretilmesine eşitir. O halde, eğer insanlıktan umut kesilmiyorsa, insanlığın daha umutlu ve ıddialı olmasına inanılıyorsa, hiç şüphesiz onun yaratma eylemine, bu kumar düzenini aşmaya güç yetirmesi, yine bundan kaçınmak şurada kalsın, bir tutku halinde yüksek idealizm ve de mücadeleyle buna yüklenmesi gerektiği açıktır.

ABD hem yavuz hırsız, hem de yavuz teröristtir

Bugün başta hareketimiz olmak üzere, devrimci hareketlere yakıştırılan tek ad (sanki en büyük tehlikeymiş gibi) çok ucube bir biçimde yansıtıkları bir terörizm iddiasıdır. Özellikle ABD ideologları ve politikacıları “terörizm” diyerek oturup kalkıyorlar. Her şeyi bu sözcükle izah etmeye çalışıyorlar. Aslında en çok da kendilerini bu sözcükle (terörizmle) değerlendirmek gerekir. En büyük teröristin ABD'nin politik ve ekonomik güçleri olduğunu söylemek yerindedir. Çünkü insanlığın başına en bela olan, en tehlikeli oyunu oynayan, dolayısıyla da baskıyı, işkenceyi en amansız uygulayan bu bir avuç borsa teröristidir, politik teröristtir. Çünkü ellerinde müthiş yıkım silahları var. Her gün tehdit olarak ellerinde bulunduruyorlar. Zaman zaman da gözlerine kestirdikleri güçlere, halklara karşı kullanarak bu terörizmi müthiş

de ısrarla dayatılan “Dünyanın en tehlikeli terörist örgütü” suçlaması ile bunu şimdi daha iyi anlıyoruz. İnsanlık ailesi içinde insanlığa bağlı olarak en büyük özeni gösteren partimize, ABD'nin böyle “baş terörist” demesi bir gerçeği ifade ediyor. Yavuz hırsız misali suçunu bize yıkıp kendini gizlemek istiyor. Bu tarihin her döneminde baş vurulan bir taktiktir. Roma'yı hatırlarsak, o dönemin ilk Hristiyanları gerçekten ezilenleri, mazlumlara temsil ediyorlardı.

kontrole alınamaması, iddialı bir şekilde eylemini yaratıcılıkla sürdürmesi ve ABD'nin en azından Ortadoğu için geliştirmek istediği düzene engel teşkil etmesi, onun kudurmasına yetiyor. Çok tuhaftır! İsa'nın çıkışı da bu topraklardaydı. Roma o zaman bütünüyle dünyaya egemendi. İsa, iki elin parmak sayısını aşmayacak bir küçük havari grubuyla birlikte Kudüs'te ve çevresinde söz eylemiyle bu büyük zulmü açığa vuruyordu. Tabii bunun karşısında Roma'nın bü-

Neron ise bir çılgındı. Roma'yı yıktı; o fukara Hristiyanların başına yıktı ve hepsini aslanlara parçalattı. Bu örneği günümüzde ABD'nin imparatoruna ve onun yordakçılarına uyarlırsak; yalnız bir Roma'yı değil bütün dünyayı ve bu arada ülkemizi, Türkiye'yi değil, birçok başka ülkeyi yakıyorlar. Kim yakıtı? “PKK teröristleri.” Bir de böyle kendilerince büyük basın-yayın gücüne dayanarak “teröristler şurayı-burayı yıktı” diyebiliyorlar. Çok abartmalı bir şekilde çarpıtarak eylemleri de kullanabiliyorlar.

Evet, Neron bir defa Roma için Hristiyanları suçladı, bunlar her gün, her yerde bütün insanları, insanlığı suçlayarak kendi büyük yıkma hareketlerini örtbas etmeye ve bu temelde ömürlerini uzatmaya çalışıyorlar. Burası çok önemli. Bu temelde büyük bir ideolojiyle saldırıya girişme gereği var. Az çok partimizin bunu yapabileceği ortaya çıkıyor.

yük cezalandırma hareketini biliyoruz; İsa'nın çarmıha gerilmesi, daha sonraki ardıllarının da arenalarda aslanlara yem yapılması. Yani çok güçlü olan Roma'nın buna ihtiyacı var mıydı? Evet. Ufak bir gedğin bile açılması Roma'yı böyle hunharca hareket etmek zorunda bırakıyordu. Günümüzün de buna benzer yanları var.

Biz ABD için neden bu kadar büyük tehlike olalım ki? ABD emperyalizmi “gedikler meselesini” çok iyi bilir. Nitekim leninizmin de, döneminde emperyalizmin en zayıf halkasından bir gedik açma hareketi olduğu biliyordu. Günümüzde de deniliyor ki “PKK emperyalizmin en zayıf bir halkasından bir gedik adam akıllı açıyor ve bu gedikten tehlikeli bir dünya görüşü ve yaşam tarzı fıkkırabilir.” Bunun için, tarihten aldığı tecrübeyle yüklendikçe yükleniyor. Örneğin Türkiye gibi, tarihin tanıdığı en barbar ve günü-

dukça kuduruyorlar. Neron'un bütün Roma'ya hükmetmesi, imparator olması, hiç de Neron'un güçlü olduğunu göstermez ve nasıl bir sonuca gittiğini biliyoruz.

Şu anda baş emperyalist gücün de durumu böyledir. Onun en önemli yordakçısı, Ortadoğu'daki Kudüs valisi gibi Anadolu'daki valisi de zor durumda. Ne kadar çıldırırsa çıldırırın fazla ilerleyemiyor. Dolayısıyla işte, PKK'ye “en büyük terörist örgüt” diyebiliyor. “Tek bir dünya devleti veya insanı yardımcı olmamalıdır” demesi, bu tarihi özellikten ötürüdür.

Böyle engin bir tarihi açıdan bakıldığında ABD'nin bu iddiası anlaşılabilir. Tabii Anadolu'daki valisi, kıt-dar düşünür, belki çok tahrip etmek ister, ama yarattığı olumsuz sonuçları görmeyebilir. Avrupa'nın da eleştirileri bu temeldedir. Anlaşıyor ki, bu kadar dünyanın baş köşesine otur-

Kapitalizm insanlıkta idealizm bırakmamıştır. İddiayı, umudu bitirmiştir. Tarihin sonu demek, insanda iddianın, umudun tükenmesi demektir. Bu da eşittir kapitalizm.

şıldı. Komünist Enternasyonal içinde kemalizme TKP türü yaklaşmanın sosyal-şovenizm olduğu, sosyalizmin özüyle bağdaşmadığı leninistlerin o zaman buna bir taktik olarak baktığı, ancak daha sonra bunun bir taktik değil neredeyse tamamıyla bağlı kalınan bir politik tutum olduğu ortaya çıkınca güncelleşti sürekli ve sonuçta sosyalizmin çözüldüğünün en baş nedenlerin-

emekçiler. Türkiye'dedir. En kolay sömürülenler, Türkiye'dedir. Bir emekçi halk onursuz kılınır, lanetli kılınır da, bu kadar kılınmaz.

Biz Kürdistan halkı için de benzer değerlendirmeler yaptık. Bizimki daha da tarihidir, daha da yoğundur. “Lanetli halk” dememiz yerindeydi. Çünkü bu kadar kolay sömürülmeye, bastırılmaya rıza göstermek, en lanetli

durumu ifade eder. Biz direndiğimiz için bu lanetliliği yıktık, aştık ve yüzaklı olma durumu biraz sağlanıyor. Ama Türkiye'de bu yok. O açıdan orada durum daha kötü. Emekçilerin ufku son derece karartılmıştır; eylemleri cılız bile değildir. Buradaki emekçi eylemsizdir, kişiliksizdir, amaçsızdır, iddiasızdır, çaresizdir her yönüyle. Kırıntılara bile razıdır, ama o da verilmiyor. Her gün kendileri istatistiklerinde gösteriyorlar ki, nasıl yaşadıkları biraz mucizedir.

Belki de bu anlamda Türk halk gerçeği üzerinde düşünmek, günümüzde çok evrensel bir konum arz ediyor. Bir emekçi sınıf, bir emekçi halk neden bu duruma düştü, düşürüldü? Neden bu durumu böyle sinesine çekebiliyor; çekemiyorsa neden karşı koyamıyor? Oldukça yalnız. Bu, Türkiye'deki aydınların, varsa sosyalistlerin, herhalde birçok sosyal bilimcinin düşüneceği bir gerçektir, konumdur.

Biz bunu az çok anladığımızı söylüyoruz. Özellikle kendi halk gerçekliğimizi çözmekle, aslında Türk halk gerçekliğini de önemli oranda çözdüğümüzün farkındayız. Zaten bu farkında oluşturun ki, devrimimizin enternasyonal yönü bütün yönleriyle ortaya çıkıyor.

İşte bunun için **“PKK dünyanın en tehlikeli uluslararası terörist örgütüdür”** diyorlar. Bütün irili-ufaklı emperyalist-kapitalist güçler, PKK kendileri için çok gerekli olan Türkiye'yi tehdit ettiği için, Türkiye'nin desteğine koşma gereğini duyuyorlar. Çünkü en anlamsız bir halk gerçekliği var ve bunun PKK örneğinde olduğu gibi Kürt halkı gerçeğinde aşılması, tehlikenin kat be kat büyümesi anlamına da gelir. Demek ki, baskı ve sömürünün bu kadar anlamsızlaştığı, yoğunlaştığı bir yerde bir halkın özgürleşmeye yönelmesi, bu denli tehlikeli olabilir. Burada bizim Türkiye devrimine bakışımız da çok açık ortaya çıkıyor. Kürdistan devriminin bu kadar Türkiye devrimini doğurtması, aynı zamanda uluslararası alanda bir rol oynuyor. Bu anlamda sadece sosyalizmin yeni aşaması konu-

şuna değildir. PKK'nin etkisini kırmak, çok çarpık, farklı bir şekilde göstermek ihtiyacından ileri geliyor. Bu kuşku götürmez.

Unutmayalım ki PKK'nin Güney Kürdistan'a da yayılması, Ortadoğu'nun birçok ülkeyle (ister anlamlı ilişkiler, isterse çatışmalı bir biçimde olsun) yol katetmesi ciddi bir gelişmedir. Ve pratikte de politik sonuç almaya son derece yatkındır. Sadece ufuk olarak, ideolojik olarak, örgüt olarak değil, pratik gerçekleşen bir politika olarak da her an bir alanı düşürebilir, bir alanda kendi politik sistemini kurabilir. Bu emperyalizm için en az Ekim Devrimi kadar ve tarihte birçok devrimin başlangıcında olduğu gibi ciddi bir gelişmedir. Kıyamet bundan kopuyor. Türkiye'ye aşırı destek bu nedenledir. Tabii iddialı devrimler de gerçekten iddialarına denk gelen bir çabayı gösterirlerse, başarılı olmayı da rahatlıkla sağlayabilirler. Bunu yaşıyoruz.

Hiç şüphesiz PKK'nin bu durumu bir başlangıcı ifade ediyor. PKK politik olarak henüz zafere ulaşmış olmaktan uzaktır. Yine özündeki çözümlemeleri insana tümüyle özümsetmekten uzaktır. Bırak insanlığa, daha halkına bile çok sınırlı olarak tam yansıtmamıştır. Hatta bırakalım halkına yansıtmayı, kendi içimizde PKK militanı olduğunu iddia edenlere bile bu çözümlemeleri ne kadar yansıttığımız her gün tartışılıyor. Yüksek bir çözümleme gücünü ortaya çıkardık. Özellikle yeni insanı nasıl ele almak gerektiği, bunun oldukça farklı bir insan şekillenmesi olduğu anlaşılıyor. Ama bunu henüz örgüte egemen kılmak, halka hakim kılmak ve bir sistem olarak insanlığa taşımak çok sınırlıdır. Demek ki burada önemli olan ufuk ve ona ulaşmanın çözümleme gücü, yeteneğidir. Bu gösterildi. Parti henüz bu konuda daha yeni de olsa oldukça kararlılığı ve giderek kendini geliştirme iddiasını sürdürüyor. Bu aynı zamanda dezavantajlarını, zayıf yönlerini de ortaya koyuyor. Çünkü başlangıç aşamasında olan her hareket tehlikelerle karşı karşıyadır.

Zaten TC sözcülerinin kıyameti koparması da bundandır. **“Bunu bugün önlemesek”** diyor, **“hepinizin başına tehlike olur, hatta PKK terörizmi evrensel bir sorundur; evrensel sorunu çözmek için bütün evrenin şer güçleri bana yardımcı**

olmak zorunda ve ben tarihi uluslararası bir misyon yüklenmişim.” Bu özel savaşın baş yürütücüleri **“böylesi bir başarıya da biz ilk defa sahip olmak istiyoruz”** diyorlar. İlginç. Sadece Türki-ye'nin bir milli meselesini değil, dünyanın bir terörizm meselesini PKK şahsında çözmek istiyorlar. Dünyaya örnek olacaklar, öncülük edecekler! Çağrı üstüne çağrı yapıyorlar: **“Bu kadar bütün sistemin çıkarlarına uygun bir savaşı yürütüyoruz, sistem kayıtsız şartsız bizi desteklemelidir”** Kendileri bizzat bunu söylüyorlar. Böylece gerçeği farkında olmayarak dile getiriyorlar. Evet bu **“terör”** kendi terörizmlerini

açığa çıkarttığı gibi, halklar için de çok gerekli olan ufku, amacı ve direnme imkanını ortaya çıkarmıştır. Bu anlamda eğer ısrar edilirse, halkların, özellikle Ortadoğu halklarının içine biraz taşırılsın (ki biraz da yapılan budur) sonuç gerçekten önemli devrimsel aşama olabilir.

PKK evrensel bir önderliktir

PKK, özellikle sosyalist bir parti olma, dönemin tartışmalarına açıklık getirme, sosyalist tartışmalarına cevap verme anlamında iyi bir örnek olabilir. PKK bu özelliği giderek geliştiriyor. Ayrıca politik bir taktik olarak da başarıya ulaşabilir. Bu anlamda Ortadoğu'da gelişmelerin ne kadar yoğun olduğu göz önüne getirilirse, çözümde son derece iddialı bir gelişme olabilir. Demek ki PKK'nin hem sosyalizm için, hem Ortadoğu politik halk demokrasileri için böylesi gelişmelere öncülük etmesi, evrensel değerini kat be kat ortaya çıkarabilir. Bu gerekli midir? Evet, son derece gereklidir. Özellikle günümüzün sosyalist tartışmaları için gereklidir. Ezilenlere, sömürülenlere kapitalizmin büyük tehlikelerine karşı bir ufuk olarak, bir umut olarak böyle sosyalist bir iddia çok gereklidir. Ortadoğu halkları için de politik bir gelişme olarak çok gereklidir. Demokrasiye, özellikle emperyalist işbirlikçilere karşı bu halkların şiddetle kurtuluşa ihtiyaçları var. PKK buna da önemli oranda katkı sunuyor.

Demek ki, pratik-politik olarak da PKK çok gerekli. Hem ufuk ve umut olarak insanlık için anlamlı olmaya doğru yüz tutuyor, hem de bölge halklarının şiddetle (belki tüm dünya halklarından daha fazla) ihtiyaç duydukları demokratik kurtuluşları, işbirlikçilerden kurtulmaları için, yüzyılların, hatta bin yılların tarihi uygarlıklarına yaraşır bir biçimde tekrar tarih sahnesine çıkmaları için, PKK oldukça gerekli. Bu iki amaç nedeniyle PKK üzerinde durmak hem kutsal bir yurtseverlik görevi, hem de bir enternasyonal görev oluyor. PKK bütün iç-dış yetersizliklere ve dayatmalara rağmen, bu konudaki iddia ve pratik adımları atmaktan alıkonulamamış, geriletilememiştir.

Bunun tam başarısını sağlamaya çalışıyoruz. Tam başarı için, günümüzde özellikle politik ve askeri taktikler üzerinde yoğunca duruyoruz. Buna gereksinim vardır. Ama unutmamak gerekir ki, PKK esas itibarıyla insanlığın ufkunu açma ve umudunu güçlendirmeye hareketidir. Özellikle reel sosyalizme ufku kararın, ufuksuz kalan, yine sosyalist iddialardan yoksun kalan partilerin düştüğü durumu tersine çevirmeye çalışan bir güçtür. Netekim bu, çözümünün, başarısızlığın veya kendini yenileyememenin en temel nedenidir. Bu anlamda ufuk olmazsa, iddia biterse, moral de yok olursa, o sistem dünya sistemi de olsa çözülmeye mahkumdur. Olan da buydu. Dolayısıyla PKK'nin bugün birçoklarına anlamsız da gelse

ufku, umudu sürekli diri tutması, genişletmesi çok önemlidir ve bu devam ediyor. Bunu sonuna dek de böyle götürmek, PKK'nin

Günümüzün en temel bir çelişkisi de, insanlığın başına artık zırhlı bir gömlek gibi sıkıştırılıp durulan devletleri aşmaktır; onun sağ ve sol parti dayanaklarını aşmaktır. İnsanlık buna ihtiyaç duyuyor.

en temel bir özelliği olsa gerek. Bazı örnekler verirsek; bugün İran bile eğer tüm eleştirilere rağmen biraz sağlam yürüyorsa, orada bir manevi kuvvet vardır. İşte kimi **“mollalar”**, kimi **“ayetullah”** der. Bu nedir? Bu bir ufuk, bir moral, bir ideal kuvvetidir. Bu çok gereklidir. Bir rejim yaşatılmak isteniyorsa her zaman bu moral, manevi kuvvet öncü kılınmak zorundadır.

İddia, umut ve moral başarı için esastır

Sosyalist ideolojiye klavuzluk, öncülük rolü verildi. Bu kesildiği için sistem çözüldü. Dolayısıyla sosyalist ütopyayı, ideali, morali bugün güçlü tutmak başarı için esastır. Bu konuda bir grup insan yeterli ölçüde nitelik ve nicelikte bu işlerin öncülüğünü yapacak, yine moral, iddia ve umut için yaşayacak ve bunun gereklerini düşüncede, ruhta hep geliştirecektir. Yani hem yaşayacaklar, hem de yaşatacaklar. Buna biraz da ideolojik önderlik denilebilir. Bunun hiç şüphesiz bilimle, hayalle, maneviyatla ilişkisi vardır. Maddiyatla da ilişkisi vardır; dengeler hepsini. Ve bu ihtiyaçlar toplumu sağlam ve diri götürmek için ne gereklirse onu temsil ederler. Tarihte de böyledir.

Eğer sosyalizm kendisini yenilemek istiyorsa böyle bir kurumu mutlaka geliştirmek, oturtmak durumundadır. Bir dönemlerin şeyhleri, dervişleri neyse sosyalizm için de kendine göre şeyhleri, dervişleri, pirleri gereklidir. Bunu örnek olsun diye söylüyoruz. Fakat bu yetmez tabii. Bir de onun pratik politikası gerekli. Politikayı, yani taktiği de geliştirmek zorunda.

PKK bu yönüyle de aslında gelişme halindedir. Kendi mensuplarının yüksek ideolojik-moral konumunu sağlam tutmakla ve esas almakla kalmıyor (ki biz bunu büyük bir mücadeleyle yürüttük), aynı zamanda güncel taktiklere de ne kadar yüklendiğimizi, belki de hiçbir partiye nasip olmayacak tarzda taktikler üzerinde durduğumuzu biliyoruz. İster örgüt taktikleri, ister gösteri taktikleri, ister bizzat savaş taktikleri olsun, bütün bunları bugün en çok yoğunlaştığımız diğer bir çalışmamız dahilindedir. Bu çalışmaya biz güncel politik çalışmada da diyebiliriz. Askeri taktikler de son tahlilde politik taktiklerdir; politikayı daha şiddetle sürdürme biçimleridir. Özel savaş başka türlü politika yapmaya izin vermiyor; acımasız şiddet uyguluyor. Bu nedenle bizim politik taktiklerimizin şiddet yönü, askeri gerilla yönü daha fazla geliştirilmek zorunda. Bunu yapmaya çalışıyoruz. Bu konularda da ölçüyü kaçırmamak, özel savaş zorunlu bıraktığı oranda politik taktikleri şiddetle geliştirmek, başarı için kaçınılmazdır.

Bu konuda da yaşanan

önemli yetmezlikler var. Zaten birçok parti, örgüt bunu yapamadığı için Türkiye'de aşıldı, işlevsiz kaldı. Biz taktikleri biraz za-

manında geliştirdiğimiz için, özel savaşa karşı bu konuda taktiksiz kalmadığımız için geliştik. Yani sadece ideolojik-moral üstünlük açısından değil (bu yalnız başına başarı için yeterli değildir), bir de günlük pratik örgüt çalışması, doğru eylem, askeri eylem faaliyetleri geliştirildiği için bugün PKK iddialı ve yenilmezdir. Bu doğru taktiklerde ısrar edilirse başarıya gitme gerçeği ortaya çıkar.

PKK'yi PKK yapan, özel savaş ögesi kişiliğin aşılmasıdır

Bir emekçi hareket olarak PKK'nin hem ulusal düzeyde, hem de uluslararası düzeyde bu kadar yankı yapmasının temel nedeni, evrensel çapta reel sosyalizmin çözülme, aşınma sürecinin sorunlarına iyi bir cevap teşkil etmesi ve bu konuda benzer hastalıkları olmamasıdır. Kendi yaratıcı gelişmesini sürdürmesi, yine pratik politikada da kendisini taktiksiz bırakmaması, bunun direnişini hemen her sahada (zindanda, dağda, ülke içinde ve dışında) göstermesi, onun böyle emperyalizmin en çok korktuğu ve başetmekte güçlük çektiği baş hareket haline getirebilmiştir. Hiç şüphesiz bu anlamda bir emekçi hareketi, partisi olarak önemini korumak durumunda. Bu da ancak başarıyla mümkün olur. Çünkü kendisine karşı yalnız bir özel savaş gücü, yalnız Türkiye faşistlerinin en azılı saldırısı yoktur. Bunun arkasında bütün uluslararası gericiğin saldırısını görmek gerekiyor. Dolayısıyla PKK kendini hep ufukta, amaçta, moralde çok çok güçlendirmesi, pratiklerde çok yoğunlaştırması gerekiyor. Var olan, kendisini başarılı kılan gelişmeleri bir sonuç olarak değil, hep bir başlangıç olarak görüp yetkinleştirmek durumunda.

Bu anlamda militan çözümleme büyük anlam taşıyor. Bizlerin son dönemlerde örgüt içinde geliştirdiğimiz çözümlemeler aslında PKK'nin başarısı için kaçınılmaz oluyor. Şunu çok açıkça ortaya koyduk ki; çözümlemek istediğimiz kişilik, oldukça düzenden etkilenen ve çağlar ötesi kalıntıları üzerinde çok güçlü taşıyan bu birey, başlı başına bir özel savaş ögesidir. Şunu da yine gösterdik ki, bunun çözümlenmesi, bundan kaynaklanan direkt-dolaylı tehlikelerin aşılması, PKK'yi PKK yapan temel bir özelliktir. İçinde böyle bir mücadeleyi yürütmesi, hastalıklı bireyi tespit edip aşmaya çalışması, aslında onun başarısının özünü ifade ediyor. Şu çok açıkça ortaya çıktı ki, ne kadar **“mücadele-ye ben varım”** denilirse denilsin, ne kadar kendini adanmış olursa olsun, kapsamlı olarak kendini çözememiş her birey, her militan, hatta her önder tip, çok kısa bir süre içinde bir engel olmaktan, hatta kendini bir bela

gibi çok tutcu bir öge olarak dayatmaktan kurtaramamaktadır. Zaten bu reel sosyalizme öncülük eden partilerin de çözülüşü burada başlıyor. Bu partilerin polit bürosunda, merkezinde tutuculaşma, bürokratlaşma gelişince, ardından dalga dalga bütün devlete, topluma yayıldı. Böylece çözülme, aşamayı yapmama olayı gelişti. PKK'de bu tehlike bin defa daha fazla var. PKK içindeki tip reel sosyalist ülkelerden kat be kat daha fazla hastalıklı bir tiptir. En köhne, çapul, bir üçüncü elden kapitalizmin, yani kemalist kapitalizmin etkilediği tiptir. Aynı zamanda çağ ötesi kölelik biçimlerinin; aileciliğin, kabileciliğin, bireyciliğin en geri biçimlerinin çarpıtıldığı bir tiptir. Bu tipin kendi başına on tane devrimi yerle bir etmeye yeter olduğunu biz kendi pratiğimizden iyi biliyoruz.

Çözümlemeler bunu çok yüksek seviyede gösterdi. Partimiz içinde herkes sunu iyi biliyor ki, bu tip eğer aşılmayıp, değil PKK'yi 1995'lere getirmek, 1985'lere bile getiremezdik. Hatta 1975'lerde ortaya çıkaramazdık. Bu kişilik mücadelemiz, aynı zamanda sosyalist parti niteliğinde bir gelişmeyi ifade ediyor. Sınıf mücadelesinin sadece sınıfın veya halkın objektif-fiziki ortamında değil, onun örgütü içinde de, beyinde de yürütülmesi şarttır. En kılcal damarlarında, akciğerlerinde, kalbinde yürütmek gerekiyor. Eğer sınıf mücadelesinde tam başarıya ulaşılacak isteniliyorsa, bürokratlaşmaya, tutuculaşmaya karşı iç mücadeleyle, nefis mücadelesini giderek yoğun bir biçimde sürdürmek gerekiyor.

Her ne kadar bazı ustalar sosyalist aşamada da sınıf mücadelesi durmaz deyip, daha da geliştirilmek durumunda olduğunu söylemişlerse de, bu, çok genel ve çok kısa bazı sözcüklerle değerlendirilmiştir. Bir Lenin de bundan bahseder; **“Sosyalizmde küçük-burjuva, küçük meta üretiminden adeta fıskırır. Bu da sosyalist düzeni sürekli tehdit edecektir”** der. Ama söz bu kadardır. Bunun nasıl parti içinde yürütüleceğini ne kendisi görebilmiş (ömrü buna yetmemiştir), ne de daha sonra geliştirilmiştir. Stalin'in birçok kaba sınıf, bir sınıfsal mücadele anlayışı vardır. **“Bazı elebaşları”** demiştir, abartmalı bir biçimde. Onlar da kendilerini gizlemişlerdir, gizlemeyenler de kaba bir biçimde tasfiye olmuşlardır. Sonuç; bu yaklaşımın büyük başarısızlığıdır. Mao da benzer değerlendirmelerde bulunmuştur. Fakat her ne kadar Çin, hala biraz kendisini sürdürüyorsa da, bunu çok yönlü geliştirmiş olmaktan uzaktır. Çin'de bir Sovyet deneyimine benzer gelişmeler yaygındır. Ama eğer sınıf mücadelelerini yoğunlaştırırlarsa, belki onun da Sovyetler'deki partinin hastalıklarına düşmeden özellikle sosyalist numaralı demokrasi, enternasyonalizm hususlarında ne kadar görevlerini yerine getirdiği tartışılabilir. Eğer halen yaşıyorsa, bu biraz da mücadele ilkesine bağlı kalmalarından ötürüdür.

PKK deneyimi sosyalizm tarihinde bir katkıdır

Tabii biz sadece bir devlet kurma döneminde değil, çok erken bir dönemde bunu

Halklar artık mevcut devletleri taşıyamıyorlar. Muazzam bir bürokratik yığın olmuşlar; hiçbir yaratıcı gelişmeye fırsat sunmuyorlar.

sunda umutlu olmak, ufuklu olmak ve bazı çıkış yollarını göstermek değil, onu hızla Türkiye'ye taşırdığımızda, bir o kadar da bunu Ortadoğu'ya yansıttığımızda, bu, mevcut şer, sömürücü, baskıcı güçler için hiç de az bir tehlike değildir. Bu hem çok güncel, hem de mutlaka halledilmesi gereken bir başağrısıdır! Bu son Güney operasyonunda açığa çıkan en önemli bir gerçek de budur. 1992 operasyonunda da bu açığa çıkmıştı, ama bu son operasyon bunu bütün dünyaya gösterdi; PKK'yi de bütün dünyaya tanıttı. Dolayısıyla ABD'nin ikide bir rapor yayınlayıp **“PKK en terörist örgüttür”** demesi bo-

fark ettik. Bu farkediş sadece parti içinde bazı sağ ve sol sapmalara karşı çıkma biçiminde değil. Her ne kadar bunu göz ardı etmediysek de, çok kaba sağ-sol yaklaşımlara, onların temsilcilerine yönelik gereken mücadeleyi verdiysek de, bunun yetmediği daha sonra (özellikle günümüze doğru geldiğimizde) çok açık bir biçimde ortaya çıktı. Sağ ve sol sapmalarla mücadele yetmez. Sağ ve sol sapmaları besleyen daha derin nedenler var. Bir baktık ki günlük olarak önder durumunda olan kişi bile mücadeleyi kendi içinde geliştiremezse, en benim diyen militan yapıda günlük moral, eğitim kadar yeterli pratik yürütemezse, aslında o parti öncü parti olmaktan çıkar. Nitekim PKK'nin bütün dönemsel taktik adımlarına baktığımızda, birkaç kişinin tıkatması büyük başarısızlıkları ve kayıpları beraberinde getiriyor. Bu büyük mücadeleye rağmen eğer bu böyle oluyorsa, tehlike büyüktür demektir. O zaman çare nedir? Çare; partinin içini hem moral düzeyde, hem de pratik-politik düzeyde yeterli kılabilecek çözümleme gücünü, bunun mücadelesini kesintisiz ve giderek yoğun bir biçimde vermektir.

PKK bunu son yıllarda biraz yürüttüğü için gelişmekten alıkonulamadı. Zaten ABD'nin, "PKK en terörist örgüttür" demesi de bu nedenledir. Diğer bütün örgüt modelleri aşıldığı halde PKK'nin bu yöntemle aşılması, onun özgün yönünü ortaya koyuyor. Yine TC'nin bütün çözdürücü çabalarına rağmen, neredeyse çözmediği tek bir sol Kürt grubu kalmadı. PKK'nin ise tam tersine bu büyük özel savaşa rağmen varlığını daha da etkili kılması, yine bu çözümleme gücünün yetkinliğinden ileri geliyor. Bu anlamda da PKK, sosyalist parti deneyiminde, hatta sosyalizmde, sosyalist partilerde, bunun beyinde sınıf mücadelesi çok ileri düzeyde yürütüldüğü için, denilebilir ki sosyalist partiler tarihinde bir ilerleme, bir geliştirme, bir katkı oluyor. Günümüzde bir parti sosyalist niteliğini korumak istiyorsa, sadece pratik-politik başarılarla değil, moral üstünlüğüyle kendini yürütmek istiyorsa, biraz PKK gibi olmak zorundadır.

Eski dünya modeli insanlık için dar bir gömlektir

İşte PKK'nin evrenselliği olsa olsa böyle tanımlanabilir. Belki de tam istediğimiz gibi formüllendirmiş olamayabiliriz, ama bütün belirtiler PKK'nin bu niteliklerinin bundan sonra başarılı olmak isteyen genelde her örgütlenme, özelde sosyalist örgütlenmeler için kaçınılmazdır. İnsanlığın ağır sorunlarına, özellikle çok çaba, incelik isteyen politik görevlerine, moral görevlerine başka türlü karşılık verilemez. İşte onun için Türkiye'nin bütün siyasi partileri tıkandı, aşındı, yenildi. Sağıyla, soluyla bütün dünyada, bugün bir Fransa'da, bir Almanya'da, hatta bir İngiltere'de partilerin hemen hepsinin eskidiği, aşıldığı ve hatta artık ilgi gösterilmediği söyleniyor. Doğrudur, klasik bütün sağ-sol partiler aşıyor. Zaten kendileri "halkın ilgisizliği çok geliyor" diyorlar. Fakat yeni parti arayışına cevap verilemiyor. Sınırlı bir cevap verme

halkın desteğini çığ gibi büyütüyor. Türkiye'de bile çok liberal ve yaşamak durumunda olan Türk burjuvazisi için bir Yeni Demokrasi Hareketi var. Popüler olmaya çalışıyor ve oluyor da biraz. Neden? Eski bütün sağ-sol partiler bir yerde tutuculaştığı için bu böyle oluyor.

Dünyada da bu böyledir. Bu yeni değişim rüzgarları diye sunmak istedikleri de (çok çarpık da olsa) aslında budur. Hatta denilebilir ki, eski model devlet anlayışı artık aşılacak zorunda. Bugün devletçilik çok geliştiriliyor. Bu bir anlamda eski sağ-sol partilerin, reel sosyalizmiyle ve liberal kapitalizmiyle devlette ifadesini bulan bütün rejimlerin ve bunların dayandıkları köhnemiş devlet yapılarının, artık insanlık için bir dar gömlek durumunda kalmasından ötürüdür. Bütün devletler artık toplumlar için bir dar gömlektir ve yırtılmak zorundadır. Tabii çözüm bulunamıyor; bulunmadığı için de sıkıntılar giderek artıyor.

Demek ki, günümüzün en temel bir çelişkisi de, insanlığın başına artık zırlı bir gömlek gibi sıkıştırılıp durulan devletleri aşmaktır; onun sağ ve sol parti dayanaklarını aşmaktır. İnsanlık buna ihtiyaç duyuyor. Birçok belirti kesinlikle bu aşamaya gelindiğini gösteriyor. Bu anlamda, 21. yüzyıl bir yerde bu tip devletlerin aşılmasıdır. Sadece sınıf diktatörlüklerinin aşılmasını demiyoruz. Reel sosyalizm olsun, liberal kapitalizmiyle veya devlet kapitalizmiyle adı ne olursa olsun mevcut modeller artık insanlık için ciddi bir engel teşkil ediyor. Tam da bu noktada, sosyalizmin devletin tüketilmesi, söndürülmesi teorisine yeniden bir açıklık kazandırılabilir. Bu anlamda bu tip devletlerin sönmesi ve aşılması gerekiyor. Sosyalizm bu konuda en iddialı söylemin sahibi olabilir. Halklar artık mevcut devletleri taşıyamıyorlar. Muazzam bir bürokratik yığın olmuşlar; hiçbir yaratıcı gelişmeye fırsat sunmuyorlar. Sadece rantı toplayıp, çok çalışmayan kesimlere dağıtmakla uğraşıyorlar. Bu dayanılmaz bir durumu ortaya çıkarır; bir felaketi geliştirir.

O halde sosyalizmin devlet teorisi yeniden parlak bir biçimde hem ileri sürülebilir, hem de doğrulanabilir. Sosyalizmi kurmak, bir devlet kurmak olmadığı, hatta devletin çok temel bir biçimde aşılma görevi olduğu artık anlaşılmak durumundadır. Sosyalizmin bu ilk aşaması bunu göremedi veya gördüyse de gereklerini yerine getiremedi. Bu yeni aşaması kesinlikle devletlerin bu aşılma durumunu hem görmek, hem göstermek, hem de bizzat değiştirmek durumundadır. Bunu sağladığında sosyalizmin en iddialı ideolojik, moral ve politik bir güç olacağı açıktır. Tabii bunun somut yansımaları işte toplumun kendi içinde yeterli bir nüfus, yeterli beslenme, sağlık, eğitim vb. alanlara indirgenecektir. Yine özellikle çevreye yansımaları olacaktır.

Sosyalizmin bu sorunlar üzerinde yoğunlaşması kaçınılmazdır. Ama politik devrim olarak da bu devletlerin az çok aşmak zorunda olduğu, bunlar yerine getirilmeden hiçbir reformun kendi başına yeterli olmayacağı görülüyor. İşte yeni birçok parti doğuyor; reformist, yeşil partiler. Bu partiler, bu devlet sistemlerini aşmadıkça, hiçbir zaman

amaçladıkları sağlıklı bir çevreye ulaşamayacak, tahribatın önlenmesinin önüne geçemeyeceklerdir. Yine toplum içindeki moralin tüketilişinin, yaşam umutlarının sönmeksinin önüne geçemeyeceklerdir. Bu anlamda günümüzdeki reformizm deneyleri fazla başarılı olamaz.

Sosyalist teorinin bu kadar kapsamlı olması, bu dev gibi sorunların çözülmesi açısından gereklidir, kaçınılmazdır. Her ne kadar "reformlar kaçınılmazdır, başka türlü bu sistemi aşmak mümkün değil" deniliyorsa da (tıpkı 19. yüzyılın sonlarındaki reform ile sosyalist ideolojiye dayatılan reformist partiler gibi), bu, sadece kapitalizmi daha tehlikeli bir biçimde büyütme, yaşamını sürdürmeye götürür. Yine tıpkı reel sosyalizm deneyiminde görüldüğü gibi kapitalizme yanaşarak, onunla uzlaşmaya ve giderek kapitalizmi daha tehlikeli sorunlar biçiminde büyütme yol açar. Bu açıdan reformizmi görerek, onu devrimin gelişmesine bağlamak, onunla ne sağ, ne de sol tarzda uzlaşarak veya çelişerek, doğru bir yaklaşımla karşılayarak devrimin hizmetinde kullanabilmek de önem taşıyor.

Ortadoğu'da ufku büyük insanını yaratacağız

Görülüyor ki, emekçilerin bu 1 Mayıs dayanışma ve mücadele günü her zamankinden daha fazla bir sosyalist ufku, umudun ve onun programının, pratik-politik olarak da taktiklerinin geliştirilmesi konusu bizi oldukça düşündürüyor. Partimiz PKK bu konuda şanslı bir durumu yaşıyor veya oldukça bilinçli, örgütlü çabalarıyla bugün anlamlı bir biçimde karşılıyor. Hatta denilebilir ki, en başarılı bir biçimde karşılayan bir parti oluyor. Buna dayanarak önümüzdeki sürece en iddialı, umutlu yaklaşılabilir. Yine insanlık dışı özel savaşa karşı da pratikte yürüttü-

ğü insanlığın en soylu, en kutusal devrimci savaşımını geliştirebilir. Yaşanan süreç; hem umutta, iddiada ve ruhta bir büyük gelişme, hem de pratik-politikada başarılması gereken bir devrimdir. Bunun heyecanı, kendi başına militanı canlandırmaya ve büyük oynamaya yeterlidir. Biraz daha taktik ilkelere, esaslarına dikkat edilir-

larda ortaya çıkmıştır. Kapitalizmin (ki onun değişik bir biçimde reel sosyalizmi kendisine benzeştirme anlamında olsun) genel gelişmesi, bugün Batı dediğimiz uygarlık biçiminde karşımıza çıkıyor. Bu Ortadoğu halkları aleyhine çok dengesiz olan, tarihi gelenekleriyle son derece çelişen bir duruma çok cüceleşmiş bir insa-

topraklar ve bu halklar nasıl rol oynadılarsa, uygarlığa, sınıfsız bir topluma, onun uygarlık biçimlerine tekrar bir beşiklik görevini görmemesi için hiçbir karşı neden yoktur. Olsa da, bu büyük bir tarihi görev için engel olarak görülüp boyun eğilmez.

Bu kadar ufku büyük düşünmüyoruz. En önemlisi de güncel

PKK esas itibariyle insanlığın ufkunu açma ve umudunu güçlendirme hareketidir. Özellikle reel sosyalizmde ufku kararan, ufuksuz kalan, yine sosyalist iddialardan yoksun kalan partilerin düştüğü durumu tersine çevirmeye çalışan bir güçtür.

se, PKK bünyesinde her militanın çok önemli gelişmeleri yaratmaması düşünülemez. Hatta Kürt halkı gibi çok geri bir halkın PKK'yi izlemesinin yol açtığı gelişmelerin daha büyüğü, bundan sonra başta Türkiye halkı olmak üzere bölge halklarının göstermesi işten bile değildir.

Böyle bir sürecin içine girilmiştir. Özellikle Türkiye emekçilerinin dayanılmaz yaşam koşullarını, dayatılan son derece lanetli bu durumu aşmaları en ivedi sorundur. Neredeyse bütün koşullar, Türkiye emekçi halkına bir ayağa kalkma gereğini dayatıyor. Tabii PKK de buna en çok yardımcı, onun bizzat ortaya çıkarıcı ve destekleyici gücü oluyor. Bu da tarihi bir fırsat anlamına geliyor.

Her zaman söylediğimiz gibi, bu temelde görevlerin başlanması Ortadoğu'da büyük gelişmenin, yeni bir devrimsel gelişmenin başlangıcı oluyor. Ortadoğu halklarının tarihlerinde, çok şerefli uygarlık dönemlerinde kendilerinin birliktelikleri vardır. Uygarlığa ilk geçiş bu topraklarda olmuştur. Görkemli kölecî imparatorlukların, uygarlıkların kuruluşu ve en yaratıcı yönleri burada gelişmiştir. Yine feodal uygarlık en görkemli biçimiyle bu toprak-

nın, bir insanlık toplumunun adeta kötü örneğinin ortaya çıkmasına yol açıyor. Ortadoğu halkları bunun mahkumu olamazlar. Kendi tarihlerinin, kendi büyük uygarlık gerçeklerini her geçen gün daha da farkına vararak, doğru sahipleniş başarılırsa ancak yaşayabileceklerini gün geçtikçe daha iyi görüyorlar. Şu son birkaç yıldır aşılan kapitalizm muthiş bunalım getirmiştir. Denilebilir ki, insanlığın en yaşanılmaz topluluklarına ve toplum biçimlerine burada yol açmıştır. İnsanın doğduğu beşiğe, insanlığın mezarı gibi olma rolünü biçmiştir. Hiç şüphesiz Ortadoğu halkları bunu gördüklerinde daha büyük bir tepkiyle ayağa kalkabileceklerdir.

İşte partimizin söylemi bu, yaptıkları da budur. İnsanlığın beşiğini insanlık mezarına çevirmek isteyen kapitalizme karşı duracaktır. Bu insanlık için büyük bela olan, tam bir kumar rejimi olmaktan öteye varmayan çapulcu kapitalist-emperyalizme cevap verecektir. Tıpkı uygarlığın başlangıcında olduğu gibi, sınıflı toplumların aşılması ve bu çapul kapitalizminin aşılması biçiminde de bir beşiklik görevini görecektir. Partimizin ilk çıkışında da biz bu değerlendirmeleri yaptık. Şafak vaktinde bu

olarak dayanılmaz yaşam engelleri var. Bu engellere günlük olarak karşı çıkmak bile, bir insanın yaşaması için belki de ekmek-sudan, havadan daha değerli oluyor. PKK'yi zaten günlük olarak yaşatan, insani özelliklere bu kadar şiddetli gereksinimi olmasından ötürüdür. Demek ki, bu kadar büyük ufku, ileriye görebilmek, güncel olarak hiçbir biçimde kabul edilmez yaşam engellerine karşı olmak, bir insanı atom bombasından daha değerli, güçlü kılıyor.

PKK biraz bunu gerçekleştirdi. PKK'deki önder tip bunun az çok gerçekleşmesinin adı oluyor. Eğer ısrar edilirse, her militan tip bu tarz bir kişilikleşmeyi yaşarsa ve bunu sürekli kıalarsa, gerçekten en büyük umutların, en uzun vadeli ütöyaların bile, önemli bir gerçekliğe dönüşmemesi için hiçbir neden yoktur. Zaten PKK'nin birçoklarına mucizevi gibi gelen pratik başarısı da bunu gösteriyor. Biz bu temelde sosyalist ideallerimize, yine halkların tarihlerine olduğu kadar, güncel çıkarlarına ve bu anlamda emekçilerin dayanışma gününe bağlılığımızı belirtiyoruz. Partimizin oldukça iddialı ve başarılı mücadelesiyle bunu selamlıyoruz, bütün insanlık ve halkımız için kutluyoruz.

EMPERYALİZM

Ortadoğu'da çıkmazda

İ. Dayioğlu

Reel sosyalizmin yıkılışı, dünyayı yeni bir kamplaşma ile karşı karşıya bıraktı. Bir yandan emperyalistler arasındaki hegemonya savaşı su yüzüne çıkarken, öte yandan yeni bir ekim çıkışını engellemek için tüm emperyalistler ve uşakları elbirliği içine girdiler.

Balkanlar'da, eski Yugoslavya'da çıkan karışıklıklar, Ortadoğu'da İsrail-Arap ve İsrail-Filistin çatışmasına aranan çözümler, Kürdistan sahasında emperyalistler lehine olmayan durumdan dolayı hayat bulamıyor. Bu sahada bir taraf tüm dünya gericiliği, öteki taraf ise insanlığın umudu, geleceği PKK hareketi oluyor. ABD'nin son günlerde yaptığı "**PKK, dünyanın en vahşi terör örgütüdür, en azılı örgütüdür**" belirlemeleri kendiliğinden ağızdan çıkan laflar olmaktan öte bir anlam taşıyor. Yine Almanya'nın "**PKK'ye karşı birleşmeliyiz**" sözleri de düşüncesizce ve salt propaganda amacıyla söylenmemiştir. PKK bu bölgede insanlığın ilk doğduğu topraklarda, yeniden doğuşu gerçekleştirdiği ve bölgenin özgürlük meşalesi olabildiği için tüm gerici, emperyalist, tekelci güçlerin boy hedefi olmuştur.

Amerika, İsrail-Filistin anlaşmazlığını kendi istediği bir mecraaya sokarak çözüm sürecine sokarken, Kürt sorununu bir türlü istediği bir şekilde çözüme ulaştıramamaktadır. Bunun önündeyse engel olarak PKK'yi görmektedir. ABD, düne kadar bölge devrimci akımlarına örnek teşkil etmiş olan FKÖ'yü ehlileştirebilmişken, PKK'yi bir türlü bu mecraaya sokamadığı için kinlidir. O ve AB emperyalistleri PKK'nin dünyaya yeni bir Ekim Devrimi modeli olacağı korkusuyla yaşıyorlar.

ABD, bölgede bir yandan İsrail ve Suudi gericiliğine dayanarak egemen olmaya çalışırken, diğer yandan TC'ye dayanmaya çalışmaktadır. Bu yüzden de TC'yi son Güney işgalinde desteklemiştir. ABD bu işgal girişiminde başarılı olamayacağını bildiği halde bu destekten çekinmezken, bir yandan "**PKK'yi belki zayıflatır, teslim alırız**" hesabı yapmış, öte yandan da TC kontra yönetici kliğine tek başına askeri çözümü artık olanaksız olduğunu bizzat pratikte göstermeyi amaçlamıştır. Nitekim ABD "**PKK bu tür askeri operasyonlarla yok edilemeyecek kadar yaygın ve dünyanın her yerinde hücreleri olan bir harekettir**" diyerek, TC'yi uyarmıştır.

Askeri çözüm yanlısı TC yönetici kliği, iliklerine kadar ABD'ci olmasına karşın, artık ABD'nin ayaklarına dolanmaktadır. ABD için sadıklık yetmiyor, emperyalizm için her şey çıkardır. Çıkarları zedelendiği yerde sadık adamını harcamaktan çekinmez. TC hep "**yok edelim, ezelim**" mantığı güderken, ABD "**yok edemezsen, ideolojik olarak etkile, yumuşat, kontrole al**" politikasını izlemiştir. Nitekim bir

dönem PKK hareketine de bu amaçla yaklaşmaya çalışmış, Kuzey Kürdistan'da bir yandan PKK dışında güçlere dayanıp çözüm aramaya çalışırken, bir yandan da PKK içinde "**yumuşak karın**" aramıştır. Ancak PKK önderliğinin usta politikası bu hevesleri kursaklarında bırakmıştır. Bunun üzerine ABD daha birkaç ay öncesine kadar, Türkiye'ye askeri yardımda azaltmaya giderken, birdenbire TC'nin Güney Kürdistan'ı işgal etmesine açık onay ve destek vermiştir. AB emperyalistleri de başlangıçta işgale destek verirken, ABD ile bölgedeki çıkar çelişkilerini ve kamuoyunun baskısı sonucu karşı çıkar görünmüşlerdir. Ancak tüm emperyalistler hareketin PKK'ye karşıtlığı boyutunu hep desteklemişlerdir. Fakat olası bir TC yenilgisini de hesaba katarak, bu yenilginin ortağı olmaktan uzak durmak için mesafeli

benzemiyorlar. Türkiye ise Saddam konusunda ABD ile aynı davranmakla birlikte, açıktan tutum alamıyor. Yine İran'a ambargo konusunda ise çıkarları ambargodan yana olmayan TC'nin ABD'ye karşı tutum alıp alamayacağı merak konusu. Şimdi TC'nin Azeri petrollerinden pay almasının altında yatan nedenler de ortaya çıkıyor. ABD bölgede etkinlik kurabilmek için Türkiye'yi tercih etmiş gözüküyor. Ancak başta ABD olmak üzere tüm emperyalistler, Kürt sorununun çözülmediği bir Ortadoğu'nun istikrara kavuşmayacağını da bilincindeler.

ABD, Alman hegemonyasının İran ve Saddam aracılığıyla bölgeye yayılmasına seyirci kalmayacağını son girişimleriyle gösterirken, şimdi Kürt sorununu çözmek için yollar aramakla meşgul. Ancak bütün yollar artık PKK'ye ve önderliğine çıkıyor.

sorunlarından dolayı ve suların Kürdistan topraklarında bulunmasından dolayı Kürt sorunu konusunda politika üretme zorunluluğundadırlar. Hem petrolün önemli bir kısmı, hem de gelecekte bölgenin ana sorunu suyun Kürdistan nüfus sahasında bulunması, bu sorunun şu veya bu biçimde çözümünü zorunlu kılıyor.

Yine ABD'nin İran'a tutum alması gelecekte bölgede yeni sorunların da habercisidir. ABD bu ülkede önemli bir alana sahip Azeri halkını harekete geçirmeye çalışacak ve bu sorunu kaşıyarak İran'ı sıkıştıracaktır. ABD bölgede çok çeşitli senaryoların peşindedir. Tek bir ata oynamayarak her durumda kârlı çıkmanın hesapları içindedir. TC'yi kullanarak Rusya'yı ve BDT topluluğunu rahatsız etmeyi de hesaplayan ABD, İran'ın Türki Cumhuriyetler'deki etkisini kırmaya çalışıyor.

anlaşmayı, İsrail-Arap anlaşmasının takip edeceğini düşünen ABD, bu formülün de tek başına bölgeye istikrar getirmediğini açıkça görüyor. İsrail yönetimi ise gelecekte su sorunu ile karşı karşıya kalacağını bilinciyle, TC'ye açıktan tutum almaz ve destekler görünürken, öte yandan suların Kürdistan'da bulunmasından dolayı, olası bir coğrafya değişikliğinde, yeni düşman kazanmamak için Kürt sorununda açık tutum almaktan çekiniyor. Nitekim TC'nin, İsrail'den Bekaa'nın vurulması, PKK önderlerinin tasfiye edilmesi konusunda istediği tüm yardımlar, İsrail tarafından hep geri çevrilmiş ve bu konuda "**tarafsız**" kalma tercih edilmiştir. İsrail çıkarları açısından ise herhalde güçlü bir Türkiye yerine, hem Türkiye'ye, hem de İran ve Arap alemine tavır alan bir Kürdistan daha tercih edilirdir.

Bir yandan Balkanlar'da çözümsüzlüğe düşen emperyalizm, bir yandan da bölgemizde tam bir çıkmazın içindedir. Bu çıkışsızlığı aşmak ise artık emperyalizmin iradesi dışına çıkmaktadır. Bölge halklarının çıkarı, emperyalizmin çürümüş değerlerine karşı çıkan, halkların gönüllü ve eşit birliğini savunan PKK'nin yanında yer almaktan geçiyor. Nitekim bölgenin ilerici güçleri giderek daha çok bu durumu kavıyor ve bu duruma uygun tutumlar geliştirmeye çalışıyorlar.

Bir defa birinci olarak TC'nin son saldırısı olarak söyleyebileceğimiz Güney Kürdistan saldırısının yenilgiyle sonuçlanmış olması, başta Kuzey ve Güney Kürdistan halkını birleştirirken, Vietnam yenilgisini yaşamış ABD ve diğer Batılı emperyalistleri de yeni maceralara girişmekten alıkoymuştur. Bu durum ise bölge halklarına kurtuluşun nerede olduğunu göstermiştir. Kürdistan'da artık dış güçlere yaslanarak kimlik kavgasının kazanılamayacağı anlaşılmıştır.

Başta da belirttiğimiz gibi, ABD başta olmak üzere tüm emperyalistleri korkutan, TC'nin veya Irak'ın bölünmesi değil, PKK önderlikli Kürt özgürlük hareketinin başansı ve dünyaya örnek teşkil etmesidir. ABD, ne Türkleri sevdiği için, ne de Saddam'ı sevdiği için "**bu ülkelerin sınırlarını değiştirtmeyiz**" demiyor. Onun asıl korkusu PKK ve önderliğinin, reel sosyalizmin yenildiği bir dönemde, yeniden insanlığın kurtuluş umudu haline gelmesidir. Bu yüzden onun açısından "**PKK en tehlikeli ve en vahşi terör örgütü**"dür. Bu yüzden ABD inanmadığı halde TC'nin son işgal hareketinin başarıya ulaşması ve PKK'yi zayıflatması için dua etmiştir. Ancak Saddam'a karşı hep birlikte olabilen emperyalistler de, artık kendi aralarındaki çelişkiler giderek uç noktalarda bir seyir kazanmaya başladığı için bir kez daha bölgede ortak hareket etmekten yoksundurlar. Bölgede kan ve gözyaşına son verecek olan, halkların kurtuluş umudu PKK'nin başarısıdır. Dışındaki tüm yollar, yeni savaşlar ve dolayısıyla yeni kan ve gözyaşlarına yol açacaktır.

davranmışlardır.

Türkiye ise bölgede ABD kartını oynayarak, Avrupa ile arasına mesafe koyarken, Almanya beklenmedik bir şekilde ambargo kararı alıyordu. Almanya bu tutumuyla bir yandan Türkiye'ye gözdağı verirken, öte yandan egemenlik savaşında ABD'ye tavrını açıkça koyuyordu. Almanya Körfez krizi döneminde de mesafeli davranmış ve savaşa sembolik katılımın ötesine geçmemiştir. AB'nin diğer üyeleri de Saddama karşı koşulsuz destekledikleri ABD'yi, yeni dönemde yalnız bırakmaya başlıyorlar.

Nitekim ABD, bir yandan bölge hegemonyasında Türkiye kartına oynarken, İran'a ambargo kararı alarak, esasta İran ile büyük ekonomik çıkarları olan başta Almanya olmak üzere AB'ye tutum alıyordu. ABD daha da ileri giderek, diğer emperyalist güçlerin bu kararı takip etmelerini istiyordu. Ancak AB ülkeleri bu karara bu kez uyacağı

ABD, Filistin ve Lübnan sorunlarını "**barış ve görüşme**"ler yoluyla taktik ve stratejik çıkarlarına uygun bir çözüme doğru götürürken, Kürdistan gerçekliği ise diğer çözümleri boşa çıkaracak bir yöne doğru kendi çözümünü dayatıyor. Bu durumda ise TC ve dolayısıyla ABD bu çözümün altında kalacak ve yenileceklerdir.

ABD bir yandan, diğer Batılı emperyalistler bir yandan bölgede yeni bir düzenlemeye gitmeye çalışırken, "**oyun bozan**" PKK ile karşı karşıya geliyorlar. Her ikisi de PKK'ye karşıtlıkta birleşirken, Avrupa ABD önderlikli çözüm planlarına karşı çıkıyor. Bu bölgesel çıkar çatışmalarının gereğidir. TC ise iki arada bir derede kalmaktadır. Bir yandan "**Avrupa ile entegrasyon**", öte yandan ABD'ye bağımlılık ilişkisi arasında bocalamaktadır.

Emperyalistler bir yandan bölgede petrolü denetim altına almaya çalışırken, diğer yandan bölge devletleri gelecekteki su

Bütün bu senaryoların hayata geçmesi ise bölgenin en devrimci dinamiği ve tek bağımsız, kişilikli politika izleyen hareketi PKK'nin ezilmesine, başarısızlaşma amaçlarından ve fikirlerinden caydırılmasına bağlı görünüyor. Ancak bütün bu olasılıkları görüp, buna göre politika ve taktik geliştiren PKK önderliği var oldukça ABD'nin hesapları kursağında kalacağı benziyor. ABD uşaklığını sürdürmekte kararlı görünen TC ise gelecekte bölgede oluşacak dengeler içinde önemini kaybedeceğe benziyor.

PKK bugün içinde bulunulan bölgede, sadece Kürt halkının değil, aynı zamanda bölge halklarının da umudu ve yol gösterici meşalesi olmuş bulunuyor. Tüm ilerici insanlığın umudu PKK'nin başarısızlığı ise insanlığın toptan kaybı anlamına geliyor.

Başlangıçta umudunu İsrail-Filistin anlaşmasına bağlayan ve bu

Özellikle son iki yıldır, daha çok da Kürt aydınları arasında Kürdistan romanı tartışılıyor. “Nasıl yazmalı”, “Kürtçe mi, Türkçe mi olmalı” ve buna benzer noktalar neredeyse bırakmamacasına tartışmanın gündemini işgal etti.

Şüphesiz bir işin önceden hazırlıkları yapılır, perspektifleri çizilir, kurguları netleştirilir. Fakat bir temel attıktan sonra onun üzerinde yapıyı inşa etmek, sonuçta yapılan her şeyi terk edip başlangıç noktasına dönmektir.

Çok açıkça belirtmek gerekir ki, bu tartışma uzadı. Ken-

madığı konusunda herkes hemfikir.

Romanın nasıl yazılabileceği, nasıl bir birikim ve kişilikle tamamlanabileceği gibi soruları açık cevaplandırmak gerekiyor. Bir anlamda kendi kendine bir insan topluluğunu, bir insan yaşamını yaratıyor-sun. Hayal ve tasarı gücünle romanın kurgusunu yapıyorsun.

Neyi anlatacağın? Nasıl sürükleyeceksin? Tiplemelerin kimdir, neyi temsil ediyor? Dolayısıyla roman kişisi ya da kişilerini ilkin sen yaşayacaksın. Yani yaşayarak yazacaksın. Yaşamadan yazamazsın. Kendi birikimini, duyularını ve hazır materyallerine güvenerek

bir depremlerle altüst olan bir toplumu yazmanın vazgeçilmez gerekleri vardır. Umudu, iddiası ve eylemi büyük insanın dünyasına girmek, içindekileri tasvir etmek, halkın deyimiyle her yiğidin kârı değildir.

Aslında bu noktada netleşmek gerekiyor. Kimin gücü ne kadardır? İddiası ne kadarına elverir? Zaten neden çok güçlü yeteneğin ve iddian yok diye kimse bir suçlamada bulunamaz. Burada önemli olan mevcut gücü konuşturmak, konuştururken de daha fazlasına ve iyisine yetirmektir.

Yapılmayan budur. Bunu kendi kendine itiraf etmemektir. Bir güçsüzlüğün olduğu, bunun da tereddütlü bir yakla-

lebiliyor, devrim zaferin eşığıne getirilebiliyor da, neden bir roman yazılmasın! Roman yazmanın kolay olmadığını belirtti ama herhalde bir dünyayı değiştirmekten daha zor değildir. Dolayısıyla dil konusuna takılmamak gerekiyor. Hedeflenebilir. Hatta bir dilden diğerine çevirisi yapılırsa, çok yararlı olur.

Güçlü bir roman yazılmak isteniyorsa, en başta dikkat edilmesi gereken husus, kendi romanının kendisi olabilmektir. Kimlik değiştirmeye, kişilik dönüşümüne o kadar gerek yok. Ama bir çalışma yapılyorsa onun tam hakimi olmak şarttır. Tasvir edilen insan, yaşam ve coğrafya tanınmak, bir

çesit ezberlenmek zorundadır. En azından yazar bu çalışma süresince o insan, o yaşam, o coğrafyanın kendisi olmalıdır. Aynı şekilde duygularıyla, düşünceleriyle yaşamalı, gözleriyle görmelidir.

Kürt, savaşın acıları ve gözyaşları içinde uyandı. Özgürlüğün sesini silahların gürültüsünden duydu. Öldü, öldürmek zorunda kaldı. Bir an bile tahammül edemeyeceği, her şeyden sonra, belki de hiç görmek istemediği olayları gördü.

Daha benzer süreçlerin zorluklarına katlandı. Sonuçta bütün bunların nedenini ve nasıldığını öğrendi. Duyguları, ruhsal-psikolojik durumu, yüzü, gözleri değişti. Hiç yıkılmaz gibi görülen ve inanılan tabuların gözleri önünde parçalandığını gördü. Kısacası kafasındaki karakolların nasıl yıkılabildiğini şaşkınlık içinde izledi.

Bu anlamda ölüsü bir de böyle ölerken yeniden dirilişi gerçekleştirdi.

Bu değişim sürecini yazmak uzaktan olmaz. Yer, zaman ve koşullarını görmek gerek. Bazı tanınan önemli romanlar ve büyük romancılar var. Bu incelenebilir. İmkanlar var. Bu gereklidir. Gerilla anıları var yazılı olarak. Bunlara dayanarak, edebi bir dil kazandırarak da güçlü bir roman

yazılamaz. Zaten bu anılar da yeterli bir içeriğe, aktarıma sahip değildir. Fakat bu anılardan güçlü bir roman için çıkarılacak sonuç ve perspektifler vardır. Satır aralarında ve bazı ifadelerde verilmek istenenler var. Anlatılamamıştır. Nitekim bu yazım türlerinde “anlatamıyorum”, “ifade etmekte zorlanıyorum” sözcüklerine çokça rastlanıyor.

Bu aynı zamanda güçlü kalemlemlere, güçlü yeteneklere bir çağrı anlamına geliyor. Vietnam, Çin, Sovyet vb. devrimleri anlatan romanlar bizzat yerinde yaşanarak yazılmıştır.

Güçlü roman yazma iddiasında olan aydınlar Kürdistan'a, Kürdistan'ı değiştirenlerin yanına gidebilirler. Bir süre, bir roman için yeterli zaman kesitini orada yaşasınlar. Aç kalsınlar, susuz kalsınlar, her türlü zorlukları tatsınlar. Gerisi yazabilme gücüdür.

“En güçlü romanı savaşın içinde yaşayan yazar” demek, belki niyette değil ama, sonuçta aydın sorumluluğundan kaçmaktır. Rahatını bozmamaktır. Aydına sadece masasında, gece lambasının ışığında okumayı ve okuduklarından öğrendiklerini yazmayı layık görmektir. Böyle bir aydın işsizdir. Çünkü üretmiyor. Üretmeyen, zorlukları bizzat yaşamasa da iliklerine kadar hissetmeyen bir aydın, sadece okuduklarıyla ve buradan edindiği bilgi hamallığıyla yetiniyorsa, onun gibileri dışında ona aydın diyenler ancak “cahil” olabilir.

Bir deneyimli gerilla komutanı, savaşa hazırlanan adaylara eğitim verirken, “Kimse kendisini kandırmasın. Kürdistan'da tek bir adım bile bilinç ister, irade ister. Neden adım attığını bilmek zorundasın. Öyle anlar vardır ki, bir adım atmamak için o ana kadar hiç düşünmediğin her türlü soysuzluğu tercih edebilirsin. Bir zamanlar nefretle andığın bir tutuma dört elle sarılabilirsin” diyor.

Bu sözler bir roman konusu olabilir. Burada eski ve yeni dünyanın çok şiddetli çatışması vardır. Bunları belirtirken, ortaya çıkmış herhangi bir Kürdistan romanının eleştirisini yapıp yetersiz olduğunu söylemiyoruz, şöyle veya böyle yazılmalıydı demiyoruz. Şüphesiz en iyisini hedeflemek her zaman önemlidir. “Ya güçlü

bir roman yazılır, ya da yazılmaz” şeklinde yaklaşmak da doğru değildir. Böyle düşünülürse hiç yazılmaz. Artık bir şeyler yazmanın ve denemenin zamanıdır. Bir şeyler yazılırsa bu bir adım olur. Yine daha güçlülerine iyi bir zemin olur. Her aydın cesaret edip mütevazice “ben şimdilik bu kadarını yazabiliyorum” diye ortaya çıkarsa, hem diğerlerine cesaret verir, hem de Kürdistan edebiyatında emek sahibi olur. Dolayısıyla bu konuda yapılması gerekenler üzerinde daha sağlam tartışmalar gelişir. Bunun sonucu da iyi edebiyat ürünleri olur.

Tabii ki, kendisinde güç ve yetenek bulan herkesin Kürt edebiyatına katkı sunma hakkı vardır. Önemli olan, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin edebiyat ve sanat cephesinde yarattığı gelişmeleri iyi kavramak ve bu kavrayışla değerlendirmesini bilmektir. Bu konuda halkın ve okurların beklentileri vardır. Söyleyelim ki, yazılacak romanlar olumlu ve olumsuz yönleriyle büyük ilgi görür. Tartışmalar bu şekilde boyutlanır.

Aslında kişilik bunalımı dünya genelinde şu veya bu düzeyde yaşanıyor. Bu bunalımlı kişilik kendini çözdüğü oranda başarılı olabiliyor, toplumsal yararlılıklar gösterebiliyor. Bir diğer yönüyle bakılırsa, kimin ne olup olmadığı biraz da yaptıklarından ortaya çıkar. Özellikle Kürdistan ve Türkiye'de aydın tanımlanması üzerinde tartışmalar vardır. Kendi kendini aydın ilan etmek, alay konusu olmaktadır. Yine Kürdistan ve Türkiye halkının çağımızın en karanlık faşist rejiminin baskısı altında bulunması, aydın ölçülerini değiştiriyor. Halkı bu yıllarda aydınlatmak, bu yılların sorunlarını yakalayıp çözümler üretmek bir zorunlu görev görülmeyecekse, başka zaman yapılacak iş var mıdır?

Halk her baskıyı yaşayacak ve aydın köşesinde saklanacaksa, özeleştirilip kendini itiraf etmesi gereken halk olmaz. Aydın da halk gibi kopuşu yaşamak durumundadır. Özgürlük çığlıkları arasında büyük altüst oluşu yazabilmek, en azından doğru değerlendirebilmek için, biraz bu gerçeğe inanmak, bundan bir parça olmak gerekiyor. Özgürlüğü özgür olmayanlar yazamazlar.

EDEBİYATTA atılım zamanı

dini oyalama ve kandırmaya dönüştü. Bundan her Kürt aydını olduğu gibi pay çıkarmak zorunda değildir. Kabul edilmeli ki, bazı çabalar var. Yetersizlik diğer bir noktadır.

Tabii sorun, şu aydının böyle, bu aydının şöyle olduğu değildir. Soruna bütünsellik içinde bakmak ve bu konuda yapılması gerekenleri tespit etmek önemlidir.

Roman yazmanın kolay ol-

de yazabilirsin. Konusu değişik olabilir, ama daha önce yazdıklarından farklı olmaz. Oysa her romanın bir özgünlüğü olmak zorunda. Tutulan, yer edinen romanlar bellidir. Bunlar özgünlükleriyle tanınıyorlar.

Bir de tartışma konusu olan Kürdistan romanıdır. Kürdistan'ı biraz tanıyanlar, buradaki özgünlüğü gözardı etmezler. Adı yeni yeni duyulan bir ülkeyi, eski dünyası şiddetli

şımı beraberinde getirdiği görülüyor. Bir güvensizlik olayı vardır ki, bu da tartışmayı ve iş yapma perspektifini asıl yönünden uzaklaştırıyor.

Türkçe veya Kürtçe olarak yazılması özden çok biçim sorunudur. “Kürt romanı Kürtçe yazılmak zorundadır” diye bir gerekçenin fazla tutarlı bir yanı yoktur. Türkçe de yazılabilir. Türkçe diliyle Kürdistan ve Kürt insanı değiştirir-

de izledi. Bu anlamda ölüsü bir de böyle ölerken yeniden dirilişi gerçekleştirdi.

Bu değişim sürecini yazmak uzaktan olmaz. Yer, zaman ve koşullarını görmek gerek. Bazı tanınan önemli romanlar ve büyük romancılar var. Bu incelenebilir. İmkanlar var. Bu gereklidir. Gerilla anıları var yazılı olarak. Bunlara dayanarak, edebi bir dil kazandırarak da güçlü bir roman

PKK-MK'nin Kurban Bayramı'nı kutlama mesajı:

“Gerçek bayramımız, ülkemizin kazanıldığı gün olacak”

İslam devrimi Ortadoğu'da yarattığı büyük toplumsal dönüşümle köleciliğe karşı halkın bir isyanı olarak, çağa damgasını vuran bir özelliğe sahiptir. İslam devriminde temsilini bulan insani değer yargılarını sahiplenmek, zulme, baskı ve sömürüye karşı direnmek, sevgi-saygıya kardeşlik ve adalete dayanan yeni bir düzenin yaratılmasıdır. Bu nedenledir ki, binlerce yıl sonrasında bile milyonlarca insanı büyük bir inançla kendisine bağlayabilmektedir.

Her devrimde halkın zaferini ve yeni yaşamın

özünü simgeleyen günler bayram günü olarak kutlanır. İnanılan değerlere bağlılık, insanları birbiriyle kaynaştırır. İslam devriminin özünü temsil eden Kurban Bayramı da halkımız ve diğer Müslüman halklar tarafından ortak bir inanç içerisinde kutlanıyor.

Halkımız bugün kurban bayramını kutlarken, her ne kadar ülke topraklarının işgal altında olmasının burukluğunu yaşasa da, sömürgeci-faşist TC devletine karşı çağdaş öncüsü PKK'nin gösterdiği yeni yaşama ulaşma yolunda isyana kalkmanın ve giderek gerçekleşmeye yüz tutan

kurtuluş umutlarının coşkusu ve onurunu da taşımaktadır.

İslamın devrimci özüne sahiplenme ve vicdani rahatlığa ulaşmanın da ancak zulme ve dayatılan köle yaşama karşı direnmekle anlam kazanabileceği artık tüm halkımız tarafından bilinmektedir. Yine bayramları gerçek anlamda yaşayabilmenin süngüler, işkenceler ve katliamlar altında olamayacağını Kürdistan halkı, acımasız savaş gerçekliği içinde tüm yakıcılığıyla hissetmektedir.

Bu anlamda bizim için gerçek bayram, ülkemizin kazanıldığı gün olacaktır.

Partimiz, halkımızın mahkum edilmek istendiği köle yaşamın bir kader olmadığını ve kaderini kendi elleriyle çizmek üzere ayağa kalkan bir halkın karşısında, ne kadar gerici ve vahşi olursa olsun, hiçbir gücün engel olamayacağını tüm dünyanın gözleri önünde kanıtlamıştır.

Binlerce yıllık özlemimiz olan bağımsızlık ve özgürlük günleri, ARGK gerillalarının vuruşlarıyla giderek gerçekleşmeye yüz tutarken, tüm halkımızın Kurban Bayramı'nı kutluyor, gelecek bayramların özgür Kürdistan topraklarında kutlanmasını diliyoruz.

1994 yılının sonlarında gezmeye gittiğim bir gerilla kampında yapılan bir eğitim toplantısına katılmıştım. Toplumun kadınlara bakışı tartışılıyordu. Dersi veren PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan tartışmanın bir yerinde, “Önceleri Kürdistan’da on yaşındaki erkek çocuğa, yirmi yaşındaki kadını alıyorlardı” dedi ve arkalarda oturan genç bir gerillaya “sen söyle Kemal, sana yirmi yaşında bir kadın verseleridi, ne yapardın?” diye sordu.

Genç gerilla ayağa kalktı, gülerek, “Alırdım başkanım” dedi.

Herkes güldü o anda. Ama ben duyduğum sesi, yıllar önce gördüğüm bir çocuğun sesine benzettiğim için geriye

ni düşünmüyordu o sıra. Yıllarca cezaevinde kalmış, korkunç işkenceli günler yaşamıştı Gezgör. Ülkeye gönderilmesi için durmadan tartışıyordu yöneticilerle. Ama onlar bir süre daha kalmasını istiyorlardı.

Herkes tarafından seviliyordu Gezgör, şakacıydı, candan bir insandı. O gün de Kemal’le şakalaşüyor, onu kızdırmaya çalışıyordu. Çünkü o çocuklarla şakalaşma fırsatını hiç bulamamıştı.

Yıl 1992, aylardan Temmuz. Sıcak, sımsıcak bir Ortadoğu gündüzyüdü. Karşımda, küçük boyuna müthiş yakışmış takım elbisesiyle tam bir ortaokul öğrencisi duruyordu. Gülen gözleriyle bana baktı “merhaba heval” dedi.

Kemal ile gün boyu sohbet. Türkçe’yi köye gelip giden

nına gittim. Yine gülerek uzattı bana elini. “Tanımayacaksın sanmıştım Kadir heval” dedi.

“Sesinden tanıdım” dedim. “Büyümüş, güçlenmişsin. Biraz daha gerilla olmuşsun. Çok değişmişsin iki yılda.”

“Çok şey değişti heval” dedi, “Sadece ben değişmedim. Ama önce biz değişiyoruz. Önceleri partiden çok gerideydik. Ona ulaşmaya çalıştık. Ama o daha hızlı, yetişmek olanaksız. Doğrusunu söylemek gerekirse her şeyi pek iyi kavrayamıyorum hala. Partinin istediği düzeye tam ulaşmasam da o günden bu güne önemli değişiklikler oldu kişiliğimde.”

“O kamptan doğru buraya mı geldin Kemal?”

“Hayır, bir süre kitle faaliyetine gittim. Sonra buraya geldim.”

“Kitle faaliyeti mi? Büyüklersen dinliyorlar mı şimdi?”

Gülüyor. Ağız dolusu gülüyor hem de. “Elbette dinliyorlar heval” diyor.

Babasından, annesinden haberi yok Kemal’in. Babası Güney Savaşı’nda peşmergeler tarafından öldürülmüş. Ona bunu söyleyemiyorum. Annesi ise bir başka gerilla birliğiyle birlikte savaşın ortasında.

“Özlemedin mi onları?” diye soruyorum.

“Özlemedim desem yalan olur. Bizim mücadelemiz çekilen bütün özlemleri sona erdirmek için Kadir heval. Biz zaten evimiz, yurdumuz, ailemiz, sevdiklerimiz için mücadele etmiyor muyuz? Ama özlem mücadeleyi bırakmayı değil, aksine mücadeleyi geliştirmeyi ve zafere ulaştırmayı gerektiriyor. Başka türlü bitmez ki özlem.”

“İlk görüşmemizde sen ‘Artık büyüklere abi, amca, dayı değil, heval diyoruz’ demiştin. Şimdi hevallerin durumu nasıl?”

Yine gülüyor ve “bence gelinen nokta eski Kürt erkeğinin ölüm noktasıdır” diyor. “Kürt erkeği kendi gerçek kimliğine sancılı bir biçimde de olsa yavaş yavaş kavuşuyor. Feodal yanları darbe yedikçe her yeri sızlıyor erkeklerin. Kafaları daha çok sızlıyor. Ama düzelecekler.”

Bunun için mi daha çok mücadele gerek diyorsun?

Bütün gençler bilmeli ki yaşam bizim için dayanılmaz duruma getirildiği için savaşmak zorunda kalıyoruz. Sen söyle heval, ben onüç yaşında savaşa katıldım. Onüç yaşında savaşa katılmak, savaşmak doğal bir şey mi? Buna zorlanıyoruz biz. Çünkü Kürdistan’da artık yaşayabilmek için insanın savaşması gerekiyor. Ben köyde yaşadığım zaman o kadar korkunç şeyler gördüm ki, bunlardan ancak savaşarak kurtulabileceğimize inandım. Beni de, öteki gençleri de bu savaşa zorlayan devletin kendisi değil mi? İnsan gidip kurbanlık koyun gibi başını bıçağın altına uzatamaz değil mi? Kürdistan’da Kürt çocuklarının içine düşürüldüğü durumu görüyoruz. İnsanların benlikleri sıfırlanmış. Kişiliksiz, zorba erkek tipleri yaratılmış. İnsanlara dayatılan şey kendini imhadır. Ben gençlerin savaşmasından öğrenebiliriz ki heval” diyerek yanıt vermişti. “Birçok çocuk bir daha göremeyecek annesini babasını.”

Onu yeniden, aradan ikibuçuk yıl geçtikten sonra görmek beni müthiş sevindirdi. Dersin bitimini sabırsızlıkla bekledim ve ders sonunda ya-

buraya kim çekti? Kürtler adam öldürüyor diyorlar. Peki Kürtleri kim öldürüyor, neden sormuyor insanlık bunu?

Kızıyor konuşurken. Ve sonra sakinleşiyor. “Sektörleştirdim değil mi” diyor gülerek. “Küçüktüm, evimizi aramaya gelen askerler babamı bulamayınca postallarıyla benim başıma basıyorlardı. Korkuyordum. Kapı çaldığı zaman askerler geldi sanıyordum. Ben başıma postallarla basılmayan, başımın dik olduğu bir dünya istiyordum Kadir heval. Onbeş yaşındayım ve bunu görmek için yaşamımın tümünü vermeye hazırım. Çok şey mi istiyorum acaba? Bütün gençler, hangi ulustan olurlarsa olsunlar, bunu istemeli diyorum. Bunun için savaşıyorum ben. Özgürlüğüm, kimliğim için. Soruyorum sana, bir insan özgür değilse evi, parası, tarlası olsa neye yarar? Bizim de tarlalarımız vardı, süremiyorduk. Otumuz vardı, biçemiyorduk. Koyunlarımızı otlatamıyorduk. Dağları bile tutsak ettiler. Böyle bir dünyada genç olmak kolay değil biliyor musun? İnsana daha fazla iş düşüyor. Ama geldik, savaşıyoruz işte. Bütün bunlar olmasaydı, onüç, onbeş yaşında savaşa gider miydi insanlar, sen söyle.”

Ona “haklısın” demekten başka ne yapabiliirdim? Haklıydı çünkü, hem de söylediği bütün sözlerde haklıydı. Kemal’in, yani benim ikibuçuk yıl önce tanıdığım Mahir’in bir özelliği de hep doğruları temel almasıydı. İnanmadığı hiçbir şeyi savunmuyordu.

Ona iki yıl önce kampta birlikte kaldığı arkadaşlarını sordum. Gözleri buğulandı.

“Çoğu şehit oldu, Kadir heval” dedi hüznü bir sesle. “Senin birlikte kaldığın Ekrem vardı ya, hani ayak parmakları helikopterden açılan ateşle kopan Ekrem. O da şehit oldu.”

İçimde korkunç bir fırtına koptu. Ekrem daha onbeş yaşındaydı o zaman. Katıldığı bir çatışmada ayak parmakları kopmuştu, helikopterden açılan ateşle. Yaraları iyileşmeden gitmek istiyordu savaşa, ama göndermiyorlardı. “Önce iyice iyileş” diyorlardı, kızıyordu Ekrem.

Onbeş yaşında öldürülmüştü.

Onbeş yaşında ve her yaşta öldürülüyordu insanlar o ülkede.

Bir de kamp komutanlarından Orhan geldi aklıma. Patates yemekten bıkmıştı. “Bu patates tarlalarını bir bulsam gidip hepsini dinamitleyeceğim” diyordu. O da bir çatışmada ölmüştü. O devlete göre belki tam öldürülecek çağda, yani yirmibes yaşındaydı.

Kemal’i mutfak nöbeti için çağırdılar. “Birazdan gel sana çay yapayım Kadir heval” dedi. Köylerde öğretmenlik yaptığım zamanlarda da öğrencilerim bana aynı şeyi söylerlerdi. “Çay içmeye bize gel öğretmenim.”

Onlardan kaç tanesi yaşıyor acaba şimdi?

Ve Kemallerin, Mahirlerin kurşun sesi duymadan yaşayacakları günler daha ne kadar bekleyecek?

Rojin 15 yaşında. Gerillaya 1.5 yıl önce katılmış. Daha doğrusu o doğuştan gerilla.

Çünkü yıllar önce babası, daha Rojin doğmadan tanışmış gerillayla. Yüksek okula giderken tutuklanmış baba. On yıl gibi uzun, insan yaşamında önemli bir süreyi cezaevlerinde, yoğun işkenceler altında geçirmiş. Cezaevinden çıktıktan sonra da rahat bırakmamış devlet onu. İkide bir gözaltına alınmış. Her defasında bırakıp, yeniden yeniden gözaltına alınan baba, bir gün gerillaya katılacağını söylemiş ve evden ayrılmış. Kısa bir süre sonra da Rojin ve annesi Hezil onun bir çatışmada öldüğünü duymuşlar.

Hezil köyde de kentte de ev kadını. Köyde akrabaları onlara bakmış, baba hapisteyken. Hezil ilkokul dördüncü sınıfa kadar okumuş ama bir üniversite bitirmiş kadar bilgili. Bilgisini dışarı vururken de alabildiğine alçakgönüllü.

Rojin babasıyla cezaevinin demir parmaklıkları arkasında tanışmış. İzin verildiği kadar görüşmüşler cezaevlerinin kurbanlık ziyaret yerlerinde. Rojin o zamanlar babasının neden cezaevinde kaldığını, neden eve gelmediğini hep soruyormuş. Yavaş yavaş anlamış nedenleri. Babası öldürüldüğü zaman 13,5 yaşındaymış. Annesi Hezil ile birlikte oturup karar almışlar “gerillaya katılacağız” diye.

Karar anını anne Hezil şöyle anlatıyor:

“Bu mücadelenin doğru olduğuna inandığımız için katıldık. Eşim şehit düşünce katılmamızın doğru olacağını düşündük. Partiyi eşimin aracılığıyla tanıdım. Gerçekten ben her şeyi onunla birlikte tanıdım. Partinin dışında değil içindeydik, ama her şeyi ne kadar doğru, ne kadar tam yaşadığımızı bilmiyordum. Eksikler, yanlışlar bende nasıl şekilleniyordu, ayırdında değildim. Ama karar verdim daha yakın olmaya ve geldim. 1.5 yıldır buradayım.”

Rojin, annesinin anlattıklarını dinlerken gülümsüyor. Sözü annesinin ağzından alıp, sürdürüyor:

“Aslında babamın şehit oluşu katılmamda önemli bir etken oldu. Evde oturmaktan savaşa katılmamda önemli bir sorumluluk olduğunu düşünüyordum. Bu bir görevdir ve bunda benim de rolüm olmalı diyordum. Oturup birlikte tartıştık annemle. Katılmamda bir intikam duygusunun rolünün de olduğunu inkar etmiyorum. Babam hem on yıl cezaevinde kaldı, hem de şehit edildi. Öfkemi gizlemem için bir neden var mı?”

Çocukluğunda hiç oynamadığını söylüyor Rojin. Çevresinde korkunç bir savaş sürdüğü için oyuna yer ve zaman bulamıyor. Yaşadığı kentte her gün insanlar öldürülüyorken nasıl oynasın Rojin? Bomba sesleri türkülerin üstünü örtüyor ve güzel bir türkü değil hep ağıt doluyor Rojin’in kulaklarına. Rojin onbeş yaşında değil, otuzbeş yaşındaki annesi kadar olgun konuşuyor:

“Küçük yaşta büyütlüş tarzı önemliydi katılmamda. Bana sen çocuk değilsin, büyüksün, ağırbaşlı olmalısın, deniliyordu sürekli. Cezaevi ile sürekli ilişkide olmamda, beni çocukluktan çabuk uzaklaştırdı. O nedenle büyük insanlarla kolay ilişki kurabiliyorum. Buraya gelince hiç zorlanmadım. Her şey çok

normal geldi bana. Başlangıçta arkadaşla ayrı ayrı yerlere gitmiştik. Aslında önce birlikte 4 ay kaldık kampta, sonra 8 ay ayrıldık, şimdi yine birlikteyiz.”

Annesine “arkadaş” derken gülümsüyordu Rojin. “Artık anne demiyorum. Benim için arkadaşlık, yoldaşlık daha kutsal” diyerek açıklıyor davranışını.

Anne de kızına “arkadaş” diyor. Böyle olması daha çok hoşlarına gidiyor. Savaşa gidecekleri gün ayrılmak zorunda kalırlarsa iki arkadaş olarak ayrılacaklarını belirtiyorlar. Onlar için orada bulunanların hepsi aynı değerde.

“Benim için savaş iki yanı sürüyor” diyor Rojin. “biri şimdi şiddetle süren silahlı savaş. Öteki ise insanın kendi kendisiyle sürdürdüğü savaş. İnsan kendisine karşı sürdürdüğü savaşı kazanamadıkça öteki savaşı kazanamaz. İnsanın kendisine karşı sürdürdüğü savaş boyutsuzdur. Barış, öyle bir özgürlük, yücelik istiyor ki o kişiye ulaşmak için müthiş bir savaş sürdürmek zorunda insan.”

Rojin çocukluğunda ip atlamamış, oyuncaklarla, bebeklerle oynayamamış ama 15 yaşındayken PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan ile futbol oynuyor.

“Başkanla ilk kez oynadığımda epeyce heyecanlanmıştım. Başkan bana top oynayıp oynamadığımı sormuştu. Ona kızlar futbol oynamaz dedim, güldü. Sonra onunla oynadım.”

Küçükken annesinden iki kez dayak yediğini söylüyor Rojin. Hezil, kızına, mücadele arkadaşına utangaç bakıyor. “Evet küçüktü, bir iki kez dövdüm” diyor. “Ama her defasında vurduğum için derin bir pişmanlık duydum. Şimdi bunu asla yapamam. O benim kızım değil yoldaşım, arkadaşım. Bu duygu bence çok yüce bir duygu.”

“Türk annelerine bir şey söylemek istiyorum” diyor anne Hezil. “Çocuklarını bu pis savaşa sürmesinler. Onları iyi yetiştirsinler, onlarla arkadaş olsunlar ki bütün ulusların çocukları arkadaş olabilsinler. Bu savaş durmadıkça hem bizim hem onların çocukları ölmeye devam edecek. Bundan kimin yararı var?”

Rojin de hem Türk, hem Kürt genç kızlarına seslenmek istediğini söylüyor:

“Öncelikle kendi özgür kimliklerini yakalamaya çalışmalılar bence” diyor Rojin. “Özgürlüğe ulaşmak ise mücadeleye katılmakla olanaklı. Bence insanın dünyasında, kendi kimliğiyle barışık olarak yaşamasıyla elde edilebilir. Biz bütün genç kızlar gelecek dünyanın böyle güzel insanlarla dolu olması için neden birlikte mücadele etmeyelim?”

Hezil ve Rojin hemen hemen aynı boydalar. Kimse, sormadan onların anne kız olduğunun ayırdına varamaz. Birlikte yapıyorlar işlerini. Aynı kampta, aynı savaşın ortasında, aynı güçlüklerle birlikte göğüs geriyorlar. “Haydi arkadaş” diyor Hezil kızına, “bu kadar sohbet yeter, biraz da işimize bakalım.”

Gülerek, kolkola çıkıyorlar dışarı.

İçimden yükselen sesi bastırıyorum; ne olur bu insanlar ölmesin!

Küçük Kemal, Hezil ve Rojin

A. Kadir Konuk

dönüp konuşan gence baktım. Evet bu oydu. Gelişmiş, güçlenmiş, daha erkekleşmiş ama hala benim ikibuçuk yıl önce tanıdığım, gülen gözlerle etrafı bakan Mahir’di bu. Demek bu kampta adı Kemal olmuştu. Gerçek adını ise belki kendisinden başka sadece bir iki yönetici biliyordu.

Kemal ile tanışmam yaşamımın ilginç olaylarından biri. Onu Barelias yakınlarında bir köyün lokantasında görmüştüm ilk kez. Yanımızda Mustafa Gezgör de vardı. Mustafa Gezgör, Kemal’i bize tanıştırırken, “yıllardır gerillada, ama daha tam gerilla olamadı” demişti.

Mustafa Gezgör bir süre sonra ülkeye gideceğini ve orada arkadaşlarıyla birlikte bir çatışmada yaşamını yitireceği-

Bahar geldi, kanınız kaynıyor diyelim. Tabii, çok denedik. Biz istediğimiz gibi olacağını sandık, ama hiç. Benim de yapacak bir sözüm vardır, yaptım. Diğer tarafta ikiyezlülük, sahtekarlık, güçsüzlük, beceriksizlik sergilendi. Adeta bütün baharların canına okundu. En güzelim hazırlanan baharlar anlamsız hale getirildi. 1985'ten beri tarihi bahar çıkışları var. Olağanüstü hazırlandık. Tam on büyük bahar hazırlığı yaptık. Yüzlerce kişiyle ve olağanüstü yüklenmeyle yaptık. Hiç layık olamadılar. Her tarafa, bütün eyaletlere yolladık, yaşatamadılar. Ne kadar insan vardı; hep güven veren, umut bağladığımız. Ama dayanamadılar. Bahar çıkışları çok ciddiye alınmalıydı. Şimdilerde bile bu verilen muazzam gücün nasıl çarçur edildiğini gördükçe insan büyük öfke duyuyor. Halbuki bir tek gerillayı bile nasıl yarattığımız ortada ve onu nasıl kullanmak gerektiği de çok açık. Birisiyle aylarca, yıllarca uğraşıyoruz. En işlevsiz konumda kendini tüketebiliyor.

Karşılığı böyle mi olmalıydı? Unutmayın ki, bu çalışmanın sahibi siz değilsiniz. Siz çok kaçan ve bir yerde kadere razı olan kişiliklersiniz. Buna razı olmayan biziz. Bu konuda bir şeyler başarmak ve başlatmak isteyen biziz. Yaşam deneyimleriniz var, ama içinde fazla başarı imkanı yok. En kötüsü de bunu kendinize itiraf etmiyorsunuz. Son derece kendinizi kamufle ediyorsunuz, kendinizi kandırıyorsunuz. Hatta değişik

suratla göstermeye çalışıyorsunuz. Köylü suratlılığı, böyle gayri ciddi suratlar, son derece yalancı suratlar. Tabii ikiyezlü bunlar. Bu, devrimin çok ciddi suratı yanında hiçbir şey ifade etmez. Bunları, bu yaşadığımız büyük deneyimleri göz önüne getirerek söylüyorsunuz.

Baharları çok kötü karşıladılar. Birçok tarihi bahar vardı. Düşman daha derli-

NASIL YAŞAMALI?

Baharı yaşayın

ABDULLAH ÖCALAN

toplu hazırlıklıydı. Ondan sonra da taşıt bize; kirllet baharı, temizlettir veya yeni bir baharı bize başlat! Vicdanınız bunu nasıl kaldırıyor? Veya bu kadar zayıflık nasıl yaşanıyor? Umurunda değil ki...

Dediğim gibi, bahar sağlam geliyor. Yaşam umudu güçlü geliştiriliyor. Kimsenin umurunda değil. Anlık hevesleri, varsa-yoksa o kadar. Namuslu adam kim? **“Ben bu baharı halkın baharına dönüştüreceğim; bu baharı halkın büyük umut baharına dönüştürmezsem, bana da falankes demesinler”** diyen bir namuslu var mı içinizde? Tam tersine baharları bozma, kirlletme tutumu görüldü. Halbuki ben öyle yaklaşmadım. Bir baharı yakalayabilmek

için, halka bir baharı umut haline getirebilmek için, şu son yıllarda yaptıklarımızı düşünüyorum. Tabii çoğunuz bunu yüreğinde duymuyor. Sizde yürek yok mu? Nedir bir bahar sıcaklığı? Halk için yapılan bir baharın sıcaklığı nasıl yaratılmak istendi? Parti tarihini incelemelisiniz. **“Yoldaş, bu ne çalışmaydı, o ne tür yaklaşımlardı,**

hangi koşullarda neler, nasıl yapıldı” diyen ve ilgi bile duyan yok.

Tabii, düzeyi böyle olan, büyük davalara büyük baş koymayı beceremez. Büyük baharları yaşayamaz, yaşatamaz. Sadece umut baharlarını umutsuzluğa çevirir. Çoğunlukla yapıldığı gibi umurunuzda değil.

Sizin için önemli olan bireycilik. Ağlasanız da sizin için çok güzel bir olay. Kendiniz için, bir halk için umut olabilmek, bir halkın umudu haline dönüşebilmek nerede? Bunu düşünler, serseriler, soytarılar akla bile getirmez. Yazık çok yazık! Yüreklere ne kadar cüce! Ne kadar bencil, iddiasız! Devrimcilikten ve sonuç almaktan uzak!

Bu hususları böyle çarpıcı bir biçimde görmeye de yanaşmıyorsunuz. Bir tarz icat edilmiş, bana öyle geliyor ki buna bayılıyorsunuz. Tabii, ben de bunu PKK'de değiştirmek istiyorum. Çünkü, bunu tanıyorum ve beni tatmin etmiyor. Kaybettirdiğini görüyorum. Siz kendinizi can pazarına da ucuz atmış olabilirsiniz ama ben, kesinlikle can pazarına kendimi böyle ucuz atmaya fırsat vermem. Bu büyük hakaret, saygısızlık olur benim için, temsil ettiğimiz değerler için. Belli ki size boyun eğmemem gerekiyor. Çünkü içinde tehlikeler var. Artık sizi size rağmen gerektiğinde daha da yerle bir etmek bile uygun olabilir. Sizin dayatmalarınız karşısında benim bile aldanma tehlikem var, bunu değiştirebilmeliyim. Sözleriniz aldanmamalıyım, tavırlarınızı ciddiye almamalıyım. Çünkü pratik gösteriyor ki, kendinizi bile kandırmaktan çekinmiyorsunuz.

Fanatik yönünüz ağır basıyor. Bu fanatizmi yıkmadan, bırak başımıza, kendi başınıza da bela olursunuz. Varsa bir olumlu yanınız, gelişme istikrarınız o da körelir. Böyle ciddi durumlarınız var aslında. Zafer yürüyüşünü temsil edenler olsaydı, biz değişik konuşurduk, onlara **“dua”** ederdik, övgüler yağdırırdık. Ama bu yok. Ortada zafer yürüyüşünü temsil edip de övgüye layık kişileri göremiyoruz, alkışlayamıyoruz. Halbuki buna ne kadar ihtiyaç var, övgüye değer yoldaşlara...

ONBİNLERİN EĞİTİMİ

Küçük adam

Eskiden **“küçük adam”** denilseydi, kısa boylu veya cüce kişi akla gelirdi. Şimdiye değil. Siyasetin gelişmesiyle birlikte sadece belli ölçüler değil, insanlardaki kompleks, alışkanlık vd. özellikler de değişmiştir. Günümüzde **“küçük adam”** ve **“büyük adam”** deyimleri yaygındır. Güç düzeyine göre bu deyimler kullanılır. Bu da çoğunlukla eski insan anlayışı temelindedir. Yanlışlığı ortada. Maddiyata dayanıyor bu yaklaşım. Böyle bir durumda her an **“büyük adam”** küçülebilir, **“küçük adam”** büyüyebilir.

Öyleyse burada anlatılmak istenen **“küçük adam”** kimdir ve nerededir?

Sömürgeleştirilen (bu sömürgeleştiren de kemalizm olunca) insanın yapısı çelişkiler yumağıdır. İç içe geçmiş anlayış ve özelliklerden ibarettir. Bu yönüyle sömürgecilik sömürgeleştirdiği insanı küçültmüştür, ayakta duramaz, dursa bile yürüyemez hale getirmiştir. Büyümemesi için türlü türlü tedbir almıştır. Beynini, ruhunu, bilincini öldürmüş, kendine hizmet eder halde programlamıştır. Bu programın komutları dışında fonksiyon göremez düzeye düşürülmüştür. Bu temelde sömürgecilik için kazanılan bir varlığa dönüştürülmüştür.

Böyle bir insan sömürgecilik için ne kadar yararlılıklar gösteriyorsa, kendisi ve halkı için de o kadar zarar verici olur. Özüne karşıt bir kişilik şekillenmesine uğrar. Programın yönetildiği hafıza bölümü vardır, orası değiştirilmeden, sömürgecilik tarafından programlanan insan değişmez.

Ulusal kurtuluş süreci sömürgeciliğin programlanmış kişiliğini bozmuştur. Bu programın beyni, yani hafızası tasfiye edilmiştir. Bu nedenle komutlarla program yürüyemez duruma gelmiştir.

Bu yetmiyor. Bir yere kadar düzenin programından kurtarılan insan, bir anlamda sömürgecilğe büyük darbedir. Ama ulusal kurtuluş hizmetinde tam işlev gören bir insan gerçeği değildir. Dolayısıyla sömürgeciliğin kalıntılarından tam arınmış olmuyor. En azından düşünürken, konuşurken, yürürken, oturup kalkarken, yaşarken ulusal kimlik ve özgürlüğe göre değildir. Bu noktada yeniye yaşamadığından eskinin alışkanlıklarından kurtulamaz. Bunun isteme göre olmaması fazla bir şey değiştirmiyor. Tek farkı, eskiden kendiliğinden kendi özüne karşıt olması, şimdiye istemeden yapmasıdır. Bu, sonucu değiştirecek bir fark değildir.

Türk sömürgeciliğini Kürdün iç ve dış dünyasından kovma eylemi, doğuş ve gençlik aşamasını geride bırakarak büyümüştür. Bu büyümeyle söz konusu eylemi zaferle tamamlama sürecindedir. İnsanlarımızda buna denk düşen bir büyümenin olmaması bu sürecin önünde bir engeldir. Dış düşmanın dayattığı zorluklara ek olarak bir yük biçiminde ağırlık oluşturmaktadır.

Duruma böyle bakıldığında, kendimiz de dahil sağımız solumuz **“küçük adam”**larla dolu. Her yerde **“küçükler”** var. Bulmak zor değil. Hem burada, hem orada, hem de diğer yerde **“küçük adam”**, büyüğünden daha fazladır.

“Nasıldır, kimdir bu küçük adam”

sorusu sorulduğunda, verilebilecek cevap kapsamlı ve çeşitlidir. Düşünürken küçük, konuşurken küçük, yürürken küçük, yaparken küçük olmanın altı deşildiğinde adeta dipsiz bir kuyu gibidir. Derinliğinin her metresinde, bir diğerinden beslenen başka bir şey vardır. Bu sömürgeciliğin ne kadar sert ve kötü vurduğunu gösteriyor. Bayıltan acımasız bir darbeye gözleri kararttığını doğruluyor.

Kendine gelmenin değil, şimdiye kadar vurana bin kat daha amansız vurmanın zamanıdır. Şüphesiz bu kolay da değil, büyük bir iş. Rakip deneyimli, destekleyenleri kalabalık. Böyle bir durumda nasıl bir güçle karşı karşıya olduğunu unutursan düşünemediğin kadar büyük kaybedersin. Büyük güçle, büyük tehlikeyle karşı karşıya olanların alması gereken pozisyonlar vardır. Buna göre büyük düşünmek, planlamak ve vurmak esas olandır. Yaşamda, eylemde, örgütte ölçülerini büyük koymamak, koşullara ve zamana göre kaybettirir. Ölçülerde büyük-küçük ayrımını yapmamak ya da yapma gereğini duymamak, ortam ne olursa olsun kendini **“yoklar listesi”**ne koymaktır. **“Var mıyım, yok muyum”** muhasebesini yapmamak, iyi-kötü, gerekli-gereksiz olup olmadığını bilmeye ihtiyaç duymayacak kadar kendine saygı göstermemektir.

“Ben kimim, neyim; kim ve nasıl olmalıyım” sorusu gerçekten yaşamak ve özgürleşmek isteyen insanın ayrılmaz bir parçası olmak zorundadır. Sadece hatırladığında, vesile doğduğunda bu soruyu sormak, bir şeyler değiştirecek kadar anlamlı değildir. Bir insanda bulunan özellikler, aslında o insan tarafından inanılan özelliklerdir. **“Şu şu özelliğim böyledir şöyledir”** denilip de yaşanmasına devam edilirse, bu, burada bir inanç var demektir. İnanılmayan bir şey yapılmaz, onda ısrar edilmez. Bunun farkına varamayacak düzeyde

olup da öğrenmeye çalışmamak daha da kötüdür.

Bunlar **“küçük adam”**ın özellikleridir. Bu özelliklerin bütünü öz güven, öz irade önünde müthiş bir engeldir. Eski alışkanlıkların işgali altında boy atamamak, gelişmeye açılmamaktır. Küçüklüğe boyun eğmektir. Şu veya bu gerekçeye sığınıp küçüklüğün yaşamına kader gözüyle bakmaktır.

Bu **“küçük adam”**ın bir özelliği; bütün yaşamının kendisine saygısızlıktan ibaret olmasıdır. Kendine sahip çıkmaması, başkalarının insafına teslim olmanın farkına varmamasıdır.

İnsan olmak isteyip de kendinin ve insanın gelişimine hizmet etme gücüne ulaşma çabasında bulunmamak dünya insanlığı için ciddi bir tehlikedir. **“Küçük adam”**lar her ülkede ve kıtada **“yaşıyor”**lar. İnsanlığın büyümesinde ve gelişmesinde bunlar birer ayak bağıdır. Kapitalist-emperyalist sistem kendini sürdürmenin bir yolu olarak, toplumlar ve halklar üzerinde çok çeşitli yöntemler sonucu bireyleri küçültürerek egemenlik kuruyor. Emperyalizmin beyinlere sızma eylemi böyle bir sonuç yaratıyor.

“Küçük adam” böyle bir politikanın ürünü olarak ortaya çıkıyor.

Özgür ve geliştirici bir ortamda bulunmak, büyüme için yeterli değildir. Kişinin özgürleştirme ve geliştirme ortamına yaptığı katılıma bağlıdır. Bu ortama uymak, aykırı davranmamak fazla bir şey değildir. Hükmedebilmek, kader belirlemek, daha da ilerilere adım atmak; gelişmeyle atbaşı gitmek için zorunludur.

Kürdistan halkı gibi çok hayati bir süreçten geçen bir halk için bu ölçüler daha fazla geçerlidir. Beyni, yüreği dondurulan bir halk, karanlıkları yırtıp güneşin ışınları için buz dağlarına giden yolu açma gibi bir görevle karşı karşıyadır.

“Tarihim, bir parti tarihidir, bir hareket tarihidir, hatta bir ulus, bir yeni insan tarihidir.” (BAŞKAN APO)

POLİTİK

Bir şeye emek verecek yaratanlar, onun kadrini kıymetini çok iyi bilen, onu canı, gözü gibi koruyanlar olurken, yaratılan bir değere hazır konanlar ise kadir kıymet bilmez olmuşlardır. Emekle yaratılan değerlere gizlice ve sinsice el koyma, hiç yotkan sahip olma ise hırsızlık olarak görülmüş ve daha insanlığın en ilkel evresinden günümüze dek toplumlar tarafından en lanetle anılan, en kötü, en yüz kızartıcı ve en aşağılık bir olay olarak değerlendirilmiştir. İnsanlık dünyasında hırsızın yeri hiç olmamış ve en ufak bir hoşgörülle bile karşılanmamıştır. Hırsızlık tüm toplumlarda sürekli cezalandırılmış, mahkum edilmiş, lanetlenmiş, hiçbir saygınlığı olmadan utanç içinde yaşamaya terk edilmiştir. En gelişmiş toplumlarda hırsızlar belli bir eğitime, değişim, yeniden terbiye etme uygulamalarına tabi tutularak topluma dahil edilmeleri öngörülür. Eğitime olumlu yanıt vermeyenler ise toplum dışı kalmaya ömür boyu mahkum edilerek, sürekli bir dışıtanmaya terk edilmişlerdir.

Hırsızlık olgusu maddi yaşam gereksinimlerini çalıp çırpma, hiçbir emek harcamadan bedavacı ve asalak bir yaşamla günü birlik hareket etme, günlük yaşam felsefesinde ifadesini bulurken; politik hırsızlık ise çok daha farklı bir alanda kendini sahneliyor. Özünde adi hırsızlıktan pek farklı olmayan siyasal ahlaksızlık da, siyasal kısırlıkta, siyasal tüketicilikte, amaç ve inançlar doğrultusunda ciddi bir savaşıllığa emek sarfetmeyen, kendini ve yaşamı değişen koşullar ve ihtiyaçlara göre üretmeyen, yaratmayan, koruyup kollamayan, geliştirip kazandırmayan; mücadelede sürekli kaybeden, eldeki imkanların çok ucuz harcanmasına kolay razı olan; kendini sürekli eğiterek yeniden yaratmayan ve dolayısıyla çevresini, halkı, savaşı arkadaşlarını eğitmeyen, geliştirmeyen, gelişmeler karşısında taktik üretkenliği kendini kavuşturmayan kişiliklerde ifadesini bulur.

Adi bir hırsız hiçbir emek harcamadan elde edilen değerlerin kıymetinin bilincinde değildir.

Dolayısıyla bir anda sahip olduğu imkanları alabildiğine keyfince değerlendiren dileğince harcar. Bu değerleri elde etmede hiçbir emek sarfetmediğinden dolayı onları harcarken hiçbir sorumluluk duymaz. Bir gün krallar gibi yaşar, sultanlar gibi gezer, eğlenir, ama ikinci gün tam bir züğürt gibi çinl çıplak kalır, çaresizlik içinde sefilce yaşar. En kolayından, en ucuzundan fazla riske girmeden yeniden bir şeylere kavuşmanın hesabına girer. Sadece bunu düşünür. Ve tüm yeteneklerini bu doğrultuda harekete geçirir. Politik hırsızınki de özünde bundan pek farklı değildir. Kişi politik mücadeleye atılmıştır, ama onun bireyci, bencil çıkarları ve kişisel kaygıları, kişisel duygularını tatmin her şeyin üstündedir. Bir günlük yetki ve mevki için her şeyi göze alabilir. Bir

yerlere gelmiş veya getirilmişse, bunun üzerine oturur. Orada kendini yaşatabildiği kadar yaşatmayı esas alır. Yaşamda, mücadelede kişisel duygularını tatmin ettiği oranda vardır, aksi takdirde yoktur. Bu anlamıyla çıkarıcıdır ve **“bir günlük paşalığı uğruna”** çiğnemeyeceği, peşkeş çekmeyeceği parti değeri yoktur.

Örgütlü bir yaşamda, kişisel hırsları uğruna her türlü hizipçilik, komplo, provokasyon, bozgunculuktan kaçınmaz. Mücadelenin genel çıkarları, ulusal çıkarlar-kaygılar, sınıfsal kaygılar, parti ve örgüt kaygısı yoktur. Bu tür kaygılar da onun için fazla önemli değildir. Onun için önemli olan bir tek şey vardır: O da, kişisel duygularını tatmin etmek ve değerler üzerinde tepinmektir.

Yoldaşlarına karşı saygı ve sevgisi yoktur. Yoldaşlarını büyük emeklerin bir ürünü olan

Fedakarlık, alçakgönüllülük gibi emekçi özelliklere düşmandır. Kendisine dokundunu, feryad-ı figan eder. Müthiş duyarlı ve sorumlu kesilir veya öyle davranır gibi gözükür. Kendi savunma mekanizmalarını derhal harekete geçirir. Yaşanan tüm yetmezliklerin, olumsuzlukların, yenilgilerin sorumluluklarını, nedenlerini büyük bir kumazlıkla hep kendi dışında arar. Ve kendi üzerinde şekillenebilecek en ufak bir yargıya bile izin vermek istemez. Çünkü kendi gerçek yüzünün açığa çıkması, onun da sonunu getirecek ve artık devrimci saflarda yer bulamayacaktır.

Bu tipler aynı zamanda ilkesiz ve ölçsüzdürler. Hiçbir kural ve kaideye kendilerini vurmazlar. İçte sürekli bir anarşizmi yaşarlar. Disipline düşmandırlar. İlkesizlik ve ölçsüzlük

ler. Korkaktırlar. Cesaretin zerresini bile kendilerinde taşımazlar. Düşmana çok kolay teslim olur ve ihaneti seçerler. Ruhlarında teslimiyeti yaşatırlar. Bunun için çok kolay pes ederler. Bencil ve egoisttirler. Gerekğinde canlarını feda etmesini bilmezler.

Yine kıskanç ve çekiştirme-cidirler. Emekçileri kıskanırlar ve tam bir değer düşmanıdırlar. **“Değerlere nasıl konarım, onların üstüne nasıl yatarım”** hayalleri ve hesaplarıyla oturur, kalkar, uyur ve gezerler. Müthiş kapris yaparlar. Emeğe emek katma diye bir dertleri yoktur. Birileri yaratsın onun emrine versin anlayışı en büyük arzularıdır.

Politik hırsızlarda iffetin zerresi aranmaz, dört dörtlük yüzüzdürler. Herkesin nabzına göre şerbet verme, insanları kendine bağlama, kendini sev-

meye çalışırlar.

Özellikle mücadelenin kitle-selleştiği, kurumlaşma ve iktidarlaşmaya doğru gittiği bu süreçte boşluklardan yararlanan, orta ve küçük-burjuva tabakalara mensup ne kadar beleşçi, haziropçu varsa, saflara akin eder. Legal, yarı legal, kültürel kurumlar, basın-yayın, diplomatik alanlar gibi disiplin ve denetimin zayıf olduğu alanlar politik hırsızlar için en uygun zeminlerdir. Buralara müthiş akin ederler. Can ve kan temelinde ortaya çıkmış olan değerlere, yurtseverlik, devrimcilik adına çullanırlar ve hızla palazlanmaya çalışırlar. Birbirlerine karşı da kıyasıya çatışmaya girişirler. Bu çatışma; değer üretme temelinde düşmana karşı bir savaşım biçiminde gelişmez. Daha çok birbirlerine her türlü çamuru atma, dedikodu geliştirme, gruplaşmalar yaratarak, ayak oyunları ile köşe kapmacaya girişirler.

Örgütsel boşluk ve denimsizlikler ortamında kendi kendilerini en yetkili kurumlar ve bireyler ilan ederek çok gözükaraca değerlerin gaspına ve talanına girişirler. Bununla da ne yaman yurtseverlik, devrimcilik yapan kişiler olduklarını yarmaya çalışırlar. Bu tipler sadece siyaset hırsızları olarak da kalmaz, aynı zamanda büyük maddi vurgunlar da yaparlar.

Her türlü politik hırsızlık bunların temel politikaları olur. Bu tür kişiliklerin nerede, ne zaman bela haline gelecekleri belli olmaz. Devrimci yaşamda kurulu birer saatli bomba gibidirler. Her an skandallar yaratmaya gebedirler. Yaratıcı, verimli olmaları bir yana, hazır değerlere adi bir hırsız gibi yaklaşarak hep bir tüketiciliği esas alırlar. Devrimci yaşamda, yaşama güç yetiremez, kendini hiç mi hiç yormaz, eğitmez, kendini öz-gürleştirmez ve özgürlükçü adım attırmazlar.

Politik hırsız kişiliğin hiçbir kişilik onuru yoktur. Kırk bin kez tövbe eder, ama yine en düşkün bir tarzda mesleğini icra eder. Kendini değiştirme eğilimini bile göstermez, çünkü devrime inançsızdır. Zafere inanç ve umutları yoktur. Ve bu tür tiplerde ağır basan yan hep kişisel yanlardır.

Ulusal kurtuluş mücadelesinde atılan her adım büyük bir emek temelinde yaratılmış büyük kan ve can bedelleri ödenererek bugünler yoktan var edilmiştir.

Doğru katılım; yaratılan değerlerin ve tarihin anlamını doğru kavramakla ve ona denk bir savaşıllıkla can fedane bir şekilde büyük bir tutkuyla yaşama sarılmakla olur. Esas doğrultu budur. Hiçbir keyfi yaklaşım girmeden PKK'nin özü ve biçimiyle bütünleşerek canlı, coşkulu, üretken, kendini eğitip geliştiren, yoldaşlarını seven, sayan, koruyup kollayan ve yaşamda büyük bir emeği temel yaşam prensibi olarak alan bir katılımın savunucuları olmak zorunluluğu vardır. Aksi halde her türlü yaklaşım gafilce olur.

— Evin Roza

Politik hırsız kişiliğin hiçbir kişilik onuru yoktur. Kırk bin kez tövbe eder, ama yine en düşkün bir tarzda mesleğini icra eder. Kendini değiştirme eğilimini bile göstermez, çünkü devrime inançsızdır. Zafere dair inanç ve umutları yoktur. Ve bu tür tiplerde ağır basan yan hep kişisel yanlardır.”

değerler olarak görmez, onlara karşı yüksek sorumluluk bilincini fazla taşımaz. Siyasal-örgütsel çalışmalarda siyasetin öznesi olma, bu temelde yoğunlaşma, sorgulayıcı, geliştirici bir katılımın sahibi olma doğrultusunda çaba sarfetmez.

Politik hırsız bir kişilik, pratik faaliyette sunulan hazır reçetelerde kendini sınırlar. Oldukça dogmatik, şematik ve şabloncudur. Teoride ve ideolojide ezberci, pratikte tek düzedir. Kendini ideolojik-politik düzeyde, teorik düzeyde geliştirme, üretme, yenileme ihtiyacını duymadığı gibi çevresi, halkı ve savaşı arkadaşlarını da bu temelde eğitmeye ihtiyaç duymaz. Eğitmenlik yapma, emekçi olma ona azap gibi gelir. Eğitilmeye ihtiyaç bile duymaz. Pratiğiyle, kişiliğiyle, emeğiyle saygınlık kazanma yerine, yetki ve mevkiyle saygınlık kurmaya çalışır. Sahip olduğu yetkileri, partinin, mücadelenin, davanın genel ulusal ve sınıfsal çıkarları doğrultusunda kullanmayı esas almaz.

Kendisine dokunulmadıkça, sınıf mücadelesinde de duyarlı değildir. Duyarlı olması da beklenemez. Çünkü bireysel çıkarları gereği sınıf mücadelesini ya erteler ve uzlaştır, ya da daha fazla çıkar elde etmek veya eldekini korumak için devreye sokar. Sınıf mücadelesinin de ulusal-toplumsal çıkarlarla bağlantılı olduğunu bildiğinden, böyle tiplerin çizgiyi koruma gibi bir dertleri yoktur. Sadece onun kişisel dar dünyası ve duygularına dokunulmadıkça, parti içinde yaşanan her türlü anlayış ve yetmezliğe göz yumar. Bir bakarsın tam bir ortayolcu, bir bakarsın tam bir küçük-burjuva liberali, bir bakarsın oldukça uyumlu, bir bakarsın, tam bir bozguncu, sekte, kırıcı, bastırmacı, dağıtıcı olmuştur.

en belirgin yanlarıdır. Emeğe, çabaya, bunun temsilcilerine karşı en saygısızca tutumun sahibidir: hatta bunları enayi yerine koyarak, alaycı bir temelde yaklaşırlar. Gerçek emek sahiplerine içten içe düşmanlık beslerler. Değerleri koruyan, onlar üzerinde titreyenlere öfke duyarlar. Müthiş korkak, sinsici, sahtekar ve riyakardırlar. Son derece dalkavukça yaklaşımları söz konusudur. Fitne-fesat, dedikodu, ahbap-çavuşluk, kendini esas alma en temel karakteristik özellikleridir.

Ucuz yoldan popüler olmak politik hırsızların en büyük hedefidir. Bireysel hırs ve tutku uğruna her şeyi göze aldıkları için, davanın, halkın, devrimin, örgütün temel çıkarlarını düşünmezler. Örgütcü bir mantıkla hareket etme, davranma yerine, çeteci bir zihniyetin sahibidirler. Kendilerine müthiş sevdalı, küçük büyük tüm dağları kendilerinin yarattıklarını sanırlar. Kemalist entrikacılığın tüm gaspçı, inkarcı, talancı özelliklerini taşırlar.

Dilbazdırlar. Lafları boldur, ama pratikleri sıfırdır. Demagogik ve ajitatif yanlarını geliştirerek kendilerini kamufle etmeye çalışırlar. Kendilerine karşı sınıf savaşımında da oldukça oportünisttirler. Kendilerine özlü ve ciddi bir yönelimin sahibi olmazlar. Örgütsel ortamlarda tam bir kapalı kutu gibidirler. Sandık içinde kilitli sandıktırlar. Açıklığa pek gelmezler, kendilerini çok iyi gizlerler. Herkes kendisini açsın, açık davranсын ister ama, ona gelince söylenecek bir şeyi bulamazlar. Bu tipler zora gelmezler. Emeğe yabancı olduklarından, düşmanla karşı karşıya geldiklerinde, bir tokat yemeden, düşmana bütün emekleri, değerleri teslim ederler. Değerleri bir çırpıda ele verir-

dirmeyi her şeyin üstünde tutarlar. Dava arkadaşlarını, banyan olsun, erkek olsun, duygu temelinde yaklaşımları en temel belirgin yaklaşımlarıdır. Kişilerin zaaflarına, eksik ve yetmezliklerine hitap ederler. Bunları yoldaşlarına karşı kullanırlar. Yoldaşlarını bir parti değeri yerine koymazlar.

Yoldaşlarına mücadelenin, devrimin değerleri olarak yaklaşmazlar, onları yoldaşları olarak görmez, yoldaşlarını büyütme, güçlendirmeyi esas almazlar. Mücadelenin çıkarlarını esas almadıkları için bireysel hırs ve tutku uğruna her şeyi yaparlar. Yaratılan değer ve imkanları özel zevkleri, rahatları için keyfince kullanırlar.

Emir komutaya, zapt-u rapta, resmiyete, örgüt ölçülerine gelmezler. Gelseler bile biçimseldirler. Özünde tüm bunlara düşmandırlar. Bireyleri her türlü tasarrufları dahilinde kullanmayı düşünürler. Bunun için özel bir yoğunlaşmayı yaşarlar. Ve bu durum pratiklerinde de aynen yansır. Kadınlarsa kadınlıklarını ön plana çıkararak, kadınsı özelliklerini konuşturarak bir yerlere gelmeye çalışırlar ve insanları bu temelde kendi hırsları ve tutkuları uğruna basamak yaparlar.

Yani politik gücünü geliştirme, bu temelde belli bir emek sarfetme yerine, kadınlığı kullanmayı esas alırlar. Erkekler ise geleneksel erkek egemen anlayışlarıyla kadına yaklaşırlar. Onu hep küçük görür, küçümser, mücadelenin devrimci değeri, eşit düzeyde savaşı bir yoldaş olarak görmezler. Onu büyütme, geliştirme yerine, ona kol kanat gererek koruyucu, kollayıcı olarak yaklaşırlar ve himayelerine alarak onları yedeklemeye, duygularıyla oynamaya, verdiği yoldaşça değeri kendi kötü niyetlerine göre yorumlamaya çalışarak düşür-

HIRSIZLIK

Istanbul'dan yola çıktığımızda beş arkadaş-tık. Yaklaşık 24 saatlik uzun ve yorucu bir otobüs yolculuğundan sonra, Türkiye sınırlarından çıkmış, ülkeye giriş yapmıştık. Geldiğimiz il merkezinde, araba de-ğiştirerek, ilçe merkezine doğru yeni bir yolculuk başlamıştı. Kısa bir süre sonra daha il-

bu saygınlık, gerillayaydı. Kürdistanlı her aile, artık gerillanın umut, intikam, zafer, özgürlük olduğunu biliyor ve bu bilinçle sahip çıkıyordu. Bu hırsla düşmana duyduğu öfkenin intikam silahını sahipleniyordu ve zafere olan özleminin sıcaklığıyla kucaklıyordu gerillayı.

Kısa bir yürüyüşten sonra bir başka noktada bekleyen di-

ve önümüzde engel olarak sadece karakolun yanındaki köy yolundan geçmek kalmıştı. Bu yoldan nöbetçi kulübelerden biri görünüyordu yalnızca. Arama genelde kontrol noktasında, o da bazen yapılıyor-muş. Bu noktayı geçtiğimiz için geçiş çok zorlu olmaya-caktı artık. Sessizce karakol binasının yanındaki yoldan ilerleyerek geçtik. Yaklaşık bir

saat duruyordu. Derken bir çukura saplandı. Birkaç arkadaş aşağı indik. Minibüs içinde olduğumuzdan soğuğu hissetmemiştik ama dışarıya çıktığımızda oldukça keskin bir fırtına ile karşılaştık. Rakım hayli yüksekti. Ve bu fırtınada arabamızın böyle yolda kazaya uğraması hepimizin canını sıkıyordu. Çünkü gecike-bilirdik. Biraz uğraştıktan sonra arabayı çukurdan çıkardık. Yeniden arabaya bindikten çok kısa bir süre sonra, bu kez kaymaya başlamıştık, artık ilerleyemiyorduk. Bu yüzden arabayı kullanan arkadaş, **“heval araba sizi taşıyor, siz arabayı taşıyorsunuz”** diyerek, noktaya yaklaştığımızı, ikiyüz metre kadar kaldığını, ileride yolun solundaki bir kulübede diğer milis arkadaşların bizi bekleyeceklerini belirterek dönmelerinin daha uygun olacağını söylediler.

Kısa bir konuşmadan sonra vedalaşarak ayrılıp geri döndüler. Böylece gece yarısı soğuk fırtınalı havada ve çamurlu yolda rüzgarın hızımızı keserek esmesine rağmen, yine de güçlüklerle ilerliyorduk. Lorin heval, o an rahatsızdı ama yine de azimle ilerliyordu.

Lorin yoldaş gerilladayken, bir ara şehir faaliyetlerinde bulunmuştu. Burada bir müddet kaldıktan sonra deşifre olduğu için yeniden dönüyordu. Bunu büyük bir özlemle istediği her halinden belli oluyordu ve hep **“gerillada özgürlüğün soluğunu hissetmek istiyorum”** diyordu.

Yürüyüş esnasında ilerlemekte güçlük çekmesine rağmen, yine de kendini müthiş zorluyordu. O arada sırtında taşıdığı askeri tip bir çantayı istediğimizde **“hayır gerillanın ayrılmaz parçasıdır, evdir çanta”** diyerek katı bir tavır almıştı. (O an biçimsel bulmuştuk ama savaşı yaşadıkça ne demek istediğini anlamıştık.) Lorin yoldaşın bu tavrı koyarken kararlı tutumu etkileyiciydi. Gerilla için çantanın önemini o an anlayamıyorduk tabii.

Yürüyüşümüz devam ediyordu. O ara fırtına daha da artmıştı. Adeta, jilet gibi kesiyordu yüzümüzü. Rüzgar ilerlememizi engelleyecek güçteydi. Arazi çıplak olduğu için yukarıdan aşağıya doğru çarpıyordu. Artık el ele birbirimizi çekerek ilerleyebiliyorduk. Yol bir türlü bitmek bilmiyordu. Bir ara öndeki arkadaşlar (dağınık yürüyorduk) bizlere doğru bağırarak, yolun sonunda bir kulübe olduğunu söylediler. Bu haberi aldığımızda, kısa ama ikiyüz metreyi çok aşan bu yorucu yürüyüşün sona erdiğini düşünerek çok sevinmiştik. O an tüm yorgunluğumuz bitmişti sanki. Yaklaşıkça daha da belirgin seçebiliyorduk kulübeyi. Betonarme bir binaydı. Üstü kapalı, etrafı açık bir avlusu vardı ama kapısı kilitliydi. Hemen açık olan avluya girip fırtınadan bir nebze de olsa korunmuş olduk böylece. Bir müddet hiç konuşma olmadı, öylece bekle-

yip dinlendik. Daha çok arkadaşların gelip bizi alacağı beklentisindeydik. O karanlıkta sadece fırtınanın sesi duyuluyordu. Bir süre sonra, kimse gelmediğinden olsa gerek, belli bir tedirginlik başlamıştı. Çünkü bulunduğumuz yeri tanımıyorduk. Ayrıca ilişkiye geçecek kanalımız da yoktu. Bir nevi kaderine terk edilmiş gibiydik. Tüm bunların yanı sıra hareket halindeyken hissetmediğimiz soğuğu hareketsizce beklediğimiz için, daha fazla hissetmeye başlamıştık.

Lorin ve diğer bayan yoldaş köşede çökmüş bekliyor-

ederek ilerledik. Her tarafımız tamamen su olmuştu. Bir de buna çamur eklenince berbat bir hal almıştık. Elbiselerimiz ağırlaşmıştı. Bir ara köpek sesleri duyar gibi olduk. Sese doğru ilerledik. Ama etrafta köye benzer hiçbir belirti yoktu. Ne ışık, ne evler vardı, hiçbir şey görünmüyordu. Biraz daha ilerledikten sonra uzakta karanlığın içinde evler belirginleşmeye başladı, zor seçiliyordu. O ara bir evin bacasının üzerinde elinde feneri yanık vaziyette duran birini gördük, **“tamam bunlar bizim arkadaşlar”** diyerek, o eve

Gerilla günlüğünden

Fırtına, yağmur ve bir de...

lardı. Bu ara Lorin hevalin rahatsızlığı daha fazla hissedilir hale gelmişti. Hayli halsiz bir durumdaydı. Bu durumda bile yine soğukkanlıydı. Derin derin düşünüyordu.

Artık daha fazla beklememiz anlamsız bir hal almaya başlamıştı. Bu sırada çoğumuzun inisiyatifsiz durumda görmüş olmalı ki, (çünkü henüz çok tecrübesizdik, ilk defa böyle durumla karşılaşıyorduk) birden Lorin yoldaşın sesini duyduk: **“Arkadaşlar burada böyle bekleyip durmanızın bir anlamı yok, vakit kaybetmeden etrafa bakmalyız. Yakınlarda başka bir kulübe ya da bir köy olabilir. Zaten beklemek imha olmak anlamına gelir. Bu yüzden, iki arkadaş etrafa keşfe çıkarsa belki bir sonuç alınabilir”** dedi. Zaten, pek fazla düşünemediğimizden dolayı hiç tereddüt etmeden katılmıştık bu düşünceye. Fakat yorgunluktan dolayı kısa bir duraksama oldu; sonra Şoreş arkadaşla yola çıktık.

Fırtına bir ara öylesine bir hal almıştı ki, ilerlemekte hayli zorlanıyorduk. Bir süre karanlıkta önümüzü bile doğru dürüst görmeden, sadece çamurlu yolun sınırlarını takip

doğru ilerledik. Eve yaklaştık, damdaki kişi bizi görmüştü. Karanlıkta fazla yüzünü seçemiyorduk. Selam verdiğimizde karşımızdakinin ev sahibi olduğunu anlamıştık. Bize doğru dönüp, Kürtçe **“içeriye girin, ben de hemen geliyorum”** dedi. İçeri girdik. Evin içine, dışarıdaki havadan dolayı her taraftan su damlıyordu. Akan kısımların alt tarafındaki sedir ve kilimler toplanmış, yerine leğenler dizilmişti. Hayli dağınık bir vaziyetteydi içerisi. Evde elektrik yoktu, gaz lambası vardı.

Ev hayli kalabalıktı. Çocuklar, kadınlar, genç ve yaşlılarla doluydu. Bizi gördükleri için oldukça şaşırmış olmalılar ki, etrafımıza toplanmış şaşkın bakıyorlardı. O ara, daha çok kulübenin yanında kalan arkadaşların durumu aklımızda olduğu için evdeki durumu değerlendiremiyorduk. Zaten hemen arkamızdan içeri gelen ev sahibi de bize baktığı zaman bile rengi sarardı. Olağanüstü bir şey görmüş gibi tedirgin olmuştu. Öyle bir hal almıştı ki her halinden anlaşılıyordu bu. Biz konuşmasına fırsat vermeden **“Heval neredesiniz niye gelmediniz? Sizi çok bekledik. Acele kulübenin oraya gidin, diğer arkadaşlar oradalar. Onları alıp getirin, rahatsız olanlar da var, çabuk olun”** dediğimizde daha da şaşırıldığı belli oluyordu. Biz ise daha hiçbir şey anlamadan, durumu kavratmaya çalışıyorduk kendimizce. Bir

çeye girmeden, yolda kuryeler tarafından taksiyle karşılanıp, yolun geri kalanını böyle tamamladık.

İlk durağımız yurtsever bir aileydi. Bizi öyle müthiş bir sıcaklıkla karşıladı ki, o an **“işte cesur Kürdistanlılık bu olsa gerek”** diye düşündüm. Evdekiler, hepimize öyle sıcak davranıyorlardı ki, ne yapacağımızı şaşırtıyor, mahcup mahcup etrafımıza bakıp duruyorduk. Evde büyük küçük herkesle sanki yıllardır tanışıyoruz gibi doğal, ama bir o kadar da ölçülü davranıyordu. Bu sıcak ortam, nasıl geçtiğini anlamadan sona ermişti. Kapıdan içeri giren milis arkadaşlardan biri **“heval gitmemiz gerekiyor”** dedi. Kalkıp kısa bir vedalaşmadan sonra ayrıldık. Yol boyunca hep evdekileri; çocukları, yaşlı insanları, bize karşı yaklaşımlarını düşünüyor ve anlamaya çalışıyordum. Aslında bu bizim şahsımızda umuda, coşkuya, zafere olan büyük inançtı, partiyeydi

ğer milis arkadaşlarla buluşmuştuk. Saat gece yarısını geçiyordu. Etrafta zifiri bir karanlık vardı ve sessizlik hakimdi. Hemen bizi bekleyen minibüse bindik. İçeride arabayı kullanan ve bir de bizi evden getiren iki milis arkadaşın dışında, iki de bayan arkadaş vardı.

İlk olarak burada karşılaştığımız Lorin hevalle. Kısa bir selamlaşmadan sonra, milis arkadaş yolculuğun sessiz olacağını belirterek, **“arkadaşların buna dikkat etmeleri gerekiyor”** uyarısıyla yola koyulduk. Önümüzde bir taksileriyor ve yolun açık olup olmadığını kontrol ediyordu. Bir ara bize arabanın farlarıyla işaret verdi ve dönüp yanımızdan geçerek gitti. Bu, yolun açık olduğu anlamındaydı. Kontrol noktasını geçmiştik

saat süren yolculuktan sonra, milis arkadaşlar **“hevalno artık yaklaştık sayılır”** diyerek konuşmaya başladılar. Lorin heval bu kısa anda bile oldukça doğal davranarak, çeşitli espriler yapıp moral veriyordu. Yaklaşımı o kadar doğal, sade ve soğukkanlıydı ki güven veriyordu insana. Uzun bir aradan sonra dağlara, özgürlüğe kavuşmak, benim için anlatamayacağım kadar sevinç verici. Şehrin boğuk havasından kurtulmanın mutluluğunu yaşıyordum.

Dışarıda, dağın üst kısımlarına yükseldikçe, daha bir fırtına vardı. Havaalar henüz serindi. Doluyla karışık yağmur, tipi derken, zaten çamurlu olan yol, iyice kötü bir duruma gelmişti. Artık araba ilerlemekte zorlanıyor, sağa sola

“Fırtına bir ara öylesine bir hal almıştı ki, ilerlemekte hayli zorlanıyorduk. Bir süre karanlıkta önümüzü bile doğru dürüst görmeden, sadece çamurlu yolun sınırlarını takip ederek ilerledik. Her tarafımız tamamen su olmuştu. Bir de buna çamur eklenince berbat bir hal almıştık.”

“Derin düşüncelerdeyken yaklaşık yarım saat ancak geçmişti ki, birden üst üste seri bir şekilde kapı vuruldu, 'deri vekin, deri vekin' diye korucunun sesi duyuldu. Hepimiz heyecanla acaba ne oldu diye düşünüyorduk.”

şey anlamadığı her halinden anlaşıyordu. Fakat kulübeyi biliyor olsa gerek, hemen çıktı gitti.

Ev sahibi gittikten sonra Şoreş arkadaşla birlikte sobanın yanına yanaşıp ısılanan ve çamura bulanmış giysilerimizi kurutmaya ve ısınmaya çalışıyorduk. Bir yandan da etrafımıza toplanan kadınlar ve çocuklara, kendimizce propaganda yapıyorduk. Durumumuz epeyce ilgilerini çekiyordu, galiba bizi dinliyor gibiydiler, ama daha çok garip garip bakıp seyrediyorlardı.

Bir müddet sonra sert bir şekilde kapı vuruldu, hemen açtılar. Ev sahibi ve tüm arkadaşlar da gelmişlerdi. Kısa bir selamlaşmadan sonra, diğer arkadaşlar da sobanın yanına geldiler. Bir yandan elbiselerini kurutuyor, bir yandan da ısınmaya çalışıyorlardı.

Bu ara evde garip şeyler dönüyordu. Ev sahibiyle kadınlar arasında bazı konuşmalar oluyordu. Tartışma gibi bir görüntü oluşmuştu. Lorin yoldaş geldikten hemen sonra, nasıl karşılaştığımızı vb. şeyler sormuştu bana. Bir şeylerden şüpheleniyordu zaten. Olayı kendisine anlattım. Nasıl karşılaştığımızı ve içeri nasıl girdiğimizi belirttim. Evdeki son durumu da görünce iyice kuşkulanamaya başlamıştı Lorin yoldaş. Kısa bir zaman sonra hem biz hem de evdekiler oturmuş, hiç konuşmadan birbirimizi süzüyorduk. Çocuklar öylesine bakıp gülerken, büyükleri tedirgin, kuşku kulu bir şekilde bakıyorlardı. Lorin yoldaş Kürtçe bilmediği için ev sahibiyle konuşmasında tercümanlık yapıyordum. Ev sahibine köyde korucu olup olmadığını sormamı istemişti. Sorduğumda aniden rahatsız olan adam büyük bir tedirginlikle, köyde korucu bulunduğunu ama zararsız olduğunu, baskıdan dolayı silah aldığını söylemişti. Bunu söy-

lerken, eşi olduğu belli olan kadın da en az onun kadar tedirgin olmuş, heyecanlanmıştı. O ara bizim arkadaşlar da yeni yeni bazı şeyler anlamaya başlamışlardı.

Meğerse adam köyün korucusuymuş, bizim geldiğimiz gece soba bacasının tıkanıklığını elinde fenerle tamir etmeye çalışıyormuş. Ayrıca sınır köyü olduğu için sınırdaki kaçakçılık yapanlar, geliş gidişte mola yeri olarak bu evi kullanır, çay, yemek vb. ihtiyaçlarını giderir, yerine de para verip gidiyorlarmış. O gece karanlıkta bizi de kaçakçı zannettiği için hiç tereddütsüz kabul etmişti. Bunun yanı sıra, ikiyüzlü olan bu adam, hayli fırsatçı biri olduğundan dolayı, gruplar geldiğinde, köyde yurtseverlerin haberi olduğundan dolayı partiden zarar görmemek için fazla ses çıkarmaz ama aynı zamanda ihbar, istihbarat vb. işbirlikçilikten de geri durmazmış. Kısacası ikili oynayıp zarar görmemeye çalışan bir tip. Tabii biz bunları sonradan öğrenecektik.

Adam **“Köyde korucu var ama zararsızdır”** sözü üzerine Lorin yoldaş soğukkanlılığını kaybetmeden, bunun korucu olduğunu ve silahlı olduğunu ve silahsız olduğunu hissettirmememiz gerektiğini belirterek yanımızdaki çantaları da kullanarak, **“heval sen çantayı al pencerenin önüne geç, sen de kapıyı tut, makine çantada değil mi?”** vb. çeşitli yöntemlerle öyle bir imaj yarattı ki, biz bile neredeyse tam teçhizatlı olduğumuzu zannetmeye başlayacaktık. Bu soğukkanlı tavrı evde tam bir korku havasını yaydı.

Bu soğukkanlılık evdekilerini etkilemişti. Çocuklar neye uğradıklarını bilmeden şaşkın şaşkın bakarken, kadın ve gençler ise ürkmüş, ne yapacaklarını bilmezliğin verdiği bir şaşkınlık içerisindeydiler. Kadınlar ağlayıp sızlamaya

başlamışlardı. Adam da bir yandan müthiş bir rol yaparak kendisinin zarar vermek istemediğini, bu yüzden gitmemizin hepimiz açısından iyi olacağını tekrarlayıp duruyordu. Biz evin her tarafına yayılmış, o anlık da olsa hakimiyeti ele almıştık. Ne yapacağımızı bilmiyorduk. Lorin yoldaş ise korucuya habire kendisine bir şey yapmayacağımızı ama kendisinin de herhangi bir olumsuzluk içine girmemesini belirtmemi istiyordu. Çok az Türkçe bilen korucu, bir ara **“sessiz sessiz bekleyin siz”** dedi. Biraz düşündü, sonra yanımıza gelerek Kürtçe yine, bahçede misafir odası olarak kullandıkları bir oda ve küçük bir salon olduğunu, eğer bekleyeceksek buranın daha uygun olduğunu, eve gelen olursa burada bizi göremeyeceğini belirtmişti.

Lorin yoldaş daha uygun olduğunu belirtip diğer arkadaşların da düşüncelerini alarak sonunda eşyalarımızı toplayıp, gecenin geç saatlerinde karanlıkta, sessiz bir şekilde, ikiye bölünerek yola çıktık. Hava yine soğuktu ve bahçe çamurluydu. Yaklaşık yirmibeş metre uzaklıktaki bu odaya geçişimiz hayli sürdü. Bizden çok kadınlar korkuyorlardı. Ha gördüler ha görecekler diye köy halkının kendilerine zarar vermesinden korkuyorlardı. Öyle bir sessizlik vardı ki, yer yer duyulan köpek sesleri karanlığın sessizliğini yarıyor, sonra yine çit çıkmıyordu.

Çoğumuz içeri girmiştik, son olarak Lorin yoldaş. Şoreş ve korucuyla (16-17 yaşlarındaki) oğlu geliyorlardı. Şoreş arkadaş içeri girdi. Tam Lorin yoldaş da içeri girdi ki adam dışardan kapıya kilit vurmaya çalışıyordu. Lorin heval kendisinden hiç ummadığımız bir çeviklikle, o ara sırtında bulunan çantasının cebinden bir matbaa bıçağı çıkararak, kapıyı tekmeledi ve korucunun ya-

nında bulunan oğlunun boynuna dayayıp çekerek kendisiyle birlikte odaya aldı ve **“şimdi kilitle”** diyerek kapıyı sertçe kapadı. Şaşkınlık içerisinde kalan adam kapıyı kilitleyip uzaklaştı. Gerçi feodal zihniyeti hadsafhada olan biri için bir bayanın böylesine gözüpek, atik davranacağını tahmin etmek güçtü, bu yüzden şaşkındı. Fakat yanında olmamıza rağmen biz bu durumu ne farkedebilmiş (çünkü her şey çok süratli ve olağanüstü değişikliklerle ardışır geliyordu), ne de böyle bir şey bekliyorduk. Bu yüzden çok şaşırmıştık. Kısa bir an sonra adam karısıyla gelerek, bir süreye yalvarmaya başladı. O an Lorin heval korucuya, oğluna bir şey olmasını istemiyorsa herhangi bir olumsuzluğa kalkışmamasının yeterli olacağını iletmemi istedi. Korucuya belirttiğimde **“tamam”** deyip yeniden uzaklaştı.

İçeride gaz lambası vardı. Pencere dışarıya ışık sızdırmayacak şekilde örtülmüştü. Tipik bir köy odasıydı. Odanın bir köşesinde üst üste yığılmış yataklar, yere serili sedir ve birkaç minder vardı. Salon gibi olan küçük bölmede ise yarısını kaplayan bir sedir duruyordu. Hepimiz oturma durum değerlendirmesini yapıyorduk. Tüm sorumluluk Lorin yoldaşın üzerine yüklen-

“İçeride gaz lambası vardı. Pencere dışarıya ışık sızdırmayacak şekilde örtülmüştü. Tipik bir köy odasıydı. Odanın bir köşesinde üst üste yığılmış yataklar, yere serili sedir ve birkaç minder vardı.”

mişti, kısa bir değerlendirme yaptı. Sonra bizim düşünce ve önerilerimizi aldı. Ortak bir karara vardık. Karar ise, sabaha kadar bekleyecek, sabahın erken saatlerinde ise korucu Lorin hevali şehirden gelen bir akrabası olduğunu, misafi-

ri olarak gösterip rahatsızlandığını söyleyip hastaneye götürmek üzere ilçe merkezine gidişi sağlayacaktı. Ve böylece yeniden ilişki arayacaktı. Tabii bu arada korucunun oğlu da güvenlik açısından bizim yanımızda kalacaktı. Eğer öğleye kadar dönmezlerse, değişik yollardan biz de ilçeye inecektik.

Böylece uykuya ihtiyacımız olduğunu, dinlenmemiz gerektiğini söyleyen Lorin heval nöbet listesini hazırladı. Sonra gülererek soğukkanlılığını yitirmeden, gayet doğal bir şekilde çantasından çıkardığı birkaç matbaa bıçağını da dağıtarak **“herhangi bir olumsuz durum karşısında sonuna kadar direnecek ve teslim olamayacaksınız”** dedi. Ve **“Haydi hevalno dinlenin, güçlü olun”** dedi, yere bir yastık bıraktı, kefiyesini üzerine çekti ve uyudu.

Diğer bütün arkadaşlarla birlikte, hepimizin ilk kırsal tecrübesi olacağı için daha ilk çıkışta böyle bir düşünceye dalmıştık. Dakikalar saatlere dönüşmüş ilerlemiyordu. Bütün bunların yanında Lorin yoldaş düşünüyordum; nasıl oluyor da sanki hiçbir şey olmamış gibi hareket edebiliyor ve soğukkanlılığını muhafaza edebiliyordu. Böyle bir durumda bile, bize güleryüzlü tavırlarıyla, esprileriyle, moral kazandırıyor, güç verebiliyordu. Hele korucunun oğlunun içeriye alması ne kadar ani ve etkileyici olmuştu. Öyle bir fiziki yapısı vardı ki, hayli ağır hareket ediyor gibi bir izlenim bırak-

hayı esas alır” dedi. Lorin hevalin bu düşüncesine katılmıştık. Korucuya da bu düşünce-mizi açıklayıp kendisinden entari, atkı, lastik ayakkabı vb. şeyler istedik. Bunun üzerine korucu ve eşi hayli korkarak bunu yapamayacaklarını söylediler. Kendileri açısından da tehlikeli olduğunu belirttiler. Kadın ağlayıp sızlıyor ve engellemeye çalışıyordu. Ama sonuçta ikna etmiştik.

Bir süre sonra hazırlıklar tamamlanmış ve yola çıkma saati gelmişti. Hiç tereddütsüz hazırlığını bitiren Lorin heval **“kendinize iyi bakın ve dikkatli olun”** diyerek korucuyla beraber yola çıktılar.

Lorin yoldaşın bu kararlı, cesur ve gözüpek tavrına karşı derin bir saygı oluşmuştu hepimizde. Onun şahsında, yeni Kürt kadınının özgürleşen, gelişen özelliklerini görüyorduk.

Yine vakit ilerlemiyordu. Bir sürü şey geçiyordu kafamızdan; acaba ne oldu, neden geç kaldılar vb. düşüncelere dalmıştık hepimiz. Zaman sanki günler, aylar, yıllar olmuştu. Bir şey yapamamanın verdiği sıkıntıyla bekleyip duruyorduk. Bu bekleyiş tedirgin ediyordu. Uzaklıkça zuamıştı. Ve sonunda beklenen an gelmişti. Aniden kapı sertçe vuruldu ve hepimiz heyecanla kapıya koştuk, kim olduklarını sorduk. Lorin hevalin güven veren sesini duyduk. **“Heval açın benim.”** Bu ses üzerine o an duyduğumuz sevinç, mutluluk anlatılamazdı. Yoldaşımız gelmişti. Gerçi henüz ne olduğunu bilmiyorduk ama yi-

masına rağmen nasıl bu kadar çevikti anlamaya çalışıyordum. Böyle derin düşüncelerdeyken yaklaşık yarım saat ancak geçmişti ki, birden üst üste seri bir şekilde kapı vuruldu, **“deri vekin, deri vekin”** diye korucunun sesi duyuldu. Hepimiz heyecanla acaba ne oldu diye düşünüyorduk. Lorin yoldaş hemen kapının arkasına geçmişti bile. Bu anda **“ne var”** diye sorduk. Korucu bize kulübenin orada bir grup kişinin elinde fener bazı izler aradığını, bunların asker olabileceğini belirtti. Hepimiz çok şaşırılmış, ne yapacağız diye düşünmeye başlamıştık. Lorin yoldaş fazla zaman olmadığını bildiği için acele bir karar vermenin gerektiği bilinciyle, kısa bir an düşündü ve **“arkadaşlar nasıl olsa sabah gitmeyi planlamıştık, onun da riski çoktu. Fakat şimdi aynı şeyi burada yapabiliriz”** dedi. Biraz duraksamadan sonra **“korucuya söyleyelim; aynı şekilde misafirim hastalandı, acil ilçeye götürmek gerekir. Eğer askerlerse bu şekilde de ilçeye gidebiliriz. Yok eğer değilse zaten arkadaşlardır, bizi almaya gelen milislerdir. Böylece sorun çözülür. Ayrıca askerlerin buraya gelmesi gibi bir durum da olursa, matbaa bıçağı kullanılmalı. Yapabilen arkadaş düşmana saldırıp silah da almaya çalışabilir. Çünkü bu tür durumlarda düşman im-**

ne de sevinç bürümüşü hepimizi. Kapı açıldığında içeriye tam teçhizatlı bir grup milis arkadaş girmişti. Kısa bir tokalaşmadan sonra, kısaca neden geç kaldıklarını, korucunun durumunu anlatarak geç kaldıklarını bu yüzden hemen hazırlanıp gitmemiz gerektiğini belirttiler.

Hazırlıklarımızı yaptık. Gidişimize, bizden fazla korucu, eşi ve evdeki diğer yaşlılar seviniyordu. Bu tüm tavır ve davranışlarından anlaşıyordu. Tam çıkıyorken korucunun oğlu **“ben de sizinle geleceğim”** diye Kürtçe söylemeye başladı. Gerçi Türkçe söylenenleri anlıyordu ama konuşamıyordu. O da birlikteyken bunu far- ketmiştik. Bunu duyan annesi kendisini oğlunun üstüne, oğlu da kendisini milis arkadaşlara atmış, sarılmış kalmıştı, habire bir çekişme vardı.

Sonunda Lorin heval korucunun oğluyla kısa ve gizli bir konuşma yaparak sorunu hal- letmişti. Daha sonra Lorin hevale **“nasıl ikna ettin”** diye sorduğumuzda ise, tümünü kısa cümlelerle özetleyerek **“ona biraz akıllı hareket etmesini, annesinden habersiz sonradan gelebileceğini anlatacağı tarzda anlattım”** dedi Bunun üzerine hepimizi bir gülme tutmuştu. Zaten çok az Türkçe bilen genç kabul etmişti. Sonraki süreçte eğitim devresi bitmeden, bize yetişmişti bu arkadaş.

KÜRDİSTAN ZAFERİ

1 Mayısların, emeğin ve sosyalizmin zaferidir

İşçi sınıfı ve ilerici insanlık yeni bir 1 Mayıs'ı, emekçilerin birlik, dayanışma ve mücadelenin sembolü olan yeni bir günü daha büyük umutlarla yaşıyor. Partimiz, sömürgecilğe ve gericiliğe karşı yürüttüğü görkemli devrimci mücadeleyle, insanlığın sahip olduğu bu büyük umudun esas taşıyıcılarından birisi oluyor.

1995 yılının 1 Mayıs'ı dünyada neyi ifade ediyor, bizde neyi ifade ediyor?

Her şeyden önce şunu belirtmek gerekir ki, geçmiş yıllarda olduğu gibi bazı ülkelerde şatafatlı gösteriler yapılmıyor. Fakat 1 Mayıs'ın temsil ettiği büyük anlam geçmişteki darlıktan kurtararak, gereken derinliğe ve genişliğe ulaştırılmış bulunuyor. 1 Mayıslarda temsil edilen istem ve mücadele tüm ilerici insanlığın amaç ve mücadeleleriyle bütünleşmiş oluyor. Kuşkusuz dünyada emperyalizm, gericilik, sömürü ve baskı yine var. Hatta 1990'lı yıllarda bunlar daha belirgin, daha saldırgan. Emperyalist saldırganlık bütün dünyada giderek artıyor, tahakküm ve savaşlarla insanlığı gittikçe tehdit ediyor. Emek üzerine muazzam bir sömürü ve baskı uygulanıyor. Emeğe, emekçiye karşı burjuvazinin saldırısı daha da artıyor. Sosyalist güçlerin yaşadığı eksiklik ve zayıflıklardan da yararlanarak, oluşturulan bunalıcı kuşatma içinde insanlık çürütülmeye ve tarih boyunca kazanılan tüm değerlerden uzaklaştırılmaya çalışılıyor.

Emperyalizm ve gericiliğin çabası böyle olurken buna karşı emekçilerin, ilericilerin, sosyalistlerin de yaşadığı bir geçit var. İlerici, sosyalist düşünce ve eylem, geçmişteki gibi devletlerin çıkarlarına bağlanmaktan kurtulmuştur. İnsanlığın gereksinimi yolunda özgür düşünce ve eylemler sonuna kadar açılmış ve insanlık yeni bir gelişme dönemine girmiştir. Şimdi emperyalizmin ve gericiliğin ne demek olduğu daha iyi bilinmekte ve görülmektedir. Yine son yılların dağınıklığı ve savunması da yavaş yavaş ortadan kaldırılmaktadır. Dünyanın çeşitli alanlarında temel insanlık sorunları daha derin ve daha yaygın bir şekilde tartışılmaktadır. Bu da insanlık için yeni umutlar ve yeni bir eylemlilik sürecini yaratmaktadır.

İnsanlık için yeni umut ve eylemliliğin en önünde gelen temsilcilerinden biri partimiz PKK'dır. Partimizin yürüttüğü şanlı mücadele emperyalizmin ve gericiliğin insanlığı umutsuz kılıp çürütmeye çalıştığı bir dönemde ilerici insanlığı temsil

ediyor. Gericiliği parçalayıp evren ve insanlık için yeni bir gelecek isteyen temel bir kuvvet oluyor. İnsanlığın doğduğu yerde insanlığı katletmek isteyen sömürgecilğe ve emperyalizme öldürücü darbeler vuruyor. Partimiz ve halkımız emekçi gününü, böyle bir gerçeklik içinde yaşıyor.

Bizim için, partimiz ve halkımız için bu 1 Mayıs da, savaş 1 Mayıs'ı oluyor. Bu 1 Mayıs'ta partimiz ve halkımız kutsal özgürlük savaşı içinde bulunuyor ve sosyalist olmanın temel gereklerini yerine getiriyor. Partimiz ve halkımızın

yaşadı. Yeni program ve örgüt tarzını geliştirerek sosyalist ilerlemede yeni bir örnek oluşturdu. İşte bu temelde 1995 büyük atılımlar ve başarılı savaş gerçeğine ulaştı.

Partimizin 11 yıldır kesintisiz olarak yürüttüğü kutsal ulusal kurtuluş savaşı bir sosyalizm mücadelesidir. Bu savaş dünyanın en haklı, en özgürlükçü ve en eşitlikçi mücadelelerinden biridir. Bu nedenle bu yıllara 1 Mayısları anlamına en uygun yaşayan güçlerin başında partimiz önderliğindeki halkımız gelmektedir. Bu gerçeği halkların ve insanlığın düşmanı olan faşist

büyük darbesi vurulmuştur. Kendi deyimleriyle TC tarihinin en büyük askeri harekatı olan çelik operasyonu 40 günün içinde çamur operasyonuna dönüştürülmüştür. Bu sürede yaşanan şiddetli savaş sonunda, faşist Türk ordusu Güney Kürdistan'ın tüm dağlık alanlarından kovulmuştur. Partimizin inisiyatifi altında ve hazırladığı plan çerçevesinde savaşmak zorunda bırakılan TC kuvvetlerine büyük bir bozgun yaşatılmıştır. Faşist ordunun başı "Vietnam batağı" diyerek bu gerçeği itiraf etmiştir. Gerçek budur ve bunun dışında TC sözcüleri tarafından söylenenlerin hepsi yalan ve demagojiden başka bir şey değildir.

Newroz'da başlayan büyük 1995 atılımımız bu 1 Mayıs'ta da sürmektedir. Partimiz ve halkımız büyük mücadele ve savaş içinde 1 Mayıs'ın tarihi anlamına uygun olarak yaşamaktadır. Bu savaşta parti ve halk olarak yaşadığımız başarılar temelinde 1 Mayısların, emeğin ve sosyalizmin de başarı ve zaferi olmaktadır. Yarattığı bu büyük başarılar temelinde partimiz gerçek bir emek hareketi, sosyalist hareket olduğunu gururla iddia etmekte ve devrimci iddiasını sürdürmektedir. Partimiz ve partimiz gibi devrimci örgütlerle insanlık, geleceğe umutla bakmaktadır.

Bu 1 Mayıs'ta Kuzey ve Güneyi'yle Kürdistan'da durum muazzam bir ulusal devrimci gelişmeyi ifade etmektedir. Partimiz kendi inisiyatifinde büyük bir gelişme yaratmıştır ve mevcut devrimci hamlesini sürdürmekte de kararlıdır. TC devleti sömürgeci özel savaşını sürdürmek istedikçe gerilla savaşımız sürekli artarak gelişecektir. Bu savaşın yarattığı elverişli ortamdan Kuzey ve Güney'deki halkımızın bilinci, birliği, örgütlülüğü ve ulusal kurumlaşması sürekli ilerletilecektir. Bu da haklı olarak bizi özgür ve demokratik halklar topluluğunun bir üyesi haline getirecektir.

Bu temelde partimiz, Kürdistan'ın bütün parçalarındaki halkımızı 1 Mayıs'ın anlamına uygun olarak birlik, dayanışma ve mücadeleye çağırarak; Kürdistan'ın bütün yurtsever, siyasi güçlerini yaratılan mevcut elverişli ortamı değerlendirerek, Kürt demokrasisini yaratıp geliştirmeye davet etmektedir.

- Yaşasın Emekçilerin birlik, dayanışma ve özgürlük mücadelesi!
- Yaşasın 1 Mayıs!
- Yaşasın sosyalizm!
- Yaşasın sosyalizmin seçkin temsilcisi PKK!

değerli yol göstericisi Başkan Adullah Öcalan yoldaşın insanlığın ilerici gelişimi ve sosyalizm üzerine aydınlık görüşlerini böyle hayata geçiriyor.

Partimiz bu 1 Mayıs'ta insanlığın gelişimi ve sosyalizm konusunda her zamankinden daha iddialı bulunuyor. Bunu büyük tartışma, çözümleme ve kararlaştırma platformu olan 5. Kongre'siyle açıkça ilan etti. Dar ve yüzeysel yaklaşımların bütün biçimlerini tespit ve tasfiye ederek yaratıcı sosyalizm temelinde her bakımdan ciddi bir yenilenmeyi

sömürgeci TC de ifade etmekte ve bu temelde dünya gericiliğini kendi etrafında toplamaya çalışmaktadır.

İnsanlığın düşmanı TC ile insanlığın temsilcisi olan partimiz arasındaki mücadele yıllardan beri en şiddetli düzeyine ulaşmış bulunmaktadır. Tarihi 5. Kongre temelinde partimizin yaptığı hazırlıklar Newrozla birlikte büyük atılıma dönüşmüştür. Yeni yılbaşımız olan Newroz'dan emek günümüz olan 1 Mayıs'a kadar geçen 40 günlük süreçte faşist sömürgeci TC'ye, onun ordusuna tarihin en